

Tư Nhân Cảnh Khuyển

Contents

Tư Nhân Cảnh Khuyển	1
1. Chương 1-1: Một Đôi Giày Da 1	1
2. Chương 1-2: Một Đôi Giày Da 2	6
3. Chương 2-1: Hai Đôi Giày Da 1	8
4. Chương 2-2: Hai Đôi Giày Da 2	12
5. Chương 3-1: Ba Đôi Giày Da 1	16
6. Chương 3-2: Ba Đôi Giày Da 2	19
7. Chương 4-1: Bốn Đôi Giày Da 1	22
8. Chương 4-2: Bốn Đôi Giày Da 2	26
9. Chương 5-1: Năm Đôi Giày Da 1	28
10. Chương 5-2: Năm Đôi Giày Da 2	31
11. Chương 6-1: Sáu Đôi Giày Da 1	33
12. Chương 6-2: Sáu Đôi Giày Da 2	38
13. Chương 7-1: Bảy Đôi Giày Da 1	41
14. Chương 7-2: Bảy Đôi Giày Da 2	43
15. Chương 8-1: Tám Đôi Giày Da 1	45
16. Chương 8-2: Tám Đôi Giày Da 2	47
17. Chương 9-1: Chín Đôi Giày Da 1	50
18. Chương 9-2: Chín Đôi Giày Da 2	54
19. Chương 10-1: Mười Đôi Giày Da 1	59
20. Chương 10-2: Mười Đôi Giày Da 2	64
21. Chương 11-1: Mười Hai Đôi Giày Da 1	71
22. Chương 11-2: Mười Hai Đôi Giày Da 2	81
23. Chương 11-3: Mười Hai Đôi Giày Da 3	89
24. Chương 12: Kết Thúc	98

Tư Nhân Cảnh Khuyển

Giới thiệu

Tên truyện: Tư nhân cảnh khuyển - . Dịch tên: Chó nghiệp vụ tư nhânThể loại: hiện đại, trinh thám, phá án, đoàn v

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tu-nhan-can-khuyen>

1. Chương 1-1: Một Đôi Giày Da 1

[Ape: tác giả dùng ‘đôi giày da’ để chỉ số chương a

]

– Người, người muốn làm cái gì, người không cần lại đây a!

Nữ nhân với mái tóc cuộn sóng từng bước lùi lại, trước mặt nàng, một nam nhân mang mũ lưỡi trai đang dần dần tiến lại, vành nón che khuất hơn phân nửa khuôn mặt, lại không che dấu nụ cười dữ tợn mang theo tiểu ý nơi khóe miệng.

Nữ hầu gái cước bộ hoảng sợ, rút cuộc lao đảo vài cái rồi chập vạt ngã về phía sau, đôi chân mềm nhũn vô pháp chống đỡ cho nàng bò dậy lần nữa, theo bản năng chống tay xuống đất từng chút một thối lui về phía sau. Nhưng thật phí công giãy dụa.

Một bàn tay vươn lên cổ nữ nhân, dễ dàng đem nàng đẩy ngã xuống đất, như gọng kìm chậm rãi siết chặt cổ nàng. Tứ chi nữ nhân bắt đầu run rẩy, nàng liều mạng sờ soạng chung quanh, ý đồ muốn bắt lấy một cọng rơm cứu mạng cuối cùng.

– Dừng!

Từ kẽ răng nữ nhân phát ra một chữ, lực đạo trên cổ nháy mắt tan nát. Chỉ thấy trên mặt đất có một chùm ánh sáng chiếu đến, đối với người trên sofa cẩn thận mà nghiên cứu.

– Đèn pin.

Hắn duỗi tay ra. Đèn pin mini được gắn trên khâu chìa khóa cầm lấy.

Nương theo ánh sáng của đèn pin chiếu lên sofa, nhìn mặt đất, ánh mắt người bên cạnh sáng lên, lập tức truy vấn.

– Lãng đội trưởng, có phát hiện gì không?

– Chúng ta đã đoán đúng, nơi này chính là hiện trường vụ án thứ nhất. Người trước khi chết đã bị té ngã, sau đó bắt lấy sofa mượn lực chạy trốn, tại tay vịn của ghế vẫn còn lưu lại vết trầy.

Đội trưởng trẻ tuổi quay đầu:

– Gọi người pháp y đến đây, kiểm tra thành phần của đầu gỗ trên sofa cùng với móng tay người chết trên vụn gỗ xem có giống nhau hay không?

Tiểu Lưu nghe hắn phân phó liền gọi cho đồng sự:

– Nếu hai người nhất trí xác nhận như vậy thì lần này chứng cứ vô cùng xác thực. Lãng đội trưởng, kỹ xảo biểu diễn thật tuyệt vời, nếu không làm cảnh sát thì nên đổi nghề làm diễn viên điện ảnh đi.

Lãng Tranh trợn mắt nhìn gã

– Ta tới đây phá án, ai thềm diễn với người?

– Hắc, ta xem vài phim trinh thám, thần thám đều nhập vai hung thủ, dùng đôi mắt của hung thủ mà nhìn, qua vài cái liền biến mình thành kẻ bị hại.

– Nhập vai hung thủ là vì muốn biết thủ pháp gây án, còn mô phỏng người chết là để tìm kiếm bằng chứng gây án, nếu chỉ dựa vào liên tưởng mà có thể phá án, vậy còn cần đến cảnh sát làm cái gì? Viết như trên Internet là được rồi.

– Cũng là.. – Tiểu Lưu gỡ gỡ đầu dưới lớp mũ – Bất quá Lãng đội trưởng người cũng đủ chuyên nghiệp rồi, còn về chuyện tóc giả kia, muốn nói là vì phá án, ta thấy hình như đây không phải lý do chính. Người có hay không là....?

– Người biết cái gì? – đối phương chưa kịp nói xong đã bị hắn chặn miệng – Tóc của nữ nhân hay bị rụng đây đó, thường trở thành manh mối phá án, ta muốn là hung thủ, tuyệt đối sẽ không tìm nữ nhân lấm tóc mà ra tay.

Nói xong hắn kéo tóc giả trên đầu xuống ném cho Tiểu Lưu.

– Lần sau đừng có cười ghê tởm như vậy nữa.

– Ai.. – Tiểu Lưu vô tội tiếp được cái đồ vật này nọ bay đến, nhỏ giọng nói thầm – Ta cũng vì nhập vai cùng người mới cười a.

Xử lý xong mọi chuyện, Lăng Tranh về đến nhà thì trời cũng đã khuya. Vừa mở cửa liền thấy trong bóng đêm, một thân ảnh rón rén đi qua, nghe được tiếng mở cửa, người nọ cước bộ như bị kiềm hãm nhưng mà vẫn ôm hi vọng bản thân may mắn không bị phát hiện.

– Lăng.Tiểu.Tranh!

Thân ảnh sát tường cứng đờ, Lăng Tranh bật đèn, ánh sáng liền bao phủ lấy toàn bộ căn phòng, một nữ hài trẻ tuổi hiện ra. Rõ ràng thời tiết âm áp mà mặc một kiện quần áo len. Nàng hiển nhiên là mới từ bên ngoài trở về, trên người còn mang theo hàn khí đặc trưng cho mùa này vào ban đêm, bởi vì không thích ứng được ánh sáng đột nhiên thay đổi, trong nháy mắt lúc đèn được bật liền nhanh chóng giơ tay lên che khuất.

Yên lặng một lát, nữ hài tử cương ngạnh quay đầu nhìn:

– Hắc hắc, ca, hôm nay người không cần ngủ lại cảnh cục à?

– Người có hay không ước gì mỗi ngày ta đều ngủ lại cảnh cục? Đã thế thể này, người là một nữ hài tử nhà thì không ở mà chạy lung tung bên ngoài là sao? Tháng trước ta có nhìn thấy một nữ sinh trang điểm giống như người, bây giờ người có biết nàng đang ở đâu không?

Nữ hài lắc đầu cười.

– Ở đâu?

– Nhà xác a.

Lăng Tiểu Tranh thân mình chấn động. Nàng biết ca của nàng sẽ không lấy loại chuyện này ra mà hù nàng đâu, nàng không phải nói tai này lọt tai kia, nhưng nghĩ đến chuyện đã xảy ra, muốn hay không thì cũng đã diễn ra rồi. Không giống thường ngày, nàng trong lòng thở dài.

– Ca, ta biết sai rồi, về sau sẽ không về quá muộn. Ta trở về ngủ đây, người cũng sớm nghỉ ngơi đi.

– Khoan đã!

Lăng Tranh từ sớm đã nhìn ra thái độ khác thường của muội muội có điểm không thích hợp, quyết đem chuyện vừa rồi nói rõ, liền gọi nàng lại. Hắn bước đến trước mặt đối phương. Mới vừa rồi còn tưởng Lăng Tiểu Tranh che mặt vì ánh sáng thành linh xuất hiện nhưng sự thật thì làm sao che giấu được hỏa nhãn kim tinh của hình cảnh.

Lăng Tranh chế trụ cổ tay của muội muội, chậm rãi kéo xuống, sắc mặt của hắn càng ngày càng nghiêm túc. Lăng Tiểu Tranh cúi đầu, nghiêng mặt, cũng không dám ngẩng lên xem sắc mặt của ca ca.

– Làm sao thế này? – hắn dùng âm thanh bình tĩnh hỏi.

Lăng Tiểu Tranh quanh co nửa ngày.

– Cùng bằng hữu đi chơi nhưng quá muộn, cửa khóa nên đành trèo tường...

– Mặt?

– Không phải.. – ánh mắt nàng lóe lên –.. không cần thận đụng phải nhánh cây.

Lăng Tranh từ trong túi lấy ra bản tường trình.

– Bằng hữu nào? Ở đâu? Mặt tường nào?

Lăng Tiểu Tranh mở to hai mắt nhìn.

– Ca, người sẽ không đi theo dõi chứ?

– Như thế nào? Không thể sao? Ta làm sao biết người có phải nói thật hay không?

– Ai nha ca. – gặp đối phương nhất quyết truy vấn không tha, Lăng Tiểu Tranh đành phải giở chút trò mèo

– Người xem ta không phải là không có việc gì sao? Chút vết thương này qua hai ngày liền khỏi, ngài cũng

đừng so đo. Lại nói, người có thể bắt được nó? Hảo, ta mệt rồi, muốn về phòng. Ca, người ngày mai không phải muốn đi làm sớm sao? Đi ngủ sớm một chút a. Yêu người nhất

~Nàng vừa nói vừa đẩy lão ca của mình ra, một bước thật nhanh trở về phòng ngủ, phanh một tiếng khép cửa lại, cài chốt, lúc này mới thở phào một hơi.

Lăng Tranh không nề hà, đóng cửa lại, trong lòng cũng thở dài. Có phải hay không gần đây hắn đã quá bận rộn với công tác mà sơ sót giáo dục cùng quan tâm muối muối?

Nghĩ đến mấy tuần liền có nhiều vụ nữ hài tử chết oan uổng, so với Lăng Tiểu Tranh thì độ tuổi cũng xấp xỉ nhau, song thân nhận xác khóc đến choáng gục bên thi thể, cảnh tượng đó còn hiện rõ trước mắt hắn. Hắn muốn có thể đem hung thủ vạch trần trước pháp luật nhưng cũng không thể khiến cho những sinh mệnh trẻ tuổi đã chết kia sống lại.

Lăng Tranh yên lặng đứng trước cửa phòng muối muối một lát, lúc này mới xoay người trở về phòng mình.

Ngày hôm sau, người làm bên kiểm nghiệm đi ra, chứng thực cho thấy móng tay người chết được phát hiện bên trong vụn gỗ cùng với người nằm trên sofa có thành phần giống nhau, vết trầy hoàn toàn ăn khớp. Chứng cứ rành rành, hung thủ chỉ có thể cúi đầu nhận tội. Vốn tưởng rằng khi vụ án chấm dứt có thể thả lỏng một chút, nào ngờ chưa đến nửa giờ sau, di động mọi người trong tổ trọng án không hện mà cùng reo lên.

Người báo án là một chủ nhà cho thuê phòng, gã cho thuê một căn nhà trên lầu hai của chung cư. Theo ngày được viết trong bản hợp đồng cho thuê, sáng nay theo thường lệ, gã đến quét tước phòng ốc, ngay thời điểm đó liền phát hiện người thuê nhà đã chết tại nơi này.

– Người phát hiện thi thể lúc nào?

– Chín giờ mười lăm, ta đều đến vào lúc đó để quét tước. – chủ nhà đáp.

– Kia, người chết vào thời điểm nào?

– Đêm qua... có một người đến tìm hắn. Như thường lệ, tám giờ sáng ta đến phòng hắn gõ cửa, không nghe tiếng đáp, ta còn cho rằng hắn đã đi. Ai ngờ vừa mở cửa liền nhìn thấy hắn ngã ngay chỗ đó.

Lăng Tranh vừa lên lầu hai liền nhăn mi lại. Hiện trường vụ án tuy được kéo đường cảnh giới nhưng có không ít người vây quanh, đều nhón người rướn cổ nhìn vào trong phòng mà xem náo nhiệt, thậm chí còn có cả máy quay phim của phóng viên.

– Là sao thế này? – Lăng Tranh hỏi.

– Buổi sáng khi phát hiện thi thể, có kinh động đến khách thuê cách vách rồi bên tòa soạn báo cử phóng viên đến, chắc là có người đến báo. Chung quy đều là do.. hiều kỳ vụ án mà thôi. – người phụ trách cảnh viên chần chờ nói, cẩn thận lựa chọn từ ngữ thích hợp.

Lăng Tranh bắt mắt quét mắt nhìn đám người.

– Nếu là hiện trường vụ án tối qua, kia người người đều khả nghi, đưa toàn bộ bọn họ qua một bên mà lấy lời khai đi.

Sau khi xử lý một đám người không liên quan, Lăng Tranh đứng ở cửa, rót cuộc cũng minh bạch tại sao cảnh viên lại gọi là ‘hiều kỳ’.

Cách giường không xa, một nam nhân trần trụi cuộn mình ngã xuống đất, hai tay bị trói ra phía sau, làn da xuất hiện vài vết thương khả nghi.

– Giấy tờ tùy thân của người chết vẫn còn. Trần Cương, 42 tuổi, hình chụp đúng là của hắn... – cảnh viên tại hiện trường một bên hướng hắn báo cáo, một bên đưa ra giấy chứng minh thư được phong bế kỹ.

– Máy thứ này phát hiện ở đâu?

– Ở cửa, cùng quần áo và giày xếp chồng lên nhau, thực chính tề.

Lăng Tranh lập tức đi đến chỗ thi thể, pháp y đang ngồi xổm một bên khám nghiệm tử thi, thấy Lăng Tranh đến, chủ động mở miệng nói.

– Người chết tử vong không quá mười hai giờ, phỏng đoán thời gian tử vong là từ mười đến mười hai giờ đêm hôm qua, không phát hiện có vết thương trí mạng, nguyên nhân tử vong không xác định, nghi là...

– Vết thương đó chưa đủ rõ ràng? – Lăng Tranh chỉ vào từng vết máu ứ đọng sau lưng người chết, hỏi.

Bị đánh gãy lời nói, pháp y khinh thường nâng mi mắt.

– Nghiêm túc mà nói thì cái này coi như ngoại thương, nhưng dù có lạt muối lặn sàng đan* đi nữa, kết quả cũng không sai biệt.

Lăng Tranh thối lui một bước, đút tay vào túi quần.

– Cái kia là thứ gì?

– Chỗ nào

Lăng Tranh rút tay ra khỏi túi quần.

– Nơi đó.

Pháp y liếc mắt nhìn theo hướng hắn chỉ, chỗ đó có một vết bẩn màu trắng.

– Hình như là tinh dịch, đã lấy mẫu để kiểm chứng.

– Kia không phải là DNA ?

– Người biết rõ là ai sao ? – pháp y hỏi lại.

Lăng Tranh đi hai vòng quanh hiện trường, cuối cùng đi đến cửa sổ, Tiểu Lưu thừa dịp này đến bên pháp y, gã đam mê mấy thứ bát quái này nọ, pháp y vừa vặn là một người tuyệt vời có thể cung cấp cho gã mấy chuyện bát quái. Hai người ngồi gần nhau, đem bí mật mới phát hiện ra mà nói.

– Có phát hiện mới ? – Tiểu Lưu đề thấp âm thanh hỏi.

Pháp y quay đầu xem xem Lăng Tranh có chú ý bên này không rồi mới nói :

– Đội trưởng các người không dùng lạt muối lặn qua sàng đan, ngay cả liên sàng đan cũng chưa lặn qua tốt.

Trên mặt Tiểu Lưu mang biểu tình phấn khích :

– Làm sao thấy được ?

– Vừa rồi ta cùng hắn có nói qua chuyện này, mỗi hành động của hắn chứng tỏ đối với đề tài này hắn đang gặp khó khăn. Lui về sau ý nghĩa lãnh tráng, tay đút vào túi quần chứng tỏ hắn luôn cất giấu bí mật, hiện tại hắn rời khỏi, hiển nhiên là không nghĩ ra cách tiếp tục vấn đề.

Tiểu Lưu tựa tiểu phi tiểu nhìn chăm chăm đội trưởng nhà mình, vừa vặn đối phương xoay người, đem biểu tình kỳ lạ giấu vào đáy mắt.

– Biểu tình đó của người là gì ?

Tiểu Lưu lau mặt, nháy khôi phục dáng vẻ nghiêm túc.

– Không có.

– Chủ nhà còn ở đây không ?

– Ở ngoài cửa.

Chủ nhà một lần nữa bị gọi lại.

– Người nói người chết tối hôm qua, có bạn đến thăm ?

– Đúng.

– Một người ?

– Một người.

– Không có người khác đến tìm hấn ?

Chủ nhà xoa xoa tay.

– Ta đi thu tiền nhà cách đây hai tầng lầu. Có người muốn thuê phòng, ở bên ngoài có thể gọi điện thoại cho ta, ta đem chìa khóa đến, đưa xong ta liền trở về thì thấy hấn đang kéo một người, ta cũng không rõ nữa.

– Nơi này không có máy theo dõi ngoài hành lang sao?

2. Chương 1-2: Một Đôi Giày Da 2

Chủ nhà lắc đầu.

– Chúng ta không phải làm khách sạn, vào ở không cần đăng ký chứng minh thư, không cần biết là ai, chỉ cần có tiền là được. Quá nửa những người đến thuê phòng đều chú trọng việc riêng tư, nếu mà gắn camera theo dõi, khẳng định sẽ không có ai đến thuê nên chuyện bên ngoài, ta không rõ.

– Trừ lần này ra, có người nào từng gặp qua nạn nhân không ?

– Có gặp qua rồi. – chủ nhà nhanh chóng xác nhận.

– Lúc nào? – Lăng Tranh truy vấn.

– Hấn là khách hàng của ta, có người đến tìm hấn bốn năm lần, tần số đến... đại khái là một tháng một lần? Cụ thể ta cũng không nhớ rõ.

– Mỗi lần đều là cùng một người?

– Đúng vậy, cùng một người, đến đến đi đi, chưa bao giờ thấy người thứ hai cùng người kia cùng xuất hiện cả.

So sánh cùng lời nói của chủ nhà, đối với người khách thuê này, lấy chứng cứ xem ra không được thuận lợi rồi. Theo như lời của chủ nhà thì, khách nhân tới nơi này thuê chủ yếu là do tính ‘riêng tư’, mục đích thuê phòng của bọn họ phần nửa không được trong sáng. Ai cũng không muốn dính dáng đến vụ này. Lời làm chứng được nhất trí bởi mọi người là.

— không có người nhìn thấy bất kỳ kẻ ra vào nào.

— không có nghe thấy âm thanh kỳ quái.

— tối hôm qua chỉ có bản thân người chết trong phòng, cách vách phát sinh chuyện gì, căn bản không ai biết.

Lăng Tranh biết sẽ không tìm được chút manh mối gì từ mấy người thuê nhà, đơn giản an bài cấp dưới đi vòng quanh kiểm tra thêm một lần nữa, chính mình thì đi xuống lầu qua khu nhà khác.

– Cao như vậy cũng dám nhảy. – Tiểu Lưu theo sau hấn, cảm khái – Không phải rất có can đảm mà chính là đã được huấn luyện chuyên nghiệp.

Dưới lầu, trong vùng cảnh giới được giăng dây vàng, pháp y bên trong đang làm nhiệm vụ. Lầu trên lầu dưới đều được Lăng Tranh cẩn thận xem xét, trong lòng tính toán độ cao từ cửa sổ tầng hai.

– Người nói xem, nếu là một người không được huấn luyện chuyên nghiệp, từ độ cao này nhảy xuống, có thể hay không sẽ bị thương ? – hấn hỏi.

– Không gãy xương, trật khớp thì cũng khó khăn đi lại, trừ khi vận khí của hấn tốt hơn người. – Tiểu Lưu suy đoán.

– Phái người đi đến bệnh viện gần đây cùng phòng khám, xem thử từ tối qua đến giờ có bệnh nhân nào vì nguyên nhân này mà đi khám không ? Thấy ca bệnh đáng nghi, tất cả đều phải báo cáo lại.

– Rồi!

Xem xét xong hiện trường, Lăng Tranh trở lại bên cảnh cục. Pháp y đang tiến hành kiểm tra giấy tờ tùy thân của người chết, mấy thứ này đang được đặt tại bàn công tác của Lăng Tranh

– Trên di động có phát hiện dấu vân tay không?

Lăng Tranh nghe đến việc báo cáo vật chứng của pháp y, nhanh chóng nghĩ đến điểm đáng ngờ.

– Không có. Mặc kệ là của người chết hay của người khác đều không có. – đối phương đáp – Đương nhiên là khi di động nằm trong túi, vân tay cũng có thể bị lau đi.

– Những thứ khác đâu ?

– Trên ví tiền cùng chìa khóa đều phát hiện dấu vân tay, là của nạn nhân.

Lăng Tranh cầm điện thoại được lấy trong túi đựng vật chứng, đầu tiên là xem ghi nhận cuộc gọi. Nhìn di động của người này được thiết kế đơn giản vô cùng, bấm tới bấm lui cũng chỉ là những cuộc điện thoại của người kia, thông báo gần nhất ghi lại là giữa trưa hôm qua, người gọi là lão bà.

Trong hộp thư tin nhắn cũng không phát hiện có gì khác thường, Lăng Tranh lại vào album ảnh của nạn nhân, trong đó có một album ghi là gia đình. Trần thái thái là một phụ nữ trung niên mang vẻ đẹp phổ thông, bên cạnh là một nữ nhi đại khái mười một mười hai tuổi, có chút mũm mĩm nhưng cũng thực khả ái.

Về những album ảnh khác đều không có khá ái như vậy, bên trong toàn bộ đều là ảnh chụp nam nhân. Có ảnh quần áo, ảnh tây trang nhưng nhiều nhất là những góc độ quay chụp những đôi giày da. Tất cả ảnh chụp đều có một điểm chung, đó là không chụp khuôn mặt của nam nhân cho nên không biết có phải cùng một người hay không.

– Đây là cái gì ? Nạn nhân là một người bán giày da ?

Lăng Tranh nhìn về pháp y, pháp y cũng mờ mịt.

Điện thoại vang, là của Lăng Tranh.

– Lăng đội trưởng, ta tìm được một nhân chứng, người có thể đến đây một lúc được không? – người phụ trách điều tra án, Tiểu Trương hỏi qua điện thoại.

– Chờ một chút, ta đến ngay.

Lăng Tranh đem điện thoại người chết bỏ lại vào túi đựng vật chứng.

– Ta đi tra án, có báo cáo mới thì cứ mang vào để trên bàn của ta.

– Vâng.

Lăng Tranh đi đến thang máy thì vừa vặn nhìn cửa thang máy khéo lại.

– Chờ một chút. – hần hô lên.

Cửa thang máy một lần nữa chậm rãi mở ra.

– Cảm ơn.

Hần bước nhanh vào thang máy nói lời cảm ơn mới phát hiện người trong thang máy là Tần Vành. Bọn họ thuộc hai ngành khác nhau cho nên trang phục cũng khác biệt.

Lăng Tranh là thường phục, cảnh phục chỉ khi nào có quốc khánh hoặc thời điểm được khen ngợi mới dùng đến. Tần Vành thì khác, vô luận là thời điểm nào cũng mặc trang phục phẳng phiu.

Y sở hữu dáng người cùng tướng mạo có thể so sánh với người mẫu, trong cảnh cục toàn bộ đều hoan nghênh y, ngay cả người như Lăng Tranh cũng không thấy kỳ lạ khi nghe thấy y được khen. Thậm chí màn hình desktop của nữ nhân viên trong tổ của hắn cũng để hình vị cảnh sát này.

Nhận ra đối phương, Lăng Tranh lễ phép chào hỏi.

– Tần cảnh.

Tần Vành cũng gật đầu.

– Có án mạng?

– Ân.

Hai người xưa nay không gặp mặt nhau nhiều, giao tình cũng bình thường cho nên cuộc đối thoại đến đây liền dừng, chỉ còn âm thanh máy móc vận chuyển. Lăng Tranh không có việc gì, tầm mắt nhìn mấy con số chuyển đến nút nhấn, ý muốn tìm một điểm cố định mà nhìn, cuối cùng dừng ở dưới chân Tần Vành.

Có lẽ là vì nhìn chăm chú quá lâu, rốt cuộc đối phương cũng chú ý đến. Lăng Tranh tầm mắt nhìn giày da giật giật, hần lúc này mới giật mình ngẩng đầu thì nhận ra ánh mắt nghiên cứu của mình này giờ thật không mấy lễ phép.

– Xin lỗi, ta chỉ là... – hần viện cớ – Ta thấy giày của Tần cảnh thật đẹp, không biết mua ở đâu ?

Tần Vành không trả lời, ánh mắt không chút thay đổi nhìn hần, Lăng Tranh cảm thấy ánh mắt này so với trước khi hần mở miệng càng thêm sắc bén hơn, bất quá cũng có thể là ảo giác.

một tiếng, đã đến lầu hai. Tần Vành hơi gật đầu, đi ra khỏi thang máy. Lăng Tranh sau khi y rời khỏi, cảnh giác nhíu mày.

– Chờ một chút.

Chỉ trong một ít thời gian mà hần đã đối với Tần Vành nói lời này những hai lần.

Tần Vành dừng cước bộ, xoay người lại.

Lăng Tranh chuyển tầm mắt từ chân đối phương lên khuôn mặt y.

– Chân người bị làm sao thế ?

3. Chương 2-1: Hai Đôi Giày Da 1

Tần Vành theo bản năng cúi đầu nhìn.

– Người cũng nhìn ra được ? – không đợi Lăng Tranh trả lời, y lại trêu chọc – Ta còn tưởng mình nguy trang rất khá.

Khi y vừa đi ra khỏi thang máy, cước bộ thật sự ổn định, người bình thường tuyệt đối không nhìn ra thói cước có vấn đề gì. Khả năng quan sát của Lăng Tranh không thể cùng người bình thường so sánh, chỉ một điểm mắt tự nhiên đã khiến hần chú ý.

– Ngượng ngùng rồi, thói quen nghề nghiệp mà. – Lăng Tranh cười cười.

– Người thật sâu sắc, quan sát rất tốt...

Y nói một nửa, cửa thang máy tự động đóng kín, Lăng Tranh đưa tay cản trở về.

– Đem qua đi ra ngoài không cẩn thận nên ngã, mất cá chân bị thương, may mà không nghiêm trọng

– Như vậy mà không cẩn thận?

– Trời tối quá, không có biện pháp. – Tần Vành cười cười.

– Đi bệnh viện kiểm tra chưa?

– Tiểu thương ấy mà, không cần đâu.

– Cẩn thận vẫn hơn.

Tần Vành gật đầu.

– Cảm ơn người quan tâm.

Lăng Tranh cũng không biết nói cái gì, buông cánh tay đang ngăn trở cửa thang máy.

– Ta đi đây, hẹn gặp lại.

Tần Vành mỉm cười nhìn theo hắn.

– Hẹn gặp lại.

Cửa thang máy chia thành hai không gian ngăn cách hai người. Đại não Lăng Tranh bắt đầu làm việc, cùng những tin tức có liên quan đến vụ án nhớ lại một lượt, những manh mối tinh tế như ẩn như hiện, tựa hồ rất nhanh liền có thể đem chúng xâu chuỗi lại.

Nhân chứng mà Tiểu Trương nói là chủ của một siêu thị nhỏ gần hiện trường vụ án.

– Đêm qua, đại khái là tầm 11h, ta đang chuẩn bị đóng cửa thì thấy có một người đi ngang qua, bởi vì chân hắn bị thương nhưng đi thực vội vàng cho nên mới khiến ta ấn tượng.

– Là người nào ?

– Ta xác định là nam nhân, nữ nhân trưởng thành cũng không cao như hắn.

– Mập hay ốm ?

– Không mập cũng chẳng ốm, rất cân xứng.

– Bộ dáng ra sao ?

– Ta chỉ thấy bóng dáng, hơn nữa người nọ vận toàn đồ đen, nếu không phải chỗ rẽ kia có đèn đường, ta căn bản nhìn không ra hắn.

– Người nói hắn rất cao, cao khoảng bao nhiêu ? – Lăng Tranh thẳng thắn hỏi.

– So với đồng chí cảnh sát người... cao, muốn cao hơn... Đại khái là như vậy. – ông chủ siêu thị khoa tay múa chân – đương nhiên cũng không nhất định là như vì lúc ấy hắn cách ta xa như vậy, mà trời cũng thực tối.

Lăng Tranh đợi cho Tiểu Trương ghi chép những lời khai xong, gật gật đầu nói.

– Cảm ơn người đã phối hợp, nếu có manh mối mới, xin vui lòng liên lạc với chúng ta.

– Nhất định, nhất định, hỗ trợ cảnh sát phá án là nghĩa vụ của công dân mà.

Cáo biệt ông chủ siêu thị, Lăng Tranh lái xe mang Tiểu Trương về cảnh cục.

– Nếu đúng như lời ông chủ siêu thị nói, thì ít nhất có một nam nhân cao một mét tám lăm đã đi ra ngoài.

Lăng Tranh trong lòng vừa động.

– Tần Vành rất cao?

Hắn nghĩ quá nhanh, Tiểu Trương hoàn toàn không theo kịp.

– Ai? Tần cảnh?

Lăng Tranh không đáp, hỏi lại.

– Người biết?

– Ta không biết nhưng anh ấy là cảnh sát chi tinh, ta lên mạng liền có thể điều tra được tư liệu về anh ấy.

– Điều tra ngay đi.

Tiểu Trương lấy di động, điểm điểm vài cái rồi đọc.

– Tần Vành, liên tục ba năm liền được đứng đầu cảnh sát chi tinh của Hồ Sóc...

– Nói trọng điểm.

– Nga – Tiểu Trương kéo màn hình đi xuống – Dáng người cao ráo, 186cm, đủ cao rồi. Bất quá Lăng đội trưởng người sao đột nhiên quan tâm tới? Trên web đều là mấy lời khách sáo, muốn tìm hiểu tin tức, vẫn là nhờ đến Tiểu Lưu.

– Không có gì, chỉ thuận miệng hỏi. – Lăng Tranh đánh gãy lời nói của gã.

Đèn đỏ, bọn họ dừng xe, cách đó không xa là bảng thông báo của cục cảnh sát. Hình chụp Tần Vành nổi bật lên cả. Bên cạnh y là câu thông báo: “Cảnh sát Hồ Sóc nhắc nhở mọi người dân chú ý đề phòng lừa gạt.”, mặt sau còn có số điện thoại báo nguy của cục bọn họ.

Nơi này là nơi mà mỗi ngày đi làm trên đường tắt, Lăng Tranh đều phải đi qua, bình thường chỉ là đi qua, hôm nay ngoại lệ nhìn nhiều lần hơn.

– Rất đẹp trai, bạn gái ta cũng thích anh ấy.

Tiểu Trương cũng nhìn theo Lăng Tranh, Lăng Tranh khó hiểu liếc nhìn gã. Không rõ vì sao bạn gái mình thích nam nhân khác mà gã còn có thể đắc ý nói ra như vậy.

Tiểu Trương đem phản ứng của hắn nghĩ là hắn không tin, còn đặc biệt cường điệu nói.

– Thật mà, nàng còn muốn ta đến xin chữ ký của Tần cảnh, bất quá chúng ta đều là đồng nghiệp, người nói ta phải làm sao mở miệng...

Lăng Tranh nghe gã ngồi bên nói về “Làm thế nào để xin được chữ ký của Lăng Tranh”, các loại kế hoạch tác chiến, mô phỏng huấn luyện, chỉ còn thiếu không đem thành diễn tập thực tế thôi. May là đường không còn quá xa, nếu không thì Lăng Tranh hoài nghi Tiểu Trương có chạy đến tóm lấy Tần Vành không.

– Thoạt nhìn người cần thêm chứng cứ cho vụ án này.

– Ý gì?

– Ý ta nói, đây có thể không phải là một vụ án giết người.

Lăng Tranh nhíu mày.

– Nói chi tiết hơn đi.

– Ta đã kiểm tra toàn thân của người chết, xác định không có vết thương ngoài da, ngay cả dùng kim tiêm cũng không, cả vùng da đầu cũng vậy.

Tóc người chết bị cạo hết, xem ra gã nói rất đúng.

– Trong cơ thể cũng không phát hiện độc tố, tóm lại, hết thấy những người tình nghi đều bị loại trừ.

– Kia.. nguyên nhân tử vong rốt cuộc là gì?

– Nhồi máu cơ tim cấp tính. Trái tim của nạn nhân về căn bản đã không được tốt, dưới tình huống tiếp nhận kích thích hay cảm xúc quá mức kích động đều có khả năng khiến căn bệnh bộc phát.

Lăng Tranh đi đến khoa Giải phẫu, hỏi.

– Những vết thương trên người hắn thì giải thích thế nào đây?

Pháp y đeo bao tay nâng cơ thể người chết lên một chút.

– Theo đường cong của vết máu thì ta nghĩ là vết roi.

– Vết roi?

– Hơn nữa không chỉ có một loại. – pháp y bảo Lăng Tranh giúp y một tay, chỉ vào vết máu ứ đọng kia mà nói – Nhìn giống vết thương ngoài da, nhưng mà vết này thô hơn một chút.

Lăng Tranh không phải là pháp y chuyên nghiệp cho nên trực tiếp tiếp xúc với thi thể thì sẽ cảm thấy chán ghét, hẳn chịu đựng nghe pháp y giảng giải.

– Trừ chỗ đó ra thì còn gì nữa không?

– Còn có chỗ này.

Pháp y nói xong bốn chữ này, đột nhiên thống khổ ôm ngực, sau đó trước mặt Lăng Tranh ngã xuống, trên mặt đất cuộn thành một con tôm.

– Tay hẳn bị trói sau lưng. – Lăng Tranh bình tĩnh nói.

– Không sai.

Vừa rồi còn mang về mặt thống khổ, bây giờ pháp y bình yên vô sự mà bò dậy, vỗ vỗ tro bụi trên người, tuy rằng căn phòng giải phẫu này được biết đến là nơi sạch sẽ nhất trong cục.

– Bằng không, nhất định là trói tay trước ngực, không phải phía sau. Thế nhưng người kia không dùng dây thừng cũng chẳng phải còng mà là một thứ gì đó rất mềm mại, hoàn toàn không lưu lại dấu vết.

Lăng Tranh tổng kết lại.

– Tay hẳn bị người ta trói ngược ra sau rồi dùng ít nhất hai loại roi mà tra tấn hẳn. Người nói cho ta biết, đây có phải là mưu sát không?

– Xem chứng cứ hiện trường thì không phải, thứ kia đúng thật là tinh dịch nhưng là của người chết. – pháp y báo cáo lại cho hẳn – Có thể thấy được trước khi phát bệnh, nạn nhân đã trải qua một lần cao trào cho nên giải thích hợp lý nhất là...

– Là gì?

– Đột tử.

Đây đã là lần thứ tư Lăng Tranh rửa tay từ sau khi ra phòng giải phẫu. Hẳn vào nghề cũng không lâu, ra vào hiện trường giết người không biết bao nhiêu lần, ngay cả loại ghê tởm nhất cũng đã gặp qua, tự cho mình có tố chất tâm lý cường đại. Bất quá hôm nay mới biết được, xem cùng sở là hai chuyện khác nhau.

Hẳn thực hối hận vì lúc trước ngại phiền cho nên không mang bao tay mà tiến vào phòng giải phẫu tử thi, dẫn đến hiện tại có cảm giác chính mình vẫn đang chạm đến thi thể kia, vẫn còn một cỗ mùi vị thi thể.

Toilet nằm ở cuối hàng lang của mỗi tầng lầu, mỗi lần đi đều phải đi qua rất nhiều văn phòng. Lăng Tranh lần thứ ba đi trở về liền nghe tiểu cô nương bên phòng hồ sơ nói nhỏ.

– Lăng đội trưởng, có phải thân của người không được tốt lắm? Như vậy không được a, người còn chưa có kết hôn!

Lăng Tranh mặt đầy hắc tuyến quay trở về, hẳn không hiểu sao nữ hài tử bây giờ thật tự nhiên, như cái vị ở nhà hẳn ấy. Lần thứ tư Lăng Tranh cũng rút kính nghiệm đi lên trên một lầu, đổi nơi rửa tay.

Tâm lý con người chính là như vậy, chỉ muốn tẩy cho đủ mới thôi. Lăng Tranh để tay dưới vòi nước, dùng súc chà sát, có chỗ bị chà đến đỏ ửng.

– Người cứ tẩy như vậy coi chừng tróc hết da đó! – một âm thanh phía sau vang lên dọa Lăng Tranh nhảy dựng.

– Tần cảnh, là người a. – Lăng Tranh có chút ngượng ngùng nhìn người vừa đến – Trên tay dính chút mực.

Kỳ thật Tần Vành vừa vào đã thấy hẳn, y đã đứng được một lúc, chỉ là tiếng nước át tiếng bước chân, Lăng Tranh lại cúi đầu chuyên tâm tẩy rửa nên không có phát hiện. Tần Vành sớm thấy trên tay hẳn cái gì cũng không có, nghĩ rằng người này sẽ không nói dối đi.

Bất quá y vẫn gật đầu.

– Là như vậy a. Bất quá hình như văn phòng của người không phải tầng này?

– Nga, này a, WC dưới lầu đang tu sửa, ta liền lên đây. Tần cảnh có muốn dùng toilet phải không? Ta đi xuống, người chậm rãi dùng.

Tần Vành không nói gì nhìn Lăng Tranh đang dùng tốc độ nhanh nhất ly khai buồng vệ sinh, thầm nghĩ ‘chậm rãi dùng’ là ý gì? Y lắc đầu, đi đến bên bồn bắt đầu đi tiểu.

[Ape: tác giả a

che mặt có cần chi tiết như thế???)

Lăng Tranh vội vàng trở về văn phòng mình vì hần nhớ ra một chuyện.

Hần từ trong di động nạn nhân ra mấy tấm ảnh rồi in ra.

– Tiểu Lưu, người đi điều tra cái này.

Tiểu Lưu cầm ảnh chụp.

– Lăng đội trưởng, người muốn mua giày da?

– Ta muốn người đi tra án, mua giày cái gì. – Lăng Tranh bình tĩnh nói – Đi tìm hiểu giày này hiệu gì, nơi nào có bán, người mua có nhiều không, rồi về báo cáo với ta.

4. Chương 2-2: Hai Đôi Giày Da 2

Tiểu Lưu trước khi ra ngoài có đi rửa tay, vào thang máy mà tay vẫn chưa khô thì gặp Tần Vành.

– Tần cảnh, người đi ra ngoài a?

– Ân. – Tần Vành nhìn tay gã – Toilet của lầu các người đã sửa xong?

– Sửa? – Tiểu Lưu mở to hai mắt nhìn – Khi nào hư?

Tần Vành có chút đăm chiêu, gật gật đầu.

Tiểu Lưu bị biểu tình của y làm cho khó hiểu.

Bên này tạm thời không đề cập đến, bên kia Lăng Tranh nhận được thông báo đã liên hệ được với người nhà nạn nhân đến nhận thi thể. Lăng Tranh lại lấy một tấm ảnh, không đợi đến khi đi tới nhà xác thì nghe thấy một trận tê tâm liệt phế từ bên trong truyền ra.

Hần kiên nhẫn đợi bên ngoài một lát mới đi vào, dùng hết khả năng trầm giọng đối với người nhà bọn họ nói.

– Các vị, ta hiểu cảm giác lúc này của mọi người, vì người thân trong nhà qua đời mà tiếc thương...

Trần thái thái nắm lấy tay Lăng Tranh.

– Người là cảnh sát trưởng phụ trách vụ án này sao? Lão công của ta chết thảm như vậy, người phải giúp chúng ta lấy lại công đạo.

Lăng Tranh sửng sốt.

– Chết thảm như vậy?

– Hôm nay trên mạng truyền ra, buổi sáng ta còn cùng hần thảo luận vì cái nghiệt chương gì mà chết thảm như vậy, buổi chiều các người liền thông báo chúng ta đến nhận xác. Đồng chí cảnh sát, người có thể hiểu được cảm giác của ta sao? A? A?

– Ân, ân.

Lăng Tranh bắt đầu dĩ gạt đầu phụ họa lời nói của nàng, thật vất vả trải qua trận kích động này, hắn mới thăm dò hỏi.

– Là như thế này, chúng ta hiện đang trong bước đầu của quá trình điều tra, kết quả cho thấy tiên sinh không phải chết vì bị giết...

– Không phải bị giết? Người muốn nói là lão công ta tự sát sao? Ta tin được sao? Theo ta thấy.. bộ dáng kia của lão công, như thế nào có thể là tự sát? Thật vớ vẩn, ta yêu cầu khám nghiệm tử thi một lần nữa!

Lăng Tranh vươn hai tay giúp nàng trấn an.

– Người trước tiên đừng quá kích động. Ý ta nói, khả năng tiên sinh nhà người chết ngoài ý muốn. Xin hỏi, trước kia tim của hắn có mang tiền sử bệnh không?

Trần thái thái bán tính bán nghi nhìn hắn.

– Lần kiểm tra sức khỏe trước, bác sĩ có nói qua trái tim hắn không được tốt lắm, bảo hắn không cần làm việc quá sức. Vài năm qua cũng không có xảy ra chuyện gì.

– Nguyên nhân tử vong của tiên sinh là do nhồi máu cơ tim cấp tính, bất quá nguyên nhân cụ thể còn phải chờ điều tra làm rõ, nếu muốn mau phá án, hi vọng người có thể phối hợp với cảnh sát chúng ta trả lời một ít vấn đề.

Trần thái thái rót cuộc cũng ngồi xuống, tay không ngừng lau nước mắt.

– Lão công ta quan hệ bên ngoài cũng rất đơn giản, bằng hữu của hắn ta đều biết, cơ bản đều là đồng nghiệp, chưa từng có người nào đó không đứng đắn ghé qua.

– Xin hỏi đêm trước hắn không có về nhà ngủ sao?

– Thi thoảng hắn sẽ tăng ca, công tác của hắn đôi khi rất bận rộn.

– Hôm qua hắn cũng nói thể với người sao?

Trần thái thái gạt đầu, nghĩ đến cuộc điện thoại giữa trưa hôm qua, lại lâm vào bi thương.

Lăng Tranh tiếp nhận khăn tay từ nữ đồng nghiệp đưa cho nàng.

– Đêm qua người ở đâu?

– Ta với con gái ở nhà. – nói đến con gái, Trần thái thái lại nức nở – Nó còn không biết chuyện này, muốn ta phải nói sao với nó đây...

– Người làm nghề gì?

– Nhân viên công vụ.

– Bình thường có đam mê thứ gì?

– Viết văn, câu cá, còn có bóng đá... Đương nhiên chỉ xem, hắn là người thành thật, hứng thú đam mê rất đơn giản.

Lăng Tranh trầm ngâm một chút.

– Tiên sinh hắn có nghề phụ nào không, tỷ như mua bán trang phục linh tinh?

– Không có, tính cách hắn trung thực như thế cho nên hắn sẽ không làm thế đâu.

– Kia, xin hỏi người có từng xem qua di động của hắn?

– Đương nhiên không có, vợ chồng chúng ta rất tôn trọng lẫn nhau, chưa bao giờ nhìn lén điện thoại người kia.

Lăng Tranh đem ảnh chụp mang theo đưa cho nàng.

– Đôi giày này của tiên sinh?

Trần thái thái liếc mắt nhìn, phủ nhận nói:

– Không phải, đây không phải là phong cách của hần, ta xác định đôi giày này không phải của hần.

Tiền người nhà nạn nhân về cũng đã qua giờ tan ca, bắt quá thời điểm này đối với Lăng Tranh vẫn còn sớm. Trải qua chuyện ngày hôm qua, Lăng Tranh quyết định tận dùng nhiều thời gian về nhà bồi muội muội.

Khi hần về nhà, đúng như Lăng Tranh dự đoán, nàng chưa có trở về. Vừa định gọi điện, cửa liền mở.

Lăng Tiểu Tranh nhìn ca ca cũng đang kinh ngạc giống mình.

– Di? Ca hôm nay sao về nhà sớm thế? Không cần tra án?

– Người đây là? – Lăng Tranh nhìn từ đầu đến chân, tựa như thấy một người lạ – Người như thế nào đột nhiên ăn mặc như thế?

Lăng Tiểu Tranh vẫn mặc váy như thường, bắt quá váy dài đến đầu gối, tóc nhuộm đủ màu sắc được nhuộm đen trở lại, tóc thả tự nhiên còn xoắn điệu che đi vết thương nơi thái dương.

Càng khó xử hơn là khuôn mặt gấu trúc của nàng đã không còn, thay vào đó là đôi mắt to tròn long lanh xinh đẹp. Tuy rằng kiến thức Lăng Tranh chỉ biết mỹ phẩm trang điểm là thứ trang sức trang nhã nhưng không thể phủ nhận Lăng Tiểu Tranh không trang điểm bây giờ trở nên thuận mắt hơn.

– Thế nào? Nhìn được chứ? – Lăng Tiểu Tranh đứng trước mặt ca ca mình làm dáng.

– Được.

Lăng Tranh thành thực nói, bắt quá đây là muội muội của hần, dù lúc trước trang điểm như quỷ hần cũng không thấy xấu.

Được khen ngợi, Lăng Tiểu Tranh cười.

– Có phải cảnh sát các người đều thích như thế này?

Lăng Tranh sâu sắc bắt lấy mấu chốt của câu hỏi.

– Có ý tứ gì? Người có bạn trai mới? Đối phương là cảnh sát?

Lăng Tiểu Tranh không tán thành, khoát tay.

– Cái gì a? Máy người trước kia cũng không phải bạn trai ta đâu, ca, người đừng có đi ra ngoài ăn nói lung tung hủy hoại thanh danh của ta, nhất là trong cảnh cục đó!

Lăng Tranh trong lòng trợn mắt, trước kia cùng nam sinh tay trong tay đi chơi cũng không có nói với hần những lời này.

– Đó là ai?

Lăng Tranh làm cảnh sát đã lâu, thậm chí tội phạm so với cai ngục còn thuần thực hơn, ngay cả muội muội nhà mình cũng kiểm lòng không đậu mà dùng thuật ngữ nghề nghiệp.

– Chính là, chính là. – Lăng Tiểu Tranh nhỏ giọng – Ca, có phải trong cục các người có một người gọi là.. cảnh sát Tần Vành a?

Khóe mắt Lăng Tranh thoáng giật.

– Người hỏi hần làm cái gì?

– Hắc hắc, người ta hiện tại là fan của hần a.

Lăng Tranh khinh thường..

– Người biết cái gì về hần mà đòi làm fan?

– Ta biết, hần là cảnh sát chỉ tinh nha, ta lên mạng xem tư liệu của hần rồi, bộ dáng rất soái, công phu lại hảo, còn có làm việc nghĩa rất hăng hái...

Lăng Tranh nghe được, khó hiểu, tin tức đều lấy từ đó?

Lăng Tiểu Tranh dùng khuỷu tay chọc a chọc lão ca nhà mình.

– Ca, người giúp ta xin chữ ký của hấn được không?

Lăng Tranh trong đầu hiện lên một suy nghĩ là Tiểu Trương cùng chín mươi chín cách xin chữ ký của Tần Vành.

– Không được. – hấn một mực lắc đầu.

– Năn nỉ mà

– Bọn ta đều là đồng nghiệp, lấy bộ dáng gì mà xin chữ ký? Chuyện mất mặt như vậy ta mới không làm.

– Nói là vì giúp ta muốn a.

– Kia cũng không được.

– Ca

– Không bàn nữa.

– Hừ, xem như ta không có một anh trai làm cảnh sát. – Lăng Tiểu Tranh tức giận về phòng.

Lăng Tranh thấy đau đầu, hấn chỉ muốn về sớm để cùng muội muội bồi dưỡng cảm tình, kết quả lại thành ra thế này đây.

Sáng hôm sau hai huynh muội cùng mở cửa phòng, người nhìn ta ta nhìn người nửa ngày, Lăng Tiểu Tranh mới ra trước, ngạo kiều hừ một tiếng, xoay người đóng cửa.

Lăng Tranh thêm đau đầu. Trên đường đi làm, đến cái giao lộ kia, Lăng Tranh nhìn chằm chằm tấm ảnh chụp của Tần Vành trên bảng thông báo, thật muốn vẽ vài thứ lên mặt của y.

Cho đến kia xe phía sau bấm kèn inh ỏi, Lăng Tranh mới phản ứng lại thì thấy đèn đã chuyển xanh. Cứ như vậy vừa đi vừa miên man suy nghĩ, đến cổng lớn thì vừa vịn dụng phải Tiểu Trương.

Lăng Tranh chủ động mở miệng chào hỏi.

– Tiểu Trương a...

– Lăng đội trưởng.

– Ngày hôm qua người nói muốn giúp bạn gái xin chữ ký của Tần cảnh ?

– Đúng rồi.

– Đã đi đến đâu rồi ?

– Còn chưa đi đến đâu cả.

– Khụ. – Lăng Tranh có chút mất tự nhiên ho khan một tiếng – Có thể hay không lấy giúp ta.

– Cái gì ? – Tiểu Trương còn tưởng mình nghe nhầm.

Lăng Tranh lặp lại một lần nữa.

– Ta nói là, có thể hay không thuận tiện xin ký giúp ta một chữ.

– Nga, nga.... Không thành vấn đề, a ha ha ha ha. – Tiểu Trương đông cứng vài giây sau đó bắt đầu cười to

– Ta biết rồi, bạn gái của Lăng đội trưởng cũng muốn phải không? Đều là nam nhân cho nên ta hiểu được mà.

Lăng Tranh cũng vô tâm không giải thích không phải bạn gái mà là em gái, cười cười bỏ đi.

Giây phút này trong lòng Tiểu Trương tràn ngập mâu thuẫn : Trong cảnh cục ai cũng biết Lăng đội trưởng là người độc thân, mà Lăng đội trưởng độc thân lấy bạn gái làm có xin chữ ký Tần cảnh. Không biết có nên đem tin tức kinh bạo này nói cho Tiểu Lưu hay không ?

5. Chương 3-1: Ba Đôi Giày Da 1

- Cái gì? Không phát hiện ra dấu vân tay của người khác? – tổ trưởng tổ pháp y khẳng định.
- Dựa theo lời chủ nhà, mỗi sáng hần đều theo thông lệ đến quét dọn phòng ở. Từ lần quét dọn trước phát hiện ra thi thể, đã xác nhận chỉ có chủ nhà cùng người chết là hai người duy nhất trong phòng, chúng ta quả thật cũng phát hiện ra dấu vân tay hai người, chỉ thể thôi, không có vân tay người thứ ba.
- Có thể bị lau rồi thì sao?
- Theo lý mà nói không ngoại trừ khả năng này, nhưng mà việc lau đi dấu vân tay mình mà giữ được vân tay người khác, thực tế là chuyện rất khó khăn.
- Lăng Tranh vận động cánh tay, khi không nghĩ ra được gì, hần thường làm động tác này.
- Nhìn một cách đơn thuần, chính bản thân người chết lưu lại dấu mỗi, cũng không thể phát hiện gì thêm, người tới xem ảnh chụp.
- Pháp y bày lên mặt bàn những tấm ảnh mới rửa, nói vân tay không đủ xác thực, trên thực tế toàn bộ đều nằm tại sàn nhà.
- Hần đem toàn bộ tay đặt lên sàn nhà?
- Không sai, này chỉ là hình nhỏ, phóng to một chút mới là bản hoàn chỉnh.
- Bản hoàn chỉnh vừa xem đã rõ, một trái một phải, phía dưới còn có hai dấu vết khác.
- Lăng Tranh vừa xem liền hiểu.
- Hần quỳ rạp trên mặt đất.
- Không sai, hai điểm kia chính là đầu gối, trừ nơi này, còn có nơi này, nơi này, toàn bộ phòng nơi nơi cũng phát hiện như thế. Trừ trường hợp nạn nhân bò đi bò lại trong phòng, cũng không có lý do thứ hai có thể giải thích rõ chuyện này.
- Tiếp theo là đến trên gương.
- Nhìn qua liền thấy vị lão huynh đáng thương này bị ấn cả cơ thể lên tấm gương.
- Phòng tắm tương đối hỗn độn, vòi sen đã bị sử dụng qua cho nên chứng cứ có thể bị rửa trôi đi nhưng mà vẫn còn lưu lại một thứ. Người có nhớ vết bản màu trắng phát hiện cạnh thi thể người chết không?
- Pháp y nói là tinh dịch.
- Không sai, không chỉ một chỗ, chúng ta kiểm tra, trên giường, phòng tắm, hết thấy đều phát hiện tinh dịch, cũng có khả năng là của chính bản thân nạn nhân. Ta cũng hỏi qua pháp y bên kia, hần là một nam nhân trung niên có tiền sử bệnh tim, trong khoảng thời gian ngắn như vậy mà số lần bắn tinh nhiều như thế, nói đó là lý do khiến hần đột tử, ta không tin.
- Pháp y nói ra liền đặt lên bàn một xấp ảnh chụp, mỗi chỗ tô đỏ liền nói lên được sự tình thối nát thể nào đã diễn ra tại căn phòng này. Lăng Tranh cảm thấy sợ hãi không thôi.
- Pháp y kia báo cáo rằng trước khi chết không có bị xâm phạm.
- Pháp y nhún vai.
- Nếu có thì chúng ta sẽ nắm giữ nhiều chứng cứ, mặc kệ là mưu sát cũng là chuyện ngoài ý muốn. Có thể thấy người kia tư duy rõ ràng, đầu óc bình tĩnh, sau khi phát sinh chuyện ngoài ý muốn, không chỉ không bối rối mà còn đem hiện trường bắt lợi cho chính mình thanh lý sạch sẽ, chỉ trừ một thứ.
- Lăng Tranh mắt sát lên.
- Kia, là gì?
- Vết giày.

Pháp y hướng về đồng ảnh chụp trên bàn.

– Vết giày tại hiện trường đều bị phân thành mảnh nhỏ, chỉ duy nhất một chỗ phát hiện diện tích nó hơi lớn một chút, đó là bãi cỏ dưới lầu. Chúng ta đem hình ảnh chụp những mảnh nhỏ kia chỉnh hợp cùng nhau, cuối cùng được như thế này.

Lăng Tranh cầm tấm ảnh mô phỏng vết giày, đây là chứng cứ thần bí nhất lưu lại hiện trường.

– Cỡ giày bốn mươi tư, đầu giày lược tiêm, đế giày bóng loáng, phỏng đoán là đôi giày da của nam. Chiếc giày thủy tinh ta đã cho người, bây giờ là đến nhiệm vụ của người, vương tử.

[Ape: anh pháp y đang kể chuyện cổ tích đấy à! Xem hình mô phỏng là giày của Lọ Lem, đem Lăng ca thành chàng hoàng tử]

Lăng Tranh cầm ảnh chụp vừa đi vừa nhìn cũng không quan tâm đến người đi ngược chiều, mà đối phương cũng đi thẳng về phía hắn, kéo cánh tay của Lăng Tranh.

– Lăng đội trưởng, có người tìm người, đến đến đến, đi theo ta.

– Uy uy, đi đâu a?

Lăng Tranh chẳng hiểu gì, vị này là đồng nghiệp bên khoa Quan hệ xã hội, chuyên môn phụ trách bên truyền thông giao tiếp, xem như nhân vật lớn của cảnh cục.

– Phóng viên đài truyền hình đến đây, đang ở trên lầu phỏng vấn về án mạng người phụ nữ trẻ tuổi kia, muốn người đi nói vài câu.

Lăng Tranh dừng chân.

– Loại việc này không phải luôn do người phụ trách phát ngôn sao? Lại nói, cảnh sát chi tinh đâu, ta không đi.

Tiểu Quan hệ xã hội mặc kệ, dùng sức kéo hắn đi.

– Ai, đồng chí cảnh sát chi tinh đã đem tiền căn hậu quả giới thiệu xong, hiện tại người ta muốn phỏng vấn người phụ trách vụ án lần này, người đi chỉ cần nói mấy câu rồi trả lời cho mấy vấn đề là được.

– Kia, gọi Tiểu Lưu đi, Tiểu Lưu cũng theo sát toàn bộ quá trình.

– Như vậy không được đâu, bộ dáng hắn dữ tợn như vậy, sẽ dọa người.

Tiểu Quan hệ xã hội mặt dày mày dạn đem Lăng Tranh kéo lên lầu tại văn phòng của Tần Vành. Cảnh sát chi tinh anh tuấn cùng với tiểu thư phóng viên xinh đẹp ngồi trên sofa trò chuyện, nhìn thấy Lăng Tranh đến, bọn họ liền đứng lên.

– Đến, ta giới thiệu với các vị. – Tần Vành giành bước lên trước, đến bên Lăng Tranh, tự nhiên đem tay đặt lên thắt lưng hắn – Vị này là phóng viên đài truyền hình Hồ Sóc, vị này là Lăng Tranh Lăng đội trưởng, Lăng đội trưởng là một vị hình cảnh giỏi, mấy vụ án của chúng ta đều do hắn phụ trách điều tra phá án.

Phóng viên thoải mái vươn tay đến.

– Ta vừa rồi nghe Tần cảnh trưởng giới thiệu qua thể nhưng không nghĩ đến người so với trường tượng tượng của ta trẻ hơn rất nhiều. Quả là tuổi trẻ tài cao.

Đã như vậy, Lăng Tranh cũng vươn tay nắm lấy tay nàng.

– Cảm ơn các người mời ta, bất quá công tác của ta là phá án, không biết phỏng vấn mà hình tượng cũng không được, ta sợ sẽ ảnh hưởng đến ratings của các người.

Mọi người trong phòng đều cười, phóng viên trêu ghẹo nói.

– Lăng đội trưởng người thật khiêm tốn, nếu người không có hình tượng thì phỏng chừng không có đến bao nhiêu người đứng trước màn ảnh cùng với ta rồi.

– Hắn chỉ nói đùa thôi. – Tần Vành cười, nói thêm – Không có gạt người, Lăng đội trưởng lúc trước đứng đầu trong cuộc thi cảnh sát chi tinh, ngay cả ta suýt bị hắn đánh bại.

Lăng Tranh nghe nhắc đến chuyện cũ, hăng nhất có đến hai người. Giai đoạn trước, cảnh sát chỉ tinh tranh cử, tổ hấn có vài người vì muốn chinh hấn cho nên lừa hấn đi báo danh. Khi hấn nhận ra thì đã vào lúc công khai sổ phiếu rồi.

Ai ngờ sổ phiếu bầu chọn hấn tăng vùn vụt, thậm chí tốc độ so với Tần Vành tính ra thì ngang hàng, may mà cuối cùng lượng fan của Tần Vành ra tay, hết ngày, sổ phiếu của y tăng gấp đôi hấn. Bất quá sau thời gian đó Lăng Tranh vẫn bị mọi người trong cục gọi là cảnh sát chỉ tinh, trêu ghẹo thật lâu làm hấn thời gian đó không dám về cục.

Phóng viên đối với Tần Vành sinh ra hứng thú lớn, Lăng Tranh vừa thấy phóng viên muốn nói đến đề tài kia, lo lắng chủ động mở miệng.

– Chúng ta bắt đầu phỏng vấn đi, ta biết cái gì sẽ trả lời cái đó.

Tay Tần Vành đang đặt phía sau lưng Lăng Tranh hướng về phía trước.

– Ta đồng ý. Lăng đội trưởng bận rộn nhiều thứ, chúng ta vẫn là nên tranh thủ thời gian phỏng vấn.

Nếu Tần Vành đã mở lời thì phóng viên đành tạm thời kiềm chế lòng hiếu kỳ, không nhắc chuyện kia nữa. Ba người quay trở lại ngồi trên sofa, người quay phim cũng bắt đầu điều chỉnh góc độ.

Sắp xếp xong, phóng viên sửa sang mái tóc rồi hướng đến ống kính bắt đầu giới thiệu.

– Kế tiếp, chúng tôi đã mời được người điều tra phá án vụ án này, đội trưởng đội điều tra tổ trọng án của cục cảnh sát Hồ Sóc, Lăng Tranh. Xin chào Lăng đội trưởng.

Lăng Tranh gật đầu.

– Xin chào đồng chí phóng viên.

– Về vụ án người phụ nữ trẻ tuổi bị giết, ta nghe nói địa điểm phát hiện không phải là hiện trường, có đúng không?

– Đúng vậy, hung thủ tạo ra hiện trường giả nhằm thu hút sự chú ý của cảnh sát.

– Kia, xin hỏi như thế nào mà ngài có thể phát hiện ra hiện trường, nơi án mạng phát sinh?

– Người kia nói hấn không biết người chết nhưng lời nói của hấn có không ít lỗ hổng làm chúng ta nghi ngờ vì thế đem hấn về trụ sở kiểm tra. Tại nhà hấn phát hiện có không ít tóc của người bị hại.

– Nhưng chỉ bằng điểm này cũng không đủ để buộc hung thủ nhận tội.

– Cho nên chúng ta tiến hành điều tra thêm một lần nữa. Tại trụ sở sofa phát hiện lưu lại vết trầy từ móng tay người bị hại, cũng xác nhận được vụn gỗ trong móng tay người chết có thành phần giống nhau.

– Phòng đựng sofa, cũng giống như một nơi ẩn nấp, ngài như thế nào nghĩ rằng muốn kiểm tra nơi này?

– Là như thế này, chúng ta tái hiện lại hiện trường, mô phỏng quá trình gây án của hung thủ, sau đó phát hiện ra điểm đáng ngờ.

– Ta quả thật có nghe qua trong quá trình điều tra, cảnh sát thường đem chính mình biến thành hung thủ, hiểu được tâm lý phạm tội, nhưng làm như vậy tinh thần của cá nhân không làm ảnh hưởng đến tình huống sao?

– Ách. – Lăng Tranh dừng một chút, xoa tay múa chân – Kỳ thật ta sắm vai người chết, chính là người bị hại, nhân vật hung thủ do đồng sự của ta đảm nhiệm.

Phóng viên gật đầu.

– Nga, là như vậy.

– Ân... bộ dáng hấn tương đối.. dữ tợn.

6. Chương 3-2: Ba Đôi Giày Da 2

Edit & Beta: Spencer Ape

Ước chừng nửa giờ sau phỏng vấn mới chấm dứt, phóng viên hỏi mọi thứ, Lăng Tranh tận lực không trả lời những vấn đề nhỏ nhặt, thẳng đến khi nữ phóng viên nói ra bốn chữ ‘phỏng vấn kết thúc’, Lăng Tranh mới nhẹ nhàng thở ra. Đối với hắn mà nói, này so với tra án tử còn khó ứng phó hơn.

– Người biểu hiện không tồi. – tiến phóng viên xong, Tần Vành khen ngợi hắn.

Lăng Tranh lo lắng lắc đầu.

– Ông kính đối với ta quá đáng sợ, vẫn là phá án thích hợp với ta hơn.

– Mô phỏng người bị hại, điểm ấy tuy đi ngược nhưng thật mới mẻ và độc đáo, khiến ta cũng phải học hỏi.

– Tần cảnh quá khen. – Lăng Tranh đi ra ngoài, Tần Vành tiễn hắn, cước bộ cũng thực ổn.

– Chân người hồi phục thật nhanh. – Lăng Tranh giống như tùy ý chuyện trò.

– Hôm qua nghe người nói, ta liền đi bệnh viện kiểm tra, hôm nay tốt hơn nhiều.

– Về sau phải cẩn thận a.

Tần Vành mỉm cười.

– Đa tạ người quan tâm.

– Ta có thể hỏi một chút được không, Tần cảnh, giày của người số bao nhiêu?

Tần Vành ngoài ý muốn nhướn mi.

– Là như vậy, ta, ta có bằng hữu, hắn cùng dáng người với người, không sai biệt lắm. Hắn sắp đến.. sinh nhật, ta nghĩ, ta nghĩ...

– Bốn mươi tư. – Tần Vành trực tiếp đánh gãy lời hắn.

– Quá tốt, cảm ơn người. – Lăng Tranh nhanh chóng nói – Kia, không quấy rầy công tác của người nữa.

Lăng Tranh ra khỏi văn phòng của Tần Vành. Tần Vành tựa người vào cửa, nhìn bóng dáng của hắn khuất sau dãy hàng lang, trong mắt tràn ngập ý cười.

– Tần cảnh, người đứng đây thò cổ canh gác ta sao? – cảnh viên phụ trách vừa đến liền thấy cảnh tượng như vậy – Đừng giả ngu, hàng năm khi đến sinh nhật người, đám fan hâm mộ của người gửi quà đến cảnh cục như điên, người không phải không biết, phòng thường trực một đống quà.

Tần Vành chủ động giúp gã mang đồ vào phòng.

– Ta đã nói các nàng không cần tặng nhưng mà các nàng không nghe.

– Đó là vì các nàng thích người, ta ước gì cũng có người tặng quà cho ta nhưng tới bây giờ vẫn chưa có ai.

– Dục, người nói nhiều như thế để làm gì? – một âm thanh chen ngang.

Đang chậm chậm đi đến là Tiểu Trương bên tổ trọng án.

– Người đến đây là gì?

– Ta tìm Tần cảnh có chuyện riêng. – Tiểu Trương hất cằm.

– Hắc, ta đây không gây trở ngại cho hai người bàn chuyện riêng đâu. – nói xong ba chân bốn cẳng chạy mất.

– Người có chuyện tìm ta? – Tần Vành hỏi.

– Nghe nói Tần cảnh muốn quà sinh nhật, đây là trà. – nói xong Tiểu Trương đem một hộp trà đặt lên bàn trà của Tần Vành.

– Thật ngại quá.

– Là ta ngưỡng ngùng mới đúng, kì thật ta muốn nhờ người chút chuyện.

– Nga? – Tần Vành hiểu kỳ hỏi – Người muốn cái gì?

Tiểu Trương hắc hắc cười, giơ hai ngón tay.

– Tần cảnh ký tên cho ta, hai chữ.

– Đây...

– Khiến ngài chê cười rồi. Kỳ thật là cho bạn gái ta, nàng là fan hâm mộ của ngài, quần lấy ta đòi xin chữ ký của ngài, không thì chia tay. Nữ nhân a, thực phiền toái.

Tần Vành cười gật đầu.

– Ta hiểu được, để ta tìm..

Tần Vành từ trong lấy ra hai tấm ảnh tuyên truyền.

– Đây có thể chứ?

– Đương nhiên.

Tần Vành lấy bút ký cho gã hai chữ, còn trên ghẹo nói.

– Đây là cho hai cô bạn gái sao?

Tiểu Trương vẫy tay.

– Ta nào có phúc khí ấy, một còn chịu được. Chữ ký kia là cho người khác.

– Người khác?

Tiểu Trương bày ra bộ dáng bí mật ‘Tần cảnh ngài trăm ngàn lần đừng có hỏi ta, ngài hỏi ta sẽ nhin không được mà nói ra đó’ tươi cười, Tần Vành nhìn liền hiểu, đem truyền đơn đưa cho gã.

– Được rồi, thay ta gửi lời cảm ơn đến bạn gái và vị bằng hữu kia của người.

Tiểu Trương thiên ân vạn tạ cầm lấy, vô cùng cao hứng chạy đến chỗ Lăng Tranh tranh công.

– Thế nào Lăng đội trưởng, rất có hiệu suất phải không?

Lăng Tranh cũng không nghĩ gã có thể nhanh như vậy thu được chữ ký.

– Tiểu tử người đi a?

– Hơn nữa ta cam đoan không có bán đứng Lăng đội trưởng, Tần cảnh còn tưởng ta xin cho tiểu lão bà. Nếu mà đại lão bà biết, người nên làm chứng cho ta.

Lăng Tranh vỗ vai gã.

– Được, sau này mời người ăn cơm.

– Ăn cơm? Ta cũng đi!

Lăng Tranh dở khóc dở cười khi Tiểu Lưu đột nhiên xuất hiện.

– Nhắc đến cơm thì tai người thật thính.

– Oan uổng, kỳ thật ta muốn đem camera theo dõi đến đây, vừa vặn nghe được các người sau lưng ta bàn chuyện ăn cơm, có phải không muốn mời ta?

– Cứ đến. – Lăng Tranh tùy tay đem ảnh cùng chữ ký kẹp trong cuốn sổ – Đi xem thôi.

Tần Vành quên mất phải nói cho Lăng Tranh thời gian phát sóng tiết mục phỏng vấn kia, dùng điện thoại nội tuyến thì không ai bắt máy nên đi xuống lầu.

Văn phòng tổ trọng án không một bóng người, Tần Vành cảm thấy kỳ quái không biết mọi người đã đi đâu, chỉ thấy một tiểu cô nương chạy qua, y vội vàng lên tiếng gọi.

– Xin hỏi Lãng đội trưởng ở đâu?

– Không có...

Tiểu cô nương kéo dài giọng, một lát liền phát hiện có gì không đúng, vừa quay đầu, này không phải là hình trong desktop nàng chứ?

– Tần cảnh, là ngài. – một giây sau, tiểu cô nương biến thành thiếu nữ nũng nịu, hai tay đặt ở thắt lưng xoay a xoay – Ngài tới tìm Lãng đội trưởng có chuyện gì sao?

– Cũng không phải chuyện đại sự gì... Hắn đi đâu rồi?

– Bọn họ xuống lầu rồi, ngài có cần ta chuyển lời không? – tiếp tục xoay a xoay.

Tần Vành nhìn nàng xoay đến mức cả người run lên.

– Không cần, để ta viết cho hắn tờ giấy nhắn.

Y trực tiếp đi đến chỗ Lãng Tranh, trên bàn làm việc báo cáo bày lung tung chất thành một núi lớn, giữa còn có bản ký sự.

Tần Vành tìm trên bàn, cũng không thấy được giấy nhắn, lại không cẩn thận đánh rơi bản ký sự, trong đó có cuốn sổ nhỏ rơi xuống, lộ ra một góc.

Chữ ký nho nhỏ khiến Tần Vành cảm thấy thật quen mắt, y cúi người, cẩn thận nhặt cuốn sổ lên, đây chính là chữ ký mình vừa đưa cho Tiểu Trương.

Y có chút đắm chiêu nhìn chăm chăm ảnh chụp một lúc, lúc này mới cầm lấy, lộ ra phía sau một tấm ảnh chụp khác, rõ ràng là một đôi giày da.

Camera theo dõi chẳng mang lại kết quả gì, toàn là chụp những thứ không hữu dụng. Mấu chốt là một cái giao lộ, nhưng vì máy hỏng cho nên chụp không đến.

Bất quá, Tiểu Lưu mang đến tin tức tốt.

– Lãng đội trưởng, người lần trước bảo ta điều tra đôi giày kia.

Lãng Tranh tinh thần rung lên.

– Nga?

– Là hàng nhập khẩu, vùng phụ cận tìm thấy một chỗ bán.

– Làm tốt lắm. – Lãng Tranh vỗ vai gã.

Tiểu Lưu dẫn hắn đến chỗ bán giày cao cấp, giá cả cũng thực xa xỉ.

Tiểu thư bán hàng cười lộ ra lúm đồng tiền như hoa.

– Cửa hàng chúng tôi toàn bộ đều là nguyên liệu da trâu tốt nhất, do nhà thiết kế giỏi nhất thế giới là...

Lãng Tranh đưa ra giấy chứng nhận.

– Ta muốn hỏi người vài vấn đề.

– Đồng chí cảnh sát, mời ngài hỏi.

– Đôi giày này là của cửa hàng các người? – Lãng Tranh đem ảnh chụp cho nàng xem.

– Đương nhiên, đây là thiết kế mua thu năm ngoái của chúng ta, thiết kế thực kinh điển, rất được khách hàng hoan nghênh.

– Còn hàng chứ?

– Mời các ngài chờ một chút.

Một lát sau nhân viên đưa ra một cái hộp.

– Bởi vì là hàng của năm ngoái nên đã bán hết, hiện tại trong tiệm chỉ còn hai đôi cuối.

Lăng Tranh nhận lấy giày cùng ảnh chụp so sánh, quả nhiên giống nhau như đúc.

– Đôi này số bao nhiêu?

– Bốn ba.

– Còn bốn tư?

– Đã bán hết.

– Có thể xem hóa đơn không?

– Phải liên hệ với chủ cửa hàng.

Lăng Tranh đưa cho nàng một tấm danh thiếp.

– Nếu có thì gọi cho ta.

Nhân viên hai tay tiếp nhận.

– Được.

Lăng Tranh lại đưa ra tấm ảnh khác.

– Người biết người này không?

Nhân viên nhìn thoáng qua rồi cười.

– Đương nhiên, đây là vị cảnh sát chi tinh, hẳn là nam thần của ta... Chờ chút. – nàng cẩn thận nhìn – Đây là chữ ký của hắn? Có thể tặng ta không?

Lăng Tranh mặt vô biểu tình cất ảnh chụp vào túi.

– Người gặp qua hắn sao? Ta nói thực tế, không phải trên TV cũng không phải áp phích.

– Đúng vậy. – nhân viên khôi phục thái độ nho nhã lễ độ – Hắn cũng là khách hàng quen của chúng ta.

7. Chương 4-1: Bốn Đôi Giày Da 1

– A... !

Một tiếng hét chói tai vang lên, âm cuối còn chưa nói hết thì Lăng Tranh đã từ trong bếp vọt ra, trên tay còn cầm theo cái chảo có cán.

[=))]

– Có chuyện gì ? – hắn cầm chảo có cán hoa văn, ánh mắt lộ vẻ đề phòng.

– Tàn Vành trên TV kia. – Lăng Tiểu Tranh trừng mắt chỉ vào màn hình TV.

Lăng Tranh cảm thấy điên tiết, cảm giận cầm muống canh gõ lên đầu nàng.

– Có cái gì mà ngạc nhiên, tên kia không phải suốt ngày lên TV sao ?

Lăng Tiểu Tranh chu môi, che đầu.

– Ta làm sao biết, trước kia có xem TV đâu.

Lăng Tranh như hoa mắt, không nhìn người trước mặt, xoay người bỏ đi. Lăng Tiểu Tranh đang ngồi trên sofa trưng ra một mặt hoa si.

Trên TV đang phát buổi phỏng vấn hôm nay, chuyên đề lần này bọn họ nhắm vào vụ án, hỏi Tần Vành vài đầu mối rồi quay chụp hiện trường, đem toàn bộ vụ án quay lại.

– Ca, người xem, là người nha.

Lăng Tiểu Tranh không phải cảnh sát nhưng đôi lúc ánh mắt nàng cũng rất nghiêm túc.

Lăng Tranh chăm chú xem, thật đúng là, tại hiện trường có mình và Tiểu Lưu không biết đang nói cái gì, cũng không biết thời điểm đi vào đều bị chụp lại.

– Nữ hài tử đáng thương. – phát đến cảnh gia đình nạn nhân khóc lóc, Lăng Tiểu Tranh bĩu môi nói.

Lăng Tranh bưng thức ăn ra.

– Người xem hiện tại nàng chỉ còn lại thi thể.

– Mụ mụ của nàng đâu.

– Được đưa vào bệnh viện rồi. – Lăng Tranh đưa chén đũa cho nàng – Ăn cơm.

Lăng Tiểu Tranh rầu rĩ không vui xúc cơm.

– Người ta đã gặp chuyện khó vượt qua như vậy còn quay lại, không nghĩ đến cảm thụ của người nhà của nạn nhân sao.

– Truyền thông đều là như vậy, không thì làm thế nào làm cho người khác thương tâm cho gia đình người bị hại ?

Lăng Tiểu Tranh liếc hắt.

Màn hình chuyển cảnh, Lăng Tiểu Tranh chỉ nhìn một cái liền kích động.

– Ca, người được lên TV mà không nói a ?

Lăng Tranh ghét bỏ, xê dịch xa nàng một chút. Cảm xúc chuyển biến thật quá nhanh.

– Mới buổi sáng nhận phỏng vấn, ta cũng không biết khi nào được chiếu.

– Điều quan trọng như vậy sao người không hỏi?

– Quan trọng ở chỗ nào chứ?

– Sớm biết ta đã ghi lại. – Lăng Tiểu Tranh bỏ chén đũa xuống, oán niệm đi lấy điện thoại chụp lại màn hình – Không biết khi nào mới phát lại ?

Lăng Tranh nhún vai tỏ vẻ ‘ta nào biết được’.

– Ai, ca, người cùng Tần Vành phỏng vấn với nhau?

– Ân.

– Nga nga nga.

Biên tập như nghe thấy câu hỏi của nàng, cảnh kế tiếp là hình ảnh hai người ngồi song song với nhau trên sofa.

– Người giống như lão đại với tiểu quái.

– Hai người các người chẳng phải rất quen thuộc sao?

Lăng Tranh khó hiểu.

– Người nhìn đâu mà thấy vậy?

– Đều được lên TV a!

– Ta còn cùng thi thể người chết lên TV.

[Ape: đỡ không nổi tiểu Tranh rồi~ =)))))))]

Lăng Tiểu Tranh:

Lăng Tiểu Tranh dịch mông tránh xa lão ca, nũng nịu nói.

– Ca

Lăng Tranh làm bộ không hiểu, thừa biết nàng muốn gì, lúc này mới lấy trong túi ra tấm ảnh có chữ ký đưa cho nàng.

– A...!!

Lại một tiếng hét chói tai, Lăng Tranh cảm thấy thật có lỗi với hàng xóm.

Lăng Tiểu Tranh cho hắn một cái ôm.

– Ca, người thật sự so với ca còn tốt hơn.

Lăng Tranh không nói gì.

“Vốn dĩ ta là ca của người!!!”

Bọn họ xem đến lúc kết thúc, cuối cùng Tần Vành trước màn ảnh tổng kết vụ án rồi cho lời cảnh giác đến xã hội.

– ... Hi vọng mọi người có thể cẩn thận hơn, tận lực tránh việc ra ngoài một mình vào ban đêm, nhất là những thiếu nữ trẻ tuổi, càng phải có ý thức tự bảo vệ bản thân. Nếu nhất định phải đi vào ban đêm, hãy đi cùng người khác, cũng đừng chọn đường hoang vắng, không nên cùng người lạ trò chuyện.....

– Nghe chưa. Đây chính là do thần tượng của người nói. – Lăng Tranh không quên giáo dục muội muội.

Lăng Tiểu Tranh chột dạ đáp lời.

– Biết rồi, ta hiện tại cũng không còn về muộn nữa.... Ta đi rửa chén !

Lăng Tiểu Tranh rửa chén, đợi nàng định linh lạch cách rửa xong thì TV cũng chuyển sang tiết mục khác.

Lăng Tranh đang cắn một ngụm táo, cắn một hồi lại không biết nghĩ gì, yên lặng thả xuống.

Lăng Tiểu Tranh cho rằng hắn ngại táo chua nên không ăn, trực tiếp cầm lấy rồi cắn.

– Như thế nào cắn rồi không chịu ăn ? Jobs* sao ?

[*Jobs: công việc. Đây là tác giả dùng nhé!]

Lăng Tranh đợi nàng nuốt xuống mới nói.

– Sáng nay ta sờ thi thể.

Lăng Tiểu Tranh bay vọt vào WC.

– Sớm a.

Hôm sau đi làm, Lăng Tranh đụng phải Tần Vành tại bãi đỗ xe, đối phương chủ động chào hỏi hắn.

– Tần cảnh đến sớm vậy ư?

– Tối hôm qua có xem tiết mục đó không?

– Có xem, không nghĩ đến hiệu suất của đài truyền hình cao đến thế.

Hai người song song đi vào trong cục, Lăng Tranh nhìn đến tờ báo trong tay Tần Vành.

– Là báo hôm qua sao? Cho ta mượn xem chút được không ?

— đã xác nhận thân phận của nam nhân trung niên lừa tử thuê phòng.

— nhân viên phân cục Công vụ Hệ bản thị Chính phủ cho biết, những vết roi khả nghi phát hiện trên người nạn nhân, nghi là bị ngược đãi đến chết.

– Hiện tại năng lực đồn thổi của giới truyền thông càng ngày càng mạnh, ngồi ở phòng máy lạnh mà có thể phá án, một nghi ngờ có thể làm sáng tỏ mọi việc. – hần vừa đi vừa xem, nhìn đến ảnh chụp, mày nhú lại càng chặt.

Ngày đó nhìn thấy Trần thái thái khóc đến mức mặt đều khó xem, cô con gái tuổi nhỏ rụt rè trốn trong lòng nàng, tuy rằng đôi mắt ráo hoảnh nhưng sự sợ hãi cùng cảm xúc bất an đều có thể nhìn thấy, chỉ cần nhìn hình trên báo cũng có thể cảm nhận được.

– Phóng viên này, càng ngày càng quá phận. – Lăng Tranh phần nộ nói – Bọn họ không biết rằng khi bọn họ vô trách nhiệm viết loạn như vậy sẽ làm cho người nhà nạn nhân bị ảnh hưởng lớn sao ?

– Nếu như người đã nói thế, cảnh sát cũng có thể tổ chức họp báo để cùng bọn họ làm sáng tỏ vụ này. – Tần Vành xen vào.

Lăng Tranh ngẩng đầu.

– Có thể chứ ?

– đương nhiên.

– Kia.. đành làm phiền người vậy.

– Người cần làm sáng tỏ điều gì ?

– Người chết không phải bị ngược đãi đến chết.

– Thế nguyên nhân tử vong là ?

– Bệnh tim đột ngột phát tác.

Tần Vành sáng tỏ, gật gật đầu.

– Còn có phải thanh minh một chút, nạn nhân lúc còn sống không có bị xâm phạm, vết thương trên người cũng chưa xác định được là do thứ gì gây ra....

– Tận lực nguy trang thành một cái hiện trường, tử vong ngoài ý muốn phải không ?

– Ta nói tất cả đều là sự thật, chỉ là biểu đạt không được uyển chuyển. Người đã không còn, càng không thể khiến người nhà của hần lưng đeo thêm phiền toái, nhất là tiểu hài tử.

– Nhìn không ra, Lăng cảnh quan khiến tội phạm nghe tin đã sợ muốn chết lại có thể suy nghĩ cho người khác.

Lăng Tranh không nghĩ đến y sẽ nói như vậy, ngượng ngùng cười cười.

– Người cũng nói quá khoa trương rồi, chỉ là nhân chi thường tình mà thôi.

– Ta biết, ta sẽ tận lực. Nếu án có manh mối mới, làm ơn nói cho ta biết, ta sẽ liên hệ tốt với bên truyền thông.

Lăng Tranh rũ mắt.

– Tần cảnh phá lệ quan tâm vụ án này a.

– Người cũng biết vụ này đang là đề tài nóng, nếu truyền thông sơ sẩy loạn đăng tin cũng sẽ đem đến kết cục như hôm nay.

Lăng Tranh gật đầu, tỏ vẻ lý giải.

– Về chuyện kia, đành phải nhờ vào Tần cảnh.

8. Chương 4-2: Bốn Đôi Giày Da 2

Lăng Tranh đến văn phòng thì thấy Tiểu Lưu đang đứng tại chỗ sàng lọc ảnh chụp ca bệnh từ bệnh viện.

– Yêu, Lăng đội trưởng, đến đây.

Lăng Tranh đi qua.

– Có phát hiện gì không ?

– Gãy xương cùng bị thương không ít, bất quá phần lớn đều bị loại trừ.

Bên trái gã bày một xấp ca bệnh, Lăng Tranh tùy tiện cầm lấy, Tiểu Lưu vội vàng nhắc nhở.

– Bên đó chính là phần loại trừ, có nữ, nguyên nhân rõ ràng, bệnh trạng không hợp, còn có....

Lăng Tranh rút ra một tấm.

– Nam, nguyên nhân không rõ ràng, bệnh trạng tương xứng...

– Ai, Lăng đội trưởng, người xem danh tính người này thật rõ ràng.

Lăng Tranh nâng mi, kỳ thật đây chính là thứ mà hắn thấy đầu tiên.

– Như vậy là, một ngày trước Tần cảnh bị thương mất cá chân, cũng đi bệnh viện. Ta lúc đến cũng hoảng sợ, còn tưởng là trùng tên, hỏi bác sĩ mới xác định là anh ấy. Ngày đó trong thang máy còn gặp anh ấy, một điểm thụ thương cũng không nhìn ra, nga, chính là cái ngày người sai ta đi điều tra giày đó.

Lăng Tranh cảnh giác hỏi.

– Người có nói gì với anh ấy không ?

Tiểu Lưu khó hiểu.

– Ta cùng anh ấy có gì để nói a ?

Lăng Tranh nhìn chằm chằm mấy ca bệnh trong tay, ngón trỏ theo tiết tấu gõ gõ.

– Người sẽ không phải là đang hoài nghi Tần cảnh đi ? – Tiểu Lưu lúc này mới chú ý đến bộ dáng hắn có điểm cổ quái.

– Đã điều tra phá án thì bất luận kẻ nào cũng có khả năng là kẻ tình nghi.

– Ta cũng có khả năng ? Lăng đội trưởng người cũng quá cẩn thận rồi.

Lăng Tranh trầm ngâm một lát.

– Vụ án từ hôm này trở đi, kết quả điều tra phải trực tiếp báo cáo với ta, đồng sự bên cảnh cục nếu có hỏi, đều phải nói là còn đang điều tra, nhất là... – hắn dừng một chút – Nhất là người bên ngành thường xuyên cùng truyền thông giao tiếp.

– Vì cái gì ? – Tiểu Lưu không hiểu.

– Bởi vì từ khi khởi án, truyền thông cứ nhìn đến, ta không nghĩ ra manh mối gì thì bị bọn họ nói điều ngoa này nọ, vắn vẹo chân tướng sự thật.

– Nga, đã hiểu.

Lăng Tranh một mình đi đến hiện trường vụ án, không có truyền thông cùng quần chúng vây xem, cũng không có nhân chứng, im lặng như vậy mới có lợi.

Hắn đi lại chậm rãi trong căn phòng, từng bức ảnh bên pháp y cung cấp thoáng hiện trước mắt hắn, trong đầu cũng nhanh chóng xâu chuỗi sự kiện mà ngày đó phát sinh – nam nhân trần trụi, tay trái ngược, phun bạch trọc, giày da cùng roi da.

Hắn từ phòng ngủ đến phòng tắm, lại từ phòng tắm đi đến trước giường, cuối cùng dừng lại tại nơi người chết ngã xuống.

Lăng Tranh nhắm mắt, hít một hơi thật sâu, hai tay giấu ra phía sau.

Một lát, hần lắc đầu. Không phải cái dạng này, kia là bộ dạng gì ?

— « Không sai, hai điểm kia chính là đầu gối, trừ nơi này, còn có nơi này, nơi này..... »

Lăng Tranh chậm rãi quỳ xuống, bên tai vang lên âm thanh, tựa như bánh răng sai vị trí nay một lần nữa chạm vào nhau, bắt đầu chặt chẽ chuyển động thích hợp. Bị bánh răng kéo là một chiếc máy chiếu một bộ phim nhựa, ngọn đèn sáng lên, hỗn hợp âm thanh lồng đông cùng hình ảnh hoa ngân chiếu lên vách tường, vô thanh vẽ nên chân tướng.

‘Ba’ một tiếng đánh vỡ yên tĩnh, Lăng Tranh thân thể trỗi động một chút, đó là roi da đang giơ cao dừng trên lưng hần. Hần không nhìn ra ai cầm roi da, chỉ cảm thấy đau đớn lần đầu tiên.

Roi thứ nhất giáng xuống, tuy đã có chuẩn bị tâm lý nhưng hần vẫn không chịu được khổng chế mà cả người run lên. Không biết đánh bao nhiêu roi, trên trán phủ một tầng mồ hôi mịn, răng cắn vào nhau run lên, người phía sau rút cuộc cũng ngừng tay lại.

Ngay sau đó, đôi giày da dẫm lên sàn nhà phát ra thanh âm, một chút, lại một chút, từ phía sau Lăng Tranh, chậm rãi bước đến. Đôi mắt Lăng Tranh nhắm chặt, mỗi âm thanh rất nhỏ lại ảnh hưởng thật sâu sắc.

Hần biết người này ngồi xuống, âm thanh cho thấy nệm lún xuống, quần dài ma sát với giường, gót giày cùng sàn chạm nhau, đẩy hết thầy bình định xuống dưới. Lăng Tranh kiểm chế nội tâm kích động – rút cuộc, rút cuộc cũng cùng người đối mặt. Hiện tại, để ta xem người là ai.

– Tình huống thực tế của án tử là như vậy, hi vọng các vị bằng hữu truyền thông có thể đưa tin thật chi tiết, không bịa đặt, không cắt xén, đối với dư luận xã hội có trách nhiệm, tuân thủ chuẩn mực đạo đức của công tác truyền thông. Ngoài ra, cá nhân ta đề nghị chư vị có thể để cho người nhà nạn nhân có không gian riêng, không nên quá phận quấy rầy sinh hoạt của bọn họ. Cảm ơn mọi người.

Tần Vành sau khi kết thúc buổi nói chuyện, phóng viên giơ tay đặt câu hỏi thì bị đồng nghiệp bên bộ phận Quan hệ Xã hội ngăn lại.

– Cảm ơn Tần cảnh đã phát ngôn, kế tiếp là do cảnh sát phụ trách phát ngôn giải thích...

Tần Vành đi xuống, phát thanh viên đi lên trước hướng y gật đầu cảm tạ.

– Khó có được Tần cảnh chủ động yêu cầu tổ chức họp báo giải thích vụ án, xem ra ngài đối với vụ án này rất để bụng.

– Ta đáp ứng Lăng đội trưởng, thay hần hướng công chúng trình bày chân tướng sự việc, người làm việc nghiêm túc là hần mới đúng.

– Ta cũng xem báo hôm nay, từ ngữ thực quá phận. Bất quá tuy nói truyền thông là tin đồn nhưng có chút nội dung không phải là tin đồn vô căn cứ. Ta nghe nói đồng sự bên Bộ pháp chứng nói, hiện trường quả thật rất “kịch liệt”, cũng khó trách bên truyền thông liên tưởng theo hướng kia.

Tần Vành nguyên bản muốn về văn phòng tính toán, bởi vì y muốn cải biến kế hoạch. Rất ít khi Tần Vành đến Bộ pháp chứng cho nên lần này thu hút không ít sự chú ý.

– Tần cảnh, sao người lại tới đây? – tiểu pháp y chủ động chào hỏi.

– Ta muốn tìm đọc mấy báo cáo về tử án ngoài ý muốn hôm kia, không biết có được không?

Tiểu pháp y hoang mang cùng đồng sự trao đổi ánh mắt.

– Người tới chậm một bước rồi, tổ trọng án vừa phái người đến đem hồ sơ đi, hiện tại chúng ta không còn lưu giữ nữa.

Tiếp đón Tần Vành tại tổ trọng án chính là nữ nhân viên xoay a xoay lần trước.

– Tần cảnh, ngài hỏi hồ sơ a, những văn kiện liên quan đến vụ án đều bị Lưu ca khóa lại, không cho phép bất cứ ai ngoài tổ trọng án xem đâu.

Tần Vành liếm mi.

– Người trong cục cũng không thể?

– Đó là ý của Lãng đội trưởng, nếu ngài muốn tìm đọc thì phải để hần phê chuẩn, muốn hay không, ta sẽ gọi cho Lãng đội trưởng?

– Không cần phiền toái. – Tần Vành từ chối hảo ý của nàng.

Nữ nhân viên thấy khẩu khí y lạnh nhạt rời khỏi, như thế nào cảm giác được sắc mặt Tần Vành lúc rời đi thật kém. Lãng đội trưởng cũng thật là, không hiểu sao tự nhiên làm thế, chộc cho Tần cảnh sinh khí. Nam thần giận cho đánh mèo với ta, làm sao a QAQ.

Lãng Tranh chậm rãi mở mắt, đập vào mắt là đôi giày da quen thuộc, màu đen sáng bóng, đường cong sắc bén, chủ nhân của đôi giày hiện tại đang ngồi trước mặt hần, hai chân tùy ý bắt chéo, không vì người trước mặt đang quỳ mà sắc mặt thay đổi.

Ánh mắt Lãng Tranh dần dần đi lên, xẹt qua đôi chân thon dài, đôi tay mười ngón, bả vai rộng lớn, thẳng đến ngang tầm mắt, gương mặt quen thuộc với biểu tình chưa từng gặp trước đây.

Lãng Tranh từ mặt đất đứng lên, kinh ra một thân mồ hôi lạnh.

Hần dùng sức lắc đầu, ý đồ đem khuôn mặt vừa rồi nhìn đến quên mất.

– Bệnh thần kinh.

Hần cúi đầu mắng một tiếng, cũng không quay đầu, ly khai hiện trường.

9. Chương 5-1: Năm Đôi Giày Da 1

– Đây là cái gì? – pháp y bị chiếc hộp Lãng Tranh đặt trên bàn làm cho hoảng sợ.

– Chiếc giày thủy tinh của cô bé Lộ Lem. – Lãng Tranh mở hộp ra – Phiền người thay bốn vương tử xem xét một chút.

Pháp y lấy trong hộp ra một thứ, cẩn thận cầm trong tay ngắm nghía.

– Người mang một đôi hài mới đến, muốn ta xem cái gì?

– Người trước giúp ta xem xem có phải hay không cùng một loại.

– Được rồi. – pháp y đứng dậy xem vết giày, cùng hình lần trước so sánh, Lãng Tranh ở một bên chứng kiến toàn bộ quá trình.

– Hoàn toàn ăn khớp. – pháp y huýt sáo – Người sao biết là cùng một loại?

– Đoán.

Pháp y một tay xoa cằm.

– Bất quá nếu muốn xác nhận mà nói, tìm một đôi mới cũng vô dụng, phải tìm ra chính đôi giày kia mới có thể. Giày chỉ cần mang vào, đế giày sẽ lưu lại dấu vết độc nhất vô nhị.

– Là như vậy. – Lãng Tranh lại vận động cánh tay – Như thế nào lấy được đôi giày đã được mang?

– Người đã có mục tiêu? – pháp y kinh ngạc.

Lãng Tranh cam chịu.

Pháp y nghĩ nghĩ.

– Lệnh điều tra?

– Có nên đổi biện pháp khác?

– Phương thức thu thập vật chứng không phù hợp quy phạm, kết quả kiểm nghiệm không thể xem là chứng cứ.

– Ta biết. – hấn không thay đổi sắc mặt nói, một chút cũng không thu hồi ý tứ.

Pháp y thử thăm dò.

– Đối phương có thân phận miễn cảm?

Lăng Tranh lại cam chịu.

– Được rồi. – pháp y không nề hà nói – Người cũng đừng nói là ta dạy người, thu thập vết giày có rất nhiều cách, tôi đơn giản chính là.....

Tần Vành vừa ra khỏi phòng làm việc liền phát hiện chính mình đạp phải thứ gì đó. Trên mặt đất trước cửa có rất nhiều trang giấy, một người đang ngồi xổm gần đó nhặt lấy.

Nhận ra y đang đi đến, người kia đứng lên giải thích.

– Thực xin lỗi, vừa rồi đi ngang nơi này, không cẩn thận làm rơi văn kiện.

Tần Vành cúi đầu xem xét xem xét.

– Là ta ngượng ngùng mới đứng, đạp phải văn kiện của người.

Nói xong y lui một bước, khom lưng nhặt tờ giấy dưới chân lên, đang muốn phủi đi bụi đất dính trên đất liền bị Lăng Tranh khẩn trương đoạt đi.

– Không có quan hệ, ta không sao, không cần làm phiền Tần cảnh.

Nghĩ đến chuyện ở tổ trọng án lúc trước, Tần Vành đại khái minh bạch nguyên nhân hấn làm vậy.

– Ta hiểu rồi, là văn kiện cơ mật đi. Yên tâm, ta cái gì cũng không nhìn đến.

Lăng Tranh ngượng ngùng cười cười.

– Chỉ là tạm thời không thể công khai mà thôi, ta đến để.....

Hấn nói được một nửa đột nhiên dừng lại, tầm mắt dừng trên giày của Tần Vành.

Tần Vành cũng nghi hoặc cúi đầu nhìn. Nếu hôm nay không buộc dây giày, thật cho rằng chính mình đem dây giày mở ra.

– Người sao vậy? – hấn hỏi.

– Người như thế nào đổi giày?

Lăng Tranh nói những lời này đặc biệt nhỏ, Tần Vành cũng không nghe ra.

– Người nói cái gì?

– A, không. – Lăng Tranh giật mình một cái – Ta là nói để ta tự nhặt được rồi, không làm chậm trễ Tần cảnh bận rộn.

Nếu hấn đã nói như vậy, Tần Vành cũng không tùy tiện nhúng tay, vì thế khoanh tay đứng một bên nhìn Lăng Tranh đem văn kiện cơ mật nhặt từng trang.

– Lần sau cẩn thận. – Tần Vành thiện ý nhắc nhở.

– Ta cũng không nghĩ đến. – Lăng Tranh cười khổ nhìn túi hồ sơ – Ai ngờ nửa đường mang đi thì túi hồ sơ bị rách đầu.

– Đưa văn kiện chỉ là chuyện nhỏ, mà người tự mình đem đi, có thể thấy được án mạng lần này thật sự không đơn giản, là.... liên lụy đến người nào sao? – Tần Vành thử hỏi.

Lăng Tranh ngưng ngưng cười.

– Xin lỗi, là ta mạo phạm, kia, không làm chậm trễ người nữa. – Tần Vành lui một bước về phía sau.

Lăng Tranh cũng gật gật đầu.

– Tần cảnh đi thông thả.

Hai người không nói gì, thẳng đến khi đến chỗ rẽ, xác nhận đối phương không nhìn thấy được, Lăng Tranh mới ‘thích’ một tiếng, đem hồ sơ trong tay ném vào thùng rác.

– Cái gì? Tiểu hài tử của Trần Cương mất tích?

Tiểu Lưu nghe thấy ngữ khí bên trong điện thoại không quá tốt.

– Vừa nhận được báo nguy, mẹ nàng nói hôm nay tan học nàng không về nhà. Bạn học đều hỏi qua, nơi tìm đều không thấy. Người bên khoa tìm kiếm không đủ, rất nhiều đồng sự bên trong cục đã hỗ trợ tìm kiếm, thân phận của nàng với án mạng chúng ta có liên quan ta nghĩ.....

– Ta biết. – Lăng Tranh nhanh chóng đánh gãy lời gã – Ta lập tức đi tìm.

Đây là lần thứ hai Lăng Tranh nhìn thấy Trần thái thái, chỉ mới một tuần ngắn ngủi mà đối phương đã già đi không ít. Lăng Tranh là cảnh sát duy nhất nàng tiếp xúc qua, vừa thấy hắn như thấy thân nhân, nhào đến.

– Đồng chí cảnh sát, người nhất định phải tìm ra con gái của ta, cha nàng đã không có ở đây, nàng cũng không.....

Trần thái thái gào khóc, phảng phất hình ảnh nàng cùng con gái nương tựa lẫn nhau cùng chịu khổ, tiếng khóc thấm thiết làm mọi người ở đây động lòng. Lăng Tranh lúc này cũng chỉ có thể cật lực trấn an.

– Trần thái thái, khóc cũng không giải quyết được vấn đề. Nếu người muốn mau chóng tìm được con gái thì phải cùng cảnh sát phối hợp. Tình hình tảo lại tận lực miêu tả hành trình thường ngày của con gái người, còn có những nơi có khả năng đến, càng chi tiết càng tốt.

Trần thái thái ngừng khóc, tay ôm đầu.

– Cha nàng gặp chuyện không may trước kia, nàng mỗi ngày tan học đều ở bên ngoài chơi một chút, có khi là đi công viên, có khi đến nhà bạn học. Thế nhưng từ..... nàng cơ hồ vừa tan học liền về nhà, sau đó đem chính mình tự nhốt trong phòng, hỏi nàng cái gì đều không nói.

Nàng thống khổ ôm đầu.

– Hôm nay tan học nàng không có trở về, ta còn cho rằng nàng giống như trước kia, không nghĩ rằng đợi đến chín giờ vẫn không thấy người đâu. Nàng không bao giờ ở bên ngoài lâu đến thế. Ta gọi đến nhà của bạn học, đều nói nàng vừa tan học thì đi, không ai nhìn thấy nàng..... Đồng chí cảnh sát, ta rất lo lắng a, người nói có phải kẻ sát hại lão công ta cũng là kẻ bắt cóc nàng? Có phải con gái ta không cẩn thận nhìn thấy cái gì đó, đối phương muốn giết người diệt khẩu?

Lăng Tranh sắc mặt không tốt cùng Tiểu Lưu trao đổi ánh mắt, có nữ đồng sự đem Trần thái thái khóc đến sắp ngất đi. Tiểu Lưu thử thăm dò, hỏi.

– Lăng đội trưởng, người thấy nàng có phải nói thật hay không?

Lăng Tranh hạ giọng.

– Pháp y xác nhận Trần Cương cũng không phải chết vì bị giết, bắt quá cái loại suy đoán này cũng không phải.....

Hai người im lặng một lúc.

– Tóm lại, hiện tại quan trọng nhất là đem tiểu hài tử tìm về.

Lăng Tranh cầm di động bấm một dãy số, ông nghe truyền đến âm thanh nhắc nhở.

– Số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được... *

[*ta dịch như vậy cho nó thuần việt nhé!]

– Lãng đội trưởng, người gọi cho ai?

Lãng Tranh âm mặt cầm điện thoại.

– Không có, hành động đi.

10. Chương 5-2: Năm Đôi Giày Da 2

Con gái Trần Cường học tiểu học Hồ Sóc. Ban đêm, sân trường lạnh lạnh thanh thanh, không một bóng người.

Cửa trường học sớm đóng chặt. Lãng Tranh hướng bảo vệ trường đưa ra thẻ cảnh sát.

– Đã có đồng sự của người ghé qua, không tìm được người, đã đến nơi khác rồi. – bảo vệ mở cửa nhỏ, nói với Lãng Tranh – Bây giờ bên trong chỉ còn một người.

Lãng Tranh trực giác đẩy lên sự cảnh giác.

– Là người nào?

– Thực cao, ai, chính là người thường lên TV... Nha? Người chạy đi đâu?

Lãng Tranh vừa chạy vừa bấm điện thoại, mỗi lần đều truyền đến âm thanh của hệ thống, vô luận gọi bao nhiêu lần cũng mang kết quả tương tự.

Hắn một hơi chạy đến sân thể dục, nhìn chung quanh, trống trải như thế, cũng chỉ nghe thấy tiếng mình thở dốc.

Lãng Tranh nhắm mắt lại, liều mạng nghĩ, dùng sức tưởng tượng. Nếu hắn là hài tử kia, hắn sẽ đi đâu? Sẽ bị người ta đưa đến nơi nào?

Linh quang vừa hiện, hắn mở mắt, liền hướng đến sân thượng. Vừa chạy lên mái nhà liền nghe thấy tiếng nhạc. Cúi đầu, dĩ nhiên là điện thoại trong tay đã kết nối được, nhưng âm thanh không phải ở nơi này, là từ cửa truyền đến.

– Quả nhiên là người! – Lãng Tranh ‘ầm’ một tiếng đá văng cánh cửa, hai tay đặt bên hông.

– Hư... – chỉ thấy Tần Vành đứng đó, hướng hắn thủ thế.

Lãng Tranh không rút súng ra, vẫn duy trì tư thế cảnh giác, thấp giọng hỏi.

– Người đâu?

Tần Vành đem ngón trỏ từ bên môi dời đi, chỉ vào góc.

Lãng Tranh nhìn theo hướng y chỉ, chỉ thấy trong góc nhỏ một tiểu cô nương ngồi ôm đầu gối. Hắn xem trên báo có thấy qua ảnh chụp của con gái Trần Cường, giờ phút này trực giác xác thực chính là nàng.

Lãng Tranh buông súng, đi về phía trước liền bị Tần Vành ngăn lại.

‘Người làm gì?’ – Lãng Tranh dùng ánh mắt đề phòng hỏi y, may mà đêm nay trăng sáng, khoảng cách gần như thế, biểu tình của nhau đều thấy rõ.

Tần Vành thấp giọng đáp.

– Hiện tại, cảm xúc của nàng thực không ổn, người mạo muội chuyện quá khứ sẽ dọa đến nàng.

‘Người muốn làm thế nào?’ – Lại dùng ánh mắt trao đổi.

Tần Vành trầm ngâm, chậm rãi mở miệng.

– Tiểu muội muội.

Giọng y như bóng đêm trầm ổn, âm lượng tuy không lớn nhưng mang theo lực xuyên thấu, đem người từ trong thế giới khác kéo trở về.

Thành công thu hút sự chú ý của đối phương, Tần Vành lại nói.

– Người là Trần Dao sao? Người không biết, mụ mụ thực lo lắng cho người.

Trần Dao nương theo ánh trăng nhìn thấy khuôn mặt của Tần Vành.

– Ta biết người. Người trên TV nói chuyện, ba ba bảo là cảnh sát thúc thúc.

Tần Vành bước lên trước nửa bước.

– Không sai, là ta. Người có thể nói cho thúc thúc biết, người ngồi đó làm gì?

Trần Dao đem tầm mắt thu trở về.

– Ta không muốn về nhà, vừa về nhà liền nhớ đến ba ba..... Thế nhưng ta cũng không muốn đến trường học....

Tần Vành từng bước bước đến.

– Vì cái gì?

– Bởi vì.... bởi vì các bạn đều cười nhạo ta, bọn họ nói ba ba ta là biến thái..... Thúc thúc, biến thái là cái gì?

Nàng rụt rè hỏi nhưng âm thanh hỗn loạn lại bình tĩnh lạ thường, nghe được, trong lòng Lăng Tranh căng thẳng. Loại bình tĩnh khi khám phá chuyện hồng trần này, tuyệt không có khả năng xuất hiện ở độ tuổi của nàng.

Tần Vành cũng vì câu hỏi này trầm mặc, một lát mới nói.

– Người có tin cảnh sát thúc thúc không?

Trần Dao nửa ngày không mở miệng, cuối cùng giật giật, đại khái là gật gật đầu.

– Ba ba người không phải bị giết.

– Kia, vì sao hắn lại chết?

– Trái tim ba ba người không ổn, hắn chết vì đột ngột phát bệnh ngoài ý muốn.

– Nhưng các bạn không nói vậy, còn có vài phóng viên thúc thúc cũng hỏi ta vài vấn đề kì quái.

Lăng Tranh trong lòng mắng một tiếng.

Tần Vành nghĩ nghĩ.

– Trong lớp của người có hay không bạn học nào đó, cùng với những bạn khác không giống nhau. Ý ta là, bình thường nói chuyện, làm việc đều khác so với những bạn khác?

Trần Dao nghĩ.

– Có một bạn là Vương Dục, hắn chưa bao giờ cùng chúng ta chơi, cũng không nói gì. Còn một bạn là Lưu Đào, hắn là nam sinh nhưng lại thích kiểu liên hoa chỉ, chúng ta đều gọi hắn là Lưu nương nương.

– Vậy người có thấy hai người bạn này biến thái?

Trần Dao dùng sức lắc lắc đầu, bím tóc phía sau nhoáng một cái lại nhoáng một cái.

– Vương Dục học tập rất tốt, Lưu Đào thường theo chúng ta đi chơi, ta rất thích hắn.

– Không sai, bọn họ không có biến thái, chỉ là cùng người khác không giống nhau, nhưng không ai giống ai hoàn toàn, dù là quan hệ bằng hữu tốt nhất.

- Bạn tốt nhất của ta tóc ngắn, ta tóc dài, nàng thích mặc quần, ta thích mặc váy. – Trần Dao lập tức nói.
- Chính là như vậy. Ba ba của ngươi so với đa số mọi người không giống nhau. Mọi người có thói quen đem đại chúng, là thái độ bình thường, so với tiểu chúng. Đại chúng không thể lý giải được bèn gọi là biến thái. Đây bất quá chỉ là một loại hiểu lầm mà thôi.
- Ý của thúc thúc là nói, ba ba của ta không phải biến thái?
- Đương nhiên không phải. Trên đời này có vô số người, mỗi người đều có tính cách độc đáo cùng sở thích, có người có thể lý giải, có người lại không nhưng chỉ cần không phạm pháp thì bọn họ cho rằng hợp lý. Lời ta nói, hôm nay có thể ngươi không hiểu, không quan hệ, chờ ngươi trưởng thành, từ từ sẽ biết.
- Trần Dao trầm mặc, tựa hồ suy nghĩ lời của y.
- Hiện tại đã muộn, chúng ta về nhà nhé? Đừng làm cho mẹ mẹ của ngươi lo lắng.
- Trần Dao bình yên vô sự được đưa về nhà. Tần Vành lúc này mới rảnh rỗi xem di động, thấy có số lạ liền gọi lại.
- Bên cạnh, điện thoại Lăng Tranh cơ hồ vang lên ngay lập tức, hai người đồng thời sửng sốt. Lăng Tranh nhớ tới cái gì, Tần Vành tựa hồ cũng minh bạch cái gì.
- Ngươi gọi cho ta? Có chuyện?
- Tưởng là.... muốn ngươi hỗ trợ liên hệ truyền thông một chút, đăng tin thông báo tìm người.
- Ngươi làm sao có số của ta?
- Tìm được bên cực thông tin, nghĩ có lúc sẽ dùng đến nên thuận tay lưu vào.... Bất quá, ngươi vì cái gì đến nơi này?
- Có đồng sự nói với ta không thấy hài tử, ta chỉ là thử nghĩ, lúc đọc sách ta cũng thường lên sân thượng. – Tần Vành cúi đầu cất điện thoại – Về sau nếu cần gì thì gọi cho ta.
- Ngươi rất am hiểu đàm phán. – Lăng Tranh tự đáy lòng nói lời khích lệ – Cũng không biết trong lời nói vừa rồi có bao nhiêu là thật.
- Có phải thật hay không thì khó mà nói, nhưng ít ra đều là chân tâm. Ta cuối cùng cũng không thể nói với nàng, ba ba nàng chính là tự tìm cái chết.
- Tìm chết?
- Là đồng chí* lại đi kết hôn, bị bại bởi luân lý. Hôn nhân không thành công, lại vì dục vọng, ngươi nói không phải tìm chết thì là cái gì?
- [* ý bảo đồng tính đấy ạ!]
- Trong giọng nói toát ra khinh thường, những lời nói kia cũng chỉ vì hồng hài tử mới nói ra.
- Nghe ngươi nói mới lý giải được nha. – Lăng Tranh một lời hai ý nghĩa.
- Tần Vành nhếch khoé miệng.
- Chẳng lẽ không đúng?

11. Chương 6-1: Sáu Đôi Giày Da 1

Sau sự kiện con gái Trần Cương mất tích, hiện tại Hồ Sóc lại xảy ra một vụ án giết người mang tính chất ác liệt. Theo ý tứ thủ trưởng của Lăng Tranh thì, tầm quan trọng của vụ án trước mắt nên đặt lên hàng đầu, mà án mạng ngoài ý muốn kia nên chuyển cho đồng sự đi điều tra.

Không ngờ Lăng Tranh kiên trì đem hồ sơ lưu lại trong tổ trọng án, cuối cùng thủ trưởng đành phải thỏa hiệp, buông tay, cho phép hắn cùng điều tra hai vụ một lúc. Bất quá toàn bộ nhân lực trong tổ đều phải phụ trách vụ án giết người này, mà án tử bất ngờ kia căn bản không có khởi sắc tiến bộ gì nên càng thêm trì trệ.

Lăng Tranh đang buồn rầu vì không thể có thêm bước tiến triển nào thì hắn nhận được cuộc điện thoại nặc danh.

Sau khi thương lượng, đối phương rút cuộc cùng đồng ý gặp mặt.

– Người là người buổi sáng gọi điện đến? – Lăng Tranh nhìn người đối diện, mũi lưỡi trai đã che đi hơn phân nửa khuôn mặt.

– Là người nói qua điện thoại, cảnh sát sẽ bảo mật tính riêng tư của người làm chứng cho nên ta mới đến, trước nói qua, nếu sau này phải lên toà, ta sẽ không tham dự. – người nọ không yên lòng nói.

– Người tên là gì? – Lăng Tranh trực tiếp hỏi.

– Người gọi ta Tiểu Bảo là được, Cửu ca cũng gọi ta như thế.

– Cửu ca?

– Chính là người không may ta gặp mấy ngày trước. Hắn võng danh gọi là lão Cửu, ta không biết tên thật của hắn, hắn cũng không biết tên ta.

– Kia, các người như thế nào nhận thức?

– Vi tín điều nhất điều*.

[* có thể là: cùng làm ăn nên quen biết nhau]

– ...

– Ta xem tin tức, ngay từ đầu còn không dám xác nhận, bất quá từ ngày đó lão Cửu liền biến mất, ta hoài nghi chính là hắn.

– Người cũng không biết người chết là ai, như thế nào hoài nghi? Cũng có thể người kia gần đây công tác bận rộn nên không có lên mạng.

– Người gặp chuyện không may kia có thuê một căn phòng, hắn từng giới thiệu cho ta, nơi đó thực khó tìm, còn nói bản thân là khách hàng, còn nói chủ nhà đánh cho ta một chìa khoá.

– Trừ người ra?

– Ta biết hắn có một ‘người cố định’, hai bọn họ thường xuyên hẹn nhau gặp mặt nơi đó.

– Hắn có một cái gì cơ?

– Người cố định.

– Đó là cái gì?

Tiểu Bảo vắt hết óc suy nghĩ.

– Người biết tình một đêm không?

– đương nhiên.

– Một lần thì gọi là tình một đêm, rất nhiều lần thì gọi là cố định.

– Rất nhiều lần chẳng lẽ không gọi là tình nhân sao?

– Tình nhân phải trả tiền sao?

– Cũng không nhất định.

– Kia, tạm thời tính là tình nhân đi. – Tiểu Bảo hiển nhiên đối với loại xưng hô này không quá đồng ý.

Lăng Tranh nghĩ nghĩ.

– Ta đã hiểu, ý của người là bạn tình cố định.

Tiểu Bảo tán thưởng.

– Vẫn là cảnh sát người giỏi.

– Được rồi, về người kia.... Cố định, người còn biết những gì?

– Cứu ca rất yêu người kia cho nên hần đã cho ta xem qua ảnh chụp của đối phương.

– Ảnh chụp?

Tiểu Bảo cầm di động, ánh mắt thần bí của Lăng Tranh chợt loé lên, liền như vậy mà thoáng lên một cái, Lăng Tranh thấy rõ, cùng với ảnh chụp bên trong di động của Trần Cương giống nhau y đúc.

Nguyên lai thật là người.....

Tiểu Bảo không biết Lăng Tranh đang nghĩ gì, tiếp tục nói.

– Ngay từ đầu ta còn nghĩ Cứu ca chém gió.

[Ape: tác giả dùng từ chém gió -- không phải ta]

– Nga? – Lăng Tranh bắt động thanh sắc hỏi.

– Bởi vì ta biết người trên hình là ai.

– Chỉ bằng một đôi giày người liền biết?

– Hần rất nổi tiếng, phong cách chụp hình rất rõ ràng, công nhận cũng rất cao.

– Hần là ai?

– Giống người, là cảnh sát.

Tinh thần Lăng Tranh rung lên.

– Cảnh sát?

– Đúng, kỳ thật rất dịu dàng thân thiết, thường cùng fan hâm mộ hồ động, fan nữ của hần không thiếu, đều là hủ nữ.

[Ape: hủ nữ kia =)))))))]

– Ta không phải hỏi cái này, ta là hỏi như thế nào người biết đối phương là cảnh sát?

– Ngẫu nhiên sẽ đăng ảnh chụp cảnh phục, còn có tin tức cảnh cục, ta thực thích nhìn hần đăng hình hàng ngày.

– Ở đâu?

– Weibo.

Lăng Tranh nằm trên giường lên Weibo, ID là từ Tiểu Bảo có được.

Bác chủ: Hôm nay tiểu cảnh sát gọi điện cho ta, nhưng ta rõ ràng không cho hần số của ta.

Tin này đăng một ngày trước, có vẻ bác chủ này chính là vị tiểu cảnh sát rất nhiều người biết đến, bên dưới không thiếu những bình luận trên chọc.

— ha ha, khẳng định là đối phương muốn nghịch số di động a.

— bên trong cảnh cục hần là có Bộ thông tin đi? Ta đoán thế.

—Trả lời: Có, ta chỉ không nghĩ rằng hần sẽ tới lấy.

— càng hiểu kì hơn là gọi điện thoại nói gì?

—Trả lời: Gọi vào lúc ta không nghe máy, đến khi nhìn đến thì không cần gọi lại.

—vì cái gì không gọi lại?

—Trả lời: Bởi vì lúc ấy, hắn đang ngay bên cạnh ta.

—bởi vì gọi điện thoại không được nên dứt khoát đi tìm người sao? khá khen cho tiểu cảnh sát cố chấp!

—bên cạnh làm chuyện gì khiến người ta miên man bất định [mặt YY]

Lăng Tranh khoe miệng giật giật, Tiểu Bảo nói không sai, quả thật rất thân thiết cùng fan hồ động.

Phía trước còn có:

Bác chủ: So với tiểu cảnh sát, ta càng thích tiểu cảnh khuyển hơn [mặt âm hiểm]

—[mặt âm hiểm]

—[mặt âm hiểm]

—các người đều xấu xa [mặt âm hiểm]

Bác chủ: Tiểu cảnh sát đã liên tục bốn ngày chạy lên lầu, mỗi lần đều tìm lý do không đáng kể, ta nên nói cái gì đây?

— mỗi ngày đánh thẻ hoan nghênh người [cười]

— một ngày không thấy tựa tam thu [cười]

— không bằng chuyển lên trên lầu luôn đi [cười]

— để tránh lý do muốn đập đầu [cười]

Bác chủ: Tiểu cảnh sát tay chân vụng về đánh rơi văn kiện ở chỗ chúng ta, còn không cho ta nhặt, ta chỉ đành đứng một bên nhìn hắn nhặt, cảm giác là lạ.

—OMG, người minh bạch còn giả hồ đồ phải không?

—này, cái gì mà tay chân vụng về? ta thấy căn bản là tâm linh thủ xảo! bắt quá tay chân vụng về là từ hình dung thật thân thiết, có hay không tràn ngập sùng nịch.....

—cho điểm tán thưởng tiểu cảnh sát cơ trí!

—nhất định là lên nhìn vài cái đi? bằng không sẽ không tự tạo cơ hội cho bản thân a.

—nhặt xà phòng* đã không lưu hành, nhặt văn kiện mới là tuyệt sắc!

[Ape: (*) nếu chỗ này không hiểu thì ta nói thêm ~ truyền thuyết kể lại rằng khi con zai đi phòng tắm hơi, lúc tắm tập thể mà đánh rơi xà phòng thì tuyệt đối không được CÚI XUỐNG NHẶT LÊN, vâng, là cúi xuống ạ! Đã bảo là tắm tập thể, đã tắm thì không có mặc đồ, thế nếu người cúi xuống thì chuyện gì sẽ xảy ra đây, ha ha *đỏ mặt* không dám nghĩ nữa

~]

Bác chủ: Trước đó không lâu bị thương mắt cá chân, hôm nay đã thực sự rất tốt. Lúc trước tiểu cảnh sát còn khuyên ta đi bệnh viện, không thì cũng sẽ không mau lành như vậy.

—như thế nào lại không cẩn thận bị trật chân vậy!

—Trả lời: Phát sinh một chuyện ngoài ý muốn.

—tiểu cảnh sát phải hảo hảo săn sóc a!

—tiểu cảnh sát thê nô sao?

—bác chủ không cảm thấy chính mình cùng đề tài tiểu cảnh sát nói rất nhiều điều sao?

—đồng ý, ba chữ này mỗi ngày sẽ xuất hiện, đã thành hàng ngày.

—hàng ngày đều nói.

—còn không thừa dịp đi đứng không tiện chiếm tiện nghi đi. “Ai nha, người ta không đứng vững được, mau mau đến đỡ trẫm”, quá kém!

—Trả lời:.....

Bác chủ: Ta nghĩ đến có một lần tại toilet lầu của ta nhìn thấy hần, hần nói toilet dưới lầu đang sửa, sau lại nghe đồng sự của hần bảo toilet hoàn toàn không có hỏng.

—ta nói, nghe vào tai hần thật đúng là phí cả tâm tư.

—hần lại không biết người khi nào thì đi toilet, ta rất ngạc nhiên không biết hần ở lại nơi đó đợi bao lâu rồi!

—có lẽ chỉ là lúc thử thời thì gặp phải?

—Trả lời: Ta cũng không biết, bắt quá lúc ta đến, tay hần đều bị chà sát đến đỏ ửng.

—xát đỏ HHP, cảm điểm đẳng nhân cũng không dễ dàng.

—mau giúp hần nhu nhu!

Bác chủ: Ta xác nhận tiểu cảnh sát không có chú ý đến ta, không thì hần sẽ không phản ứng như bây giờ, lại có thể không kiêng nể gì mà thổ tào*.

[*thổ:không tao nhã, tào: lảm nhảm => thổ tào: mấy lời nói nhảm không được lịch sự? Có lẽ là như vậy a~
-_-]

—nói nhảm đều tràn đầu yêu thương.

—không chú ý vì sao trên weibo có ảnh chụp của người?

—Trả lời: Ta cũng rất hiếu kỳ nhưng cũng không có cách nào trực tiếp hỏi thẳng.

—ảnh chụp bác chủ vốn thay đổi nơi nơi, ta xem qua vài cái thì thấy là giả mạo.

[Ape: ý nói fan lấy ảnh của Tần ca làm avt rồi đặt tên nick cũng là tên của Tần ca *gãi cằm*]

—Trả lời: Lần sau nhìn thấy thuận tay báo cáo.

—nói nhảm đều tràn đầu yêu thương. +1

Bác chủ: Đúng rồi, hôm nay tiểu cảnh sát nói là sắp đến sinh nhật bằng hữu, cùng với đáng người ta không sai biệt lắm, hỏi ta số giày, xin hỏi hai người này có quan hệ ra sao? Cư nhiên nghĩ ra cái có sút sẹo ấy, ta nhần nửa ngày mới không thổ tào hần (bắt quá cuối cùng vẫn là nói cho hần biết).

—ha ha ha, có thể nghĩ ra cái có như vậy cũng không dễ dàng, nhân gian thật nhạt nhẽo a.

—chỉ cần đạt được mục đích, quá trình không quan trọng.

—như vậy cũng được? ta cũng có bằng hữu sắp đến sinh nhật.....

—kỳ thật tinh tế nghĩ đến cũng không sai, còn hơn một tuần nữa là đến sinh nhật người, tiểu cảnh sát nói không một câu nào là nói dối cả.

—nhớ rõ đến thời điểm lễ vật được dâng lên cho bác chủ, nhớ cho chúng ta xem tiểu cảnh sát a!

—233 người đã quên hần không có chú ý đến người sao? Ở trong này thổ tào cũng sẽ bị nhìn thấy nha!

—Trả lời:..... được, nhưng có thể sửa sao?

12. Chương 6-2: Sáu Đôi Giày Da 2

Bác chủ: Còn nhớ rõ lần trước ta nói ở trong thang máy tiểu cảnh sát nhìn chăm chăm ta không? Hôm nay ngoài ý muốn ta phát hiện hần có giấu ảnh có chữ ký của ta, còn có ảnh trên weibo của ta, làm không tốt sẽ bị hần chú ý. Nếu người xem đến, liền ‘chỉ’ một tiếng đi.

—ảnh ký tên! vì sao có ảnh ký tên?!

—Trả lời: Đồng sự cùng tổ của hần hỏi ta, bắt quá đối phương không chịu nói là muốn giúp ai, ta cũng là ngẫu nhiên phát hiện ra.

—làm không tốt đã yên lặng chú ý người thật lâu nga, có hay không mang một loại cảm giác bị thị gian?

—trọng điểm của ta là ảnh có chữ ký. Xin ảnh có chữ ký!

—Xin ảnh có chữ ký +1!

—chi chi chi chi chi ta đến mang theo phiền phức, thuận tiện xin ảnh có chữ ký +10086!

Bác chủ: Hôm nay ở trong thang máy ta bị một đồng sự nhìn chăm chăm chân ta thật lâu, quá thất lễ, xem bộ dáng hần rất soái cho nên không cùng hần so đo.

—nga yêu? làm không tốt là đồng sự của người?

—rất soái có bao nhiêu soái?! No photo say hammer!

—nhất định là kiểm lòng không đậu liên..... Ai nha, không được nói nữa.

—đồng sự? cũng là cảnh sát a? cảnh phục X2 không thể hoàn mỹ hơn.

—Trả lời: Không sai, là cảnh sát, bắt quá hần mặc thường phục.

—nếu đã soái như vậy thì mau xuống tay a!

—Trả lời: Ta không ra tay với hần, ngẩng đầu không thấy cúi đầu gập, thực phiêu lưu.

Mấy nội dung trước đó thì không quan trọng. Lãng Tranh hừ lạnh đóng di động lại, người không theo ta so đo, ta càng muốn so đo với người.

Án mới chưa có giải quyết nhưng trong cục vẫn khen ngợi không ngớt là đại hội vẫn đúng hạn được tiến hành. Lãng Tranh là đối tượng trọng điểm được khen thưởng lần này, dưới sự dẫn dắt của hần, tổ trọng án liên tục giải quyết những vụ án lớn quan trọng. Cục trưởng tại hội nghị tán dương không ít.

Đại hội kết thúc, tiếp đến là chúc mừng, ngưỡng mộ, nói không ngừng cố gắng không dứt. Tiểu Lưu khen ngợi cũng nhân cơ hội trêu chọc nói.

—Lãng đội trưởng mặc cảnh phục thật sự rất soái a!

—Bớt vuốt mông ngựa, người cũng không phải chưa từng thấy quá. —Lãng Tranh không để mình bị xoay vòng vòng.

—Thật mà, ta nói thật. Cảnh phục của Tần cảnh cũng rất soái, nhưng mỗi ngày đều xem thì cũng thấy chán. Nhưng Lãng đội trưởng người thành linh mặc, làm cho người bỗng trở nên toả sáng, người không biết vừa rồi có rất nhiều tiểu cô nương nhìn người không chớp mắt.

—Dẹp người đi, nói nhiều ta cũng sẽ không cho người nghỉ.

—Hắc, ta ăn ngay nói thật mà, đừng đem ta nghĩ làm như vậy vì hiệu quả và lợi ích nha.

Nữ nhân viên duy nhất của tổ trọng án tiến vào.

—Ngượng ngừng quấy rầy các vị một chút, phải thu tiền, thỉnh tự giác nộp.

Nói xong, nàng còn vươn tay ra, sợ bọn họ không đưa.

– Nga. – Tiểu Lưu nhắc nhở hẳn, từ trong ví tiền lấy ra vài tờ phiếu đưa qua – Đêm nay mở tiệc, thuận tiện chúc mừng sinh nhật Tần cảnh.

Lăng Tranh cũng giao tiền của mình cho nữ cảnh viên, đối phương giờ giờ tiền trong tay.

– Ta thay nam thần cảm ơn các người.

– Thiết, đúng là hoa si. – đợi nàng đi, Tiểu Lưu lắc đầu – Chúng ta cũng đi thôi?

– Đợi ta lấy bao.

Tiểu Lưu nhìn thấy hẳn mang bao đến, hiếu kỳ hỏi:

– Khó có dịp thấy người lấy bao, bên trong là cái gì a?

– Người không cần biết.

– Không lẽ là quà sinh nhật? Có cảm giác người cùng Tần cảnh rất gần gũi.

Lăng Tranh dùng dư quang liếc gã.

– Có sao?

– Đương nhiên là có, người mỗi ngày không có việc gì đều kiểm có chạy lên lầu, chính người cũng không nhận ra?

– Nhìn không ra người cũng quan sát cẩn thận.

Tiểu Lưu đặc ý vỗ ngực.

– Ta là ai a.

– Nếu đã có tinh thần như thế thì đi điều tra án mạng đi, cả ngày làm chuyện bát quái. – Lăng Tranh không chút lưu tình tạt gáo nước lạnh, Tiểu Lưu cũng chỉ có thể ô ô ô.

Không thể nghi ngờ thọ tinh Tần Vành cùng công thần Lăng Tranh hôm nay trở thành nhân vật chính của bữa tiệc, bị những đồng sự của cục thay phiên oanh tạc. Lúc này đây, Tần Vành bày ra công lực sâu không thấy đáy, ai kính rệu y đều không có cự tuyệt nhưng thẳng đến người trong phòng đều nằm xuống, y mơ hồ mới có men say.

Bên dưới, tình huống của Lăng Tranh không tốt như vậy. Rượu qua ba tuần liền hơi say, sau dứt khoát dựa cả người lên Tần Vành, miệng lại cười cười nói nói không biết cái gì.

Trong cục miễn cưỡng có vài người còn thanh tỉnh, Tiểu Lưu tinh thần chống chọi an bài cho một đám người về nhà. Nhìn đến Lăng Tranh thì thấy hẳn nề hà ôm Tần Vành không chịu buông.

– Người uống say đến mức này, định làm gấu túi sao?

Tần Vành thấy Lăng Tranh có chút chống đỡ không nổi, Lăng Tranh lại không chịu buông, đành nói.

– Người về nghỉ ngơi trước, Lăng đợi trưởng cứ để ta lo.

– A? Có thể chứ? – Tiểu Lưu có điểm lo lắng – Tần cảnh người uống cũng không ít.

– Người xem ta không phải còn thanh tỉnh sao? Yên tâm đi.

Y đã nói như vậy, Lăng Tranh lại mang bộ dáng kia, Tiểu Lưu cũng chỉ có thể nghe lời y, hai người đi được vài bước, Lăng Tranh bắt đầu nhao.

– Bao, bao của ta đâu!

Tiểu Lưu tức giật đem cái bao nhét vào lòng hẳn.

– Uống say đến thế mà cũng không quên được cái bao !

Lăng Tranh lấy được bao liền im lặng, ngoan ngoãn treo người lên Tần Vành, tùy ý để y đem ra ngoài.

Không có biện pháp, Tần Vành đành nói ra địa chỉ nhà mình, đem kẻ say đến bất tỉnh nhân sự là Lăng Tranh về nhà y, mất thật nhiều sức lực mới mang được hắn lên lầu. Lăng Tranh cước bộ tập tễnh, cả người không xương cốt hướng Tần Vành mà dựa, khí tức ảm áp mang theo hơi cồn phả vào cổ đối phương, làm cho Tần Vành tâm viên ý mã*.

[*Tâm viên: Tâm như con vượn nhảy nhót lung tung.

Ý mã: ý như con ngựa chạy lăng quăng đây đó.

Ý nói ý nghĩ của con người chuyển biến rất nhanh.]

Hai người cuối cùng cũng vào cửa, Tần Vành ném hắn lên sô pha, mệt đến mức tựa như vừa hoàn thành bài thi thể chất.

Trong lúc mơ ngủ, Lăng Tranh cuối cùng cũng tìm được vị trí thoải mái, xoay người chìm vào giấc ngủ, Tần Vành đứng bên cạnh nhìn nửa ngày cũng không biết.

Tần Vành nhìn hắn một lúc lâu, cuối cùng cười nhạt một tiếng.

– Nếu không phải....., ta hiện tại liền đem ngươi làm.

Y lấy từ trong ngăn tủ ra một tấm chăn đắp cho Lăng Tranh, sau đó đi tắm, muốn thanh tẩy cảm giác say.

Từ phòng tắm đi ra, nhớ tới hôm nay chưa cập nhật tin hàng ngày, lấy di động gõ bùm bùm.

[Ape: quán muốn nát cái bàn phím =)) không sao, anh giàu mà~~]

Bác chủ : Tiểu cảnh sát hôm nay ngủ ở nhà ta, làm thân sĩ thật đúng là không dễ dàng.

Đang xong cũng không quản có phản hồi hay không, ném điện thoại sang một bên rồi đi ngủ.

Trong phòng rốt cuộc cũng an tĩnh, chỉ còn lại âm thanh tíc tắc của đồng hồ.

Ánh trăng tràn vào phòng khách, nhu hòa hai má Lăng Tranh. Một lát sau, chỉ thấy người nguyên bản đã ngủ say trên sô pha động một chút, đôi mắt chậm rãi hé mở, ánh trăng nhất thời hóa thành hai vết đốm màu đen, phóng đến đôi đồng tử màu đen sáng sủa, có thể thấy người này đã thanh tỉnh cỡ nào.

Lăng Tranh xác định Tần Vành đã ngủ, từ trên sô pha ngồi dậy, cái bao của hắn vẫn còn bị hắn gắt gao ôm trong lòng.

Lăng Tranh nhìn xung quanh, đã thích ứng với ánh sáng, nhanh chóng đi đến tủ giày ở gần cửa.

Trong tủ giày đặt ba đôi chỉnh tề, một đôi thể thao. Trời tối mà giày còn là màu đen gây cho hắn không ít khó khăn, may mà hắn nhớ rõ đôi giày da kia, trong bóng đêm dùng xúc giác từng chút một cảm nhận có phải hay không chính là đôi mình muốn tìm.

Từ lần xem weibo của Tần Vành, Lăng Tranh liền không thể bình tĩnh, vô luận sử dụng thủ đoạn gì cũng muốn đem người này bắt được. Về phần phải giải thích thế nào vật chứng phi pháp có được, hắn hoàn toàn không nghĩ đến.

Có ! Lăng Tranh rốt cuộc cũng tìm được ảnh chụp của đôi giày kia, vết giày ở hiện trường cùng vết giày cùng một loại.

Hắn tay chân lạnh lẽo đem đôi giày mới trong bao đặt vào vị trí cũ. Vì phòng ngừa đối phương phát hiện đây là giày mới, hắn lúc trước còn đập vài cái.

Làm xong, thần không biết quỷ không hay đem giày của Tần Vành cất vào trong bao, lòng đắc ý vô cùng.

Ta xem ngươi còn chạy được không ?

Hắn chuẩn bị trở về tiếp tục giả bộ ngủ, mới quay đầu, nụ cười trên khóe miệng đông cứng.

Dưới ánh trăng sáng, chỉ thấy một thân ảnh cao lớn ôm tay đang đứng trước cửa phòng, cũng không biết đã đứng ở nơi đó bao lâu rồi.

[Ape : tiêu em rồi em ơi

~]

13. Chương 7-1: Bảy Đôi Giày Da 1

– Muốn mang giày của ta, nói thẳng một tiếng là được, người như thế nào lại nghĩ ta sẽ không cho người?

Thấy y đi về phía mình, Lăng Tranh khần trương đứng lên, cảm thấy như gặp phải địch.

– Thân là một cảnh sát lại điếc không sợ súng. Chuyện này mà truyền ra ngoài thì thật không dễ nghe a. Ta đang nghĩ phải trừng phạt người như thế nào đây, là gặp ở cảnh cục vào ngày mai, hay là chúng ta tự giải quyết.

Tần Vành cách hắn chỉ còn một bước, Lăng Tranh theo bản năng cảm thấy một loại nguy hiểm đang đến gần, một chốc không nghĩ ngợi muốn đối với Tần Vành ra tay. Trong cảnh cục, hắn cũng là một tay vật lộn giỏi, đồng sự không ai vượt qua. Nhưng thẳng đến khi nhớ đến bộ cảnh phục kia, mới nghĩ đến hồ sơ của Tần Vành, hai năm liên tục đạt quán quân vật lộn của Sở cảnh sát Hồ Sóc.

Lăng Tranh bị y gắt gao áp lên tường, tay bị khóa lại phía sau không thể động đậy. Bình thường chỉ có hắn đem tội phạm áp lên tường như vậy, hôm nay lần đầu tiên cảm nhận được sự đau đớn khi bị áp chế, cánh tay ở góc độ gấp khúc này tựa hồ như giấy tiếp theo có thể bị bẻ gãy.

– Tiểu cẩu nhà ai như thế thật không lễ phép, cắn người nhưng không chịu nhận. – Tần Vành dựa sát vào hắn, từng câu từng chữ phun vào bên tai hắn.

– Người..... Buông ta ra! – Lăng Tranh dùng sức giãy vài cái, phát hiện thật phí công, mà Tần Vành càng giữ hắn chặt hơn.

– Buông ra? – Tần Vành hướng lên phía trên, Lăng Tranh bị ăn đau, từ yết hầu truyền ra một tiếng rên – Tiểu gia hỏa khẩu thị phi tâm.

Tần Vành làm một chuyện khiến cho Lăng Tranh trợn mắt há hốc mồm. Y chỉ dùng một tay chế trụ cổ tay của đối phương, tay còn lại ải muối niết cầm hắn, lực đạo tựa hồ muốn bẻ gãy cổ của hắn.

– Người ám chỉ như vậy, đem ta biến thành ngọc tử. Vốn ta không muốn ra tay với người, nhưng người hết lần này đến lần khác vượt quá giới hạn, người nói ta nên làm gì bây giờ?

Tần Vành càng nói càng sát lại gần, vài chữ cuối cơ hồ muốn chạm vào môi hắn.

– Nếu người khát vọng như vậy, ta liền thỏa mãn nguyện vọng này của người.

Lăng Tranh thân đầy mồ hôi lạnh, chất còn còn sót trong cơ thể phút chốc bùng cháy lên, Tần Vành mang theo cảm giác áp bách khiến cả người hắn lông tơ đều dựng đứng.

Trên weibo Tần Vành có nói qua, hiện trường vụ án Trần Cương hoàn nguyên, từng hình ảnh thoáng hiện trước mắt Lăng Tranh, phảng phất thấy được sự tình sắp xảy ra. Từ lúc chào đời đến nay, lần đầu tiên hắn cảm thấy sợ hãi như hóa đá.

– Người buông tay! Người lăn ra cho ta! Ta không có biến thái như người! – trong hoảng loạn, Lăng Tranh không ý thức được lời nói, trong tiềm thức, chân tưởng sự việc đã bị hắn nhìn ra.

– Biến thái? – Tần Vành tinh tế nhắm nháp một chút, cúi đầu, một lát, bả vai khẽ run, phát ra một trận cười buồn bực.

Lăng Tranh mở to hai mắt nhìn, rốt cuộc không biết ý thức của Tần Vành ở nơi nào. Hơi men trên người y không còn chút dấu vết, hoặc là y xảo diệu che giấu thôi. Trên thực tế, lý trí của y cũng chẳng còn bao nhiêu, Tần Vành hiện tại như một con mãnh thú mất kiểm chế.

Như chứng minh suy đoán của hắn là đúng, Tần Vành chậm rãi ngẩng đầu, trong mắt tràn ngập duệ* ý của một dã thú đang đi săn.

[*duệ: sắc bén]

– Nguyên lai người thích ngoạn loại đó, vừa lúc ta cũng thực muốn hưởng thụ quá trình phục tùng này.

Lực đè lên người Lăng Tranh bỗng biến mất, hắn muốn nhân cơ hội này trốn thoát nhưng thay vào đó, một cổ đại lực khác không cho hắn phản kháng, kéo vào phòng ngủ, quăng hắn lên giường.

Nói thì chậm nhưng lại nhanh vô cùng, hai tay Lăng Tranh chỉ tự do trong nháy mắt, không chút do dự lấy súng ra, ý nghĩ trong đầu hắn chính là không màng đến hậu quả, tuyệt đối không thể để bản thân giống như Trần Cương.

Nhưng tay cầm súng chưa nâng được một nửa liền bị Tần Vành nắm chặt cổ tay, nhất thời cánh tay run lên, năm ngón tay vô lực buông ra. Súng trong tay không chịu được khổng chế bị văng ra ngoài, lăn vài vòng trên đất.

Tay Tần Vành chế trụ cổ tay hắn, một tay khác sạch sẽ lưu loát lấy còng tay bên hông hắn, không nói hai lời đem tay phải run rẩy của hắn khóa* ở đầu giường. Lăng Tranh từng vô số lần dùng còng tay kia khóa tay nghi phạm, cũng không nghĩ rằng đến một ngày nào đó lại trở thành hung khí trói buộc mình.

[*khóa: vừa là danh từ ‘cái còng số 8’, vừa là động từ ‘còng tay’]

– Người điên rồi sao? Người buông ta ra!

Lăng Tranh liền mang tránh thoát, kim chúc lưu lại dấu vết trên cổ tay. Hắn vận hết sức lực dồn vào tay trái, hung hăng đánh lên người Tần Vành, đối phương nâng tay đem quyền này hướng xuống dưới, lại xem nhẹ chân Lăng Tranh từ phía sau bay đến, đá hắn một cái.

Nhận lấy công kích của Tần Vành trong nửa khắc có chút hoảng hốt, Lăng Tranh nhân cơ hội này lấy chìa khóa của còng tay, Tần Vành nào để hắn dễ dàng đạt được. Chìa khóa bị đoạt lấy, ‘ba’ một tiếng trên đầu giường, cánh tay bị bắt giữ của Lăng Tranh chỉ cách giường có một tấc.

Lăng Tranh liều mạng vùng vẫy, còng tay gắt gao khảm vào trong da thịt, hắn không thể với tới chìa khóa được nữa.

Hắn vừa định phiên thân đối thủ lấy chìa khóa, Tần Vành tựa như biết hắn làm gì, rất nhanh, tay còn lại của Lăng Tranh cũng bị cột vào đầu giường. Hắn không phải đối thủ của đối phương, nay hai tay lại bị trói, hắn như cá nằm trên thớt chờ người đến xâm lược.

Hi vọng của Lăng Tranh càng ngày càng xa vời, mất hết can đảm, hắn cũng chỉ có thể chửi ầm lên, bao nhiêu công kích có thể nghĩ ra hắn đều thốt lên. Chiều này xem ra dùng được với Tần Vành, tay đối phương ngừng động tác lại, chán ghét ôm đầu.

Thấy Tần Vành có chút lơ lửng, Lăng Tranh ôm một tia hi vọng cuối cùng cùng y thương lượng.

– Tần Vành, ta biết người uống say, người thả ta đi, chuyện hôm nay xem như chúng ta huề nhau ô ô ô.....

Tần Vành khoát tay, sắc mặt xám xịt.

– Ta ghét nói nhiều, rất ồn. – y trên cao nhìn xuống – Nếu miệng nhỏ này không dùng để rên rỉ trên giường, tốt nhất ta đem nó dán lại.

– Ô ô ô ô.

Lăng Tranh phí công giấy dựa, chỉ có thể trở mắt nhìn bàn tay Tần Vành từ từ hạ xuống, rơi trên cổ hắn, ngón cái đè lên hầu kết của mình.

– Hiện tại, người đã biết thế nào là ngoạn chưa?

Lăng đại cảnh quan chưa bao giờ chịu đựng khuất nhục như vậy, lại bị Tần Vành tấn công vào nơi hiểm yếu đánh gục toàn bộ tôn nghiêm, cuối cùng chỉ có thể bị động phối hợp tiết tấu trầm phù với Tần Vành.

Khi khoái cảm cuối cùng ập đến, không cam tâm, sỉ nhục, chán ghét bản thân, da đầu run lên, đủ loại cảm xúc phức tạp cùng một chỗ, trước mắt Lăng Tranh bỗng tối đen. Ngất đi.

14. Chương 7-2: Bảy Đôi Giày Da 2

Lăng Tranh mơ thấy một giấc mơ thật dài, trong mơ xuất hiện một người, hắn cũng không biết đây là mộng đẹp hay là ác mộng nữa. Khi hắn rút cuộc cũng từ giấc mơ đi ra, mở mắt liền nhìn thấy trần nhà xa lạ.

Hắn bất động phát giác vài giây, từ cổ tay, eo cũng phía sau đau đớn vô cùng khiến hắn nhận ra, giờ phút này đã không còn là nằm mơ nữa. Ký ức đêm như nước tràn bờ vọt đến, hắn hung hăng xoay đi, một khuôn mặt nam nhân anh tuấn đang nằm ngủ ngay bên hắn.

Trong mơ ngủ, Tần Vành cảm nhận được có thứ gì đó băng lãnh chạm vào mi tâm mình, y chậm rãi mở mắt, đập vào mắt y chính là khuôn mặt phần nộ cực điểm của Lăng Tranh.

– Người làm cái gì?– nhìn thấy tay đối phương bị thương, lạnh lùng hỏi.

Y nói tựa hồ như muốn khống chế Lăng Tranh đang muốn đem còng mở ra, tay trái Lăng Tranh dùng chút lực, mở ra khóa an toàn.

Lăng Tranh nhìn y như hận không thể đem y ăn tươi nuốt sống, hắn không chịu được khống chế mà thở hổn hển, tay phải bị thương kịch liệt run rẩy, cuối cùng bất đắc dĩ đành phải dùng đến tay trái. Nhưng rất nhanh hai tay liền phát run, hòng súng nơi mi tâm đối phương lúc ẩn lúc hiện.

Tần Vành trấn định Lăng Tranh.

– Ta không rõ.

Lăng Tranh mơ thấy một giấc mơ thật dài, trong mơ xuất hiện một người, hắn cũng không biết đây là mộng đẹp hay là ác mộng nữa. Khi hắn rút cuộc cũng từ giấc mơ đi ra, mở mắt liền nhìn thấy trần nhà xa lạ.

Hắn bất động phát giác vài giây, từ cổ tay, eo cũng phía sau đau đớn vô cùng khiến hắn nhận ra, giờ phút này đã không còn là nằm mơ nữa. Ký ức đêm như nước tràn bờ vọt đến, hắn hung hăng xoay đi, một khuôn mặt nam nhân anh tuấn đang nằm ngủ ngay bên hắn.

Trong mơ ngủ, Tần Vành cảm nhận được có thứ gì đó băng lãnh chạm vào mi tâm mình, y chậm rãi mở mắt, đập vào mắt y chính là khuôn mặt phần nộ cực điểm của Lăng Tranh.

- Người làm cái gì?– nhìn thấy tay đối phương bị thương, lạnh lùng hỏi.

Y nói tựa hồ như muốn khống chế Lăng Tranh đang muốn đem còng mở ra, tay trái Lăng Tranh dùng chút lực, mở ra khóa an toàn.

Lăng Tranh nhìn y như hận không thể đem y ăn tươi nuốt sống, hắn không chịu được khống chế mà thở hổn hển, tay phải bị thương kịch liệt run rẩy, cuối cùng bất đắc dĩ đành phải dùng đến tay trái. Nhưng rất nhanh hai tay liền phát run, hòng súng nơi mi tâm đối phương lúc ẩn lúc hiện.

Tần Vành trấn định Lăng Tranh.

- Ta không rõ.

Y nói xong một câu, súng trong tay Lăng Tranh lại tăng vài phần lực.

- Sau một đêm xuân người liền trở mặt, người là bộ ngựa cái sao? - Tần Vành nói móc – Người khi đó biểu tình gì, giống như ta đem người cưỡng gian, thì cứ tính là cưỡng gian đi, nhưng người cũng rất thích – Tần Vành nhắc nhở hắn – Đừng quên, toàn bộ quá trình ta cũng không có bịt miệng người, vậy người trên giường được người ngọt ngào gọi tên không phải là ta đi.....

- Câm miệng!

Lăng Tranh rống lên, hai mắt đỏ bừng, ngực phập phồng kịch liệt. Chỉ một đốm lửa đều có thể châm ngòi, chỉ cần Tần Vanh nói thêm một chữ, hắn sẽ không do dự tặng cho đối phương một viên đạn.

Tần Vanh thức thời ngậm miệng, hai người lâm vào trầm mặc. Trong lúc này chỉ còn tiếng thở dốc của Lăng Tranh, hắn có một ảo tưởng muốn đem người dưới thân thiên đao vạn quả.

Một tiếng chuông thanh thúy cắt ngang cục diện bế tắc, thân mình Lăng Tranh nhất thời căng thẳng, giống như đang ở trong không trung mà bị kéo lại. Hai người duy trì tư thế hiện tại một lúc, tiếng chuông lại vang lên, giống như nhất định phải khiến cho vị chủ nhân của nó nghe máy thì thôi.

Lăng Tranh vẫn cầm súng chĩa về đối phương, từng bước lui về sau rồi xuống giường, đặt một chân xuống mới ý thức chính mình không mặc đồ, cuống quýt túm lấy chăn quấn quanh mình. Thân thể xích lô của Tần Vanh hiện ra, toàn thân y chỉ mặc một chiếc quần lót, dáng người cùng những đường cong hoàn mỹ không bỏ sót một chỗ.

Tần Vanh không vì thế cảm thấy xấu hổ, ngược lại, mười ngón tay giao nhau đặt sau gối, thoải mái triển lãm bản thân, giống như sư tử đực đang thị uy.

Lăng Tranh không được tự nhiên cùng y bốn mắt nhìn nhau, tiếng chuông lại còn vang lên không ngừng, hắn luống cuống tay chân từ trong đồng quần áo cầm lấy điện thoại, trên màn hình lóe lên cái tên Tiểu Lưu.

- Lăng đội trưởng, sao người không tiếp điện thoại, có phải chưa tỉnh ngủ? – điện thoại vừa kết nối, âm thanh của Tiểu Lưu đầu dây vang lên.

- Có chuyện gì? – hắn vừa nói xong ba chữ này thì ý thức được âm thanh của mình thay đổi.

- Lăng đội trưởng? Là người sao? – Tiểu Lưu có chút không xác nhận được, hỏi lại.

Lăng Tranh nhanh chóng hít sâu hai cái, tận lực đè nén cảm xúc.

- Nói.

Lúc này mới nghe giống âm thanh của hắn, Lăng Tranh nói tiếp.

- Có người báo phát hiện thi thể, hoài nghi cùng vụ án trước có liên quan, ta đang đến đó.

Lăng Tranh nhìn Tần Vanh đang liếc mắt nhìn, đối phương vẫn không chuyển mắt nhìn hắn, Lăng Tranh hung hăng trừng mắt nhìn lại.

- Ta biết rồi.

Lăng Tranh xoay người lấy cảnh phục đã nhăn nhúm mặc lại, Tần Vanh từ phía sau mang theo ánh mắt như thị gian, vài lần khiến hắn nhìn không được muốn nhào đến moi hai con mắt của y ra. Hắn cố nén thân thể khó chịu đi ra cửa, quả nhiên nhìn lại thì thấy Tần Vanh vẫn đang nhìn hắn.

- Ta sẽ không đi theo người.

Cánh cửa nặng nề mở ra, Tần Vanh vốn tưởng buổi sáng này thực khoái trá nhưng chuyện phát sinh lại phá hỏng khiến y thực khó hiểu.

Quay đầu vừa thấy di động ở đầu giường, mở ra, bình luận rất nhiều, vô số người tới qua xem weibo kia cứ ngao ngao ngao ngao, mãi cho đến sáng vẫn chưa dừng.

Rất nhiều người đang hỏi thành quả, Tần Vanh cũng không biết này có tính là thành quả không, đành phải bình luận bên dưới trạng thái weibo ngày hôm qua:

Bác chủ: Ta quả nhiên không phải thân sĩ. // Bác chủ: Tiểu cảnh sát hôm nay ngủ ở nhà ta, làm thân sĩ thật đúng là không dễ dàng.

15. Chương 8-1: Tám Đôi Giày Da 1

Tiểu Lưu quan sát thật lâu, cảm thấy đội trưởng có điểm không thích hợp, sắc mặt tái nhợt, hốc mắt sâu, bước đi cũng không thích hợp luôn.

– Tối hôm qua nghỉ ngơi không tốt phải không ? – gã thân thiết hỏi.

– A. – Lăng Tranh lên tiếng cho có lệ.

Người hôm qua say rượu không ít, hôm nay đến hiện trường mang theo vẻ mệt mỏi không chỉ có mình Lăng Tranh. Tiểu Lưu oán giận nói.

– Thật con mẹ nó phí thời gian, lễ mừng công cảnh sát chuyên chọn vào thời điểm có án, đừng tưởng như vậy ta sẽ bỏ qua hẳn.

Lăng Tranh đi vài vòng xem hiện trường, tầm mắt thường xuyên không tự chủ mất đi tiêu cự, khả năng suy đoán mà hắn luôn luôn tự hào nay biến mất không chút dấu vết. Ngay cả tập trung tinh thần cũng rất khó làm được, đồng nghiệp vài lần lên tiếng nhắc nhở tập trung.

– Lăng đội trưởng ? Lăng đội trưởng ?

– Ân ? – Lăng Tranh giật mình một cái, hoảng hốt tỉnh lại.

– Lăng đội trưởng, ta nghĩ người vẫn nên về nhà nghỉ ngơi đi. Trạng thái của người hiện tại quá kém, miễn cưỡng ở lại cũng chẳng có phát hiện cái gì, báo cáo hiện trường ta chỉnh sửa chi tiết xong sẽ giao cho người

Nguyên bản còn tưởng Lăng Tranh kiên trì, chỉ vừa mới động, địa phương khó nói nào đó dấy lên một trận đau đớn. Mà nghĩ đến nguyên nhân đau đớn kia, xấu hổ cùng giận dữ làm cho hai má của hắn nhiễm một mặt ửng hồng. Tiểu Lưu cứ như vậy thấy sắc mặt đội trưởng nhà mình tái nhợt trở nên trắng bệch, lại từ trắng bệch trở nên đỏ hồng.

Rượu kính nhưng thật sự rất nặng, Tiểu Lưu âm thầm cảm thán, thuận tiện vẫy tay gọi Tiểu Trương đến.

– Lăng đội trưởng thân thể không thoải mái, người đưa hắn trở về, nơi này để ta xem.

Huyết sắc trên mặt Lăng Tranh có chút giảm đi, Tiểu Trương nhìn cũng hoảng sợ.

– Ai nha, sắc mặt Lăng đội trưởng quá kém, lần sau không thể uống nhiều như vậy được.

Lăng Tranh muốn bác bỏ cũng không có cách nào bác bỏ, ngồi trên xe Tiểu Trương nhắm mắt dưỡng thần, thẳng đến khi về đến nhà mới mở mắt.

– Cảm tạ.

– Có gì đâu. Có muốn ta dìu người lên trên không ?

Lăng Tranh từ chối hảo ý của Tiểu Trương, cước bộ phù loạn bước vào nhà. Một đầu tựa trên giường, còn lại không nhúc nhích, thoát nhìn còn tưởng là người chết.

Nhưng nếu nhìn kỹ lại sẽ phải hiện bàn tay nắm thành quyền của hắn bắt đầu run rẩy, móng tay hung hăng khảm vào trong da thịt.

Giây sau, hắn siết chặt hữu quyền nặng nề mà nện lên giường, ngay sau đó là phát thứ hai, thứ ba..... Phẳng phất muốn đem toàn bộ nộ khí phát tiết.

Lăng Tiểu Tranh trở về nhà thấy tối thui, còn tưởng Lăng Tranh không có ở nhà.

Nhưng rất nhanh nàng phát hiện có điểm không thích hợp. Cửa phòng ngủ của lão ca hé mở, ngay cửa còn có giày của hắn bị vứt lung tung.

– Ca ?

Nàng thử thăm dò đi vào, chỉ thấy một thân ảnh màu đen ghé vào giường, không chút sứt mẻ. Nàng tùy tay mở đèn, tiến lên đẩy hắn.

– Ca, sao người lại ngủ như thế này ?

Giấc ngủ bị quấy rầy, Lăng Tranh không tình nguyện nghiêng đầu, lộ ra khuôn mặt đỏ bừng.

Sắc mặt như thế chắc chắn không tốt rồi, Lăng Tiểu Tranh đặt tay lên trán hần, không đến một giây liền giật ra.

– Ai nha ! – Lăng Tiểu Tranh khản trương – Ca, người phát sốt a.

Nàng vội vàng chạy đi lấy nhiệt kế sau đó kéo cả người Lăng Tranh lên giường, dùng hết khí lực mà hần vẫn bất động.

– Ca, người lên đây, ca, người lên đây !.... – nhìn Lăng Tranh cuộn thành một đoàn, Lăng Tiểu Tranh hạ giọng nói – Ca, người không phối hợp thì ta sẽ đem nhiệt kế sáp vào mông người.

[Ape : tiểu cô nương đừng chạm nổi đau của tiểu ca ca rồi =))))]

Một đạo tàn ảnh xẹt qua, nhiệt kế trong tay Lăng Tiểu Tranh nháy mắt không thấy, vừa cúi đầu thì thấy người nào đã ngoan ngoãn kẹp nó dưới nách.

Chiều này vẫn dùng tốt, Lăng Tiểu Tranh nghĩ nghĩ, bất quá khi nhìn thấy số ghi trên nhiệt kế, nàng cười không nổi.

– Ca, nóng đến lợi hại, chúng ta đi bệnh viện đi.

Vô luận lúc này nàng có cương bức dụ dỗ thế nào thì người trên giường cũng không chịu phối hợp. Rơi vào đường cùng, nàng đành phải đi đến tủ thuốc lấy ra hai viên thuốc hạ sốt.

– Không đi bệnh viện, uống thuốc là được rồi chứ ?

Lăng Tranh cuối cùng cũng uống thuốc, Lăng Tiểu Tranh bận trước bận sau, lại thay khăn, lại hầm cháo. Lăng Tranh trăm năm chưa từng bệnh, lần trước là khi nàng chín tuổi, khi đó nàng chỉ biết lo lắng thôi, hiện tại đành phải chăm sóc.

Nhiệt độ cơ thể Lăng Tranh được thuốc men không chế một đêm đã giảm, ngày hôm sau bắt đầu xao động mà hần không chịu đi bệnh viện. Không có biện pháp, Lăng Tiểu Tranh đành phải tiếp tục uy hần uống thuốc. Trong lúc Tiểu Lưu gọi điện đến, là Lăng Tiểu Tranh tiếp, đơn giản nói ra tình trạng của ca nàng, thay hần nói.

Đến chạng vạng, bệnh tình cuối cùng cũng có chuyển biến tốt, một ngày mệt nhọc, Lăng Tiểu Tranh ghé vào bên giường Lăng Tranh ngủ, lại bị tiếng chuông cửa đánh thức.

– Là người ?

Nàng mở cửa, kinh ngạc phát hiện người đứng ngoài cửa là người mà nàng không nghĩ sẽ đến. Người ngoài cửa cũng đồng dạng kinh ngạc.

– Là người ?

Tần Vành hơi suy tư một lát liền minh bạch.

– Lăng Tranh là ca ca người ?

Lăng Tiểu Tranh bị mất hình tượng, một mặt bức bối thừa nhận.

– Đúng vậy, người như thế nào.....

– Ta là đồng sự trong cục của hần.

– Ta biết. – Lăng Tiểu Tranh rất nhanh tiếp lời.

– Nghe người bên tổ nói hần bị bệnh.

– Ân..... người là đến thăm bệnh ? Mời vào ?

Lăng Tiểu Tranh tạm thời gạt rất nhiều nghi vấn sang một bên, mời Tần Vành vào nhà. Nàng hiện tại chỉ muốn nhào vào phòng lão ca đem cái người đang ngủ kia bóp cổ lắc tỉnh hỏi hần, vì cái gì lừa nàng bảo

không quen với Tần Vành. Không quen mà người ta đến thăm bệnh, ở chung mà không biết thẳng thắn là sao ?

Bất quá ngoài mặt nàng vẫn mất tự nhiên chỉ tay tới phòng ngủ của Lăng Tranh.

– Ca ta vẫn còn đang ngủ.

Tần Vành gật đầu.

– Ta đi xem hắn một chút.

Gặp Tần Vành, Lăng Tiểu Tranh bận rộn lo lắng lùi về phòng mình. Nam thần nói đến là đến cũng chưa chào hỏi, áo ngủ cứ như cái bánh ngô, bị ghét bỏ đến thế là cùng, ô ô ô.

– Lăng Tranh.

Hai chữ trầm thấp phát ra như có ma chú, người ngủ trên giường một phen kinh hoàng tỉnh lại, nhìn thấy người đang tới thì lộ vẻ sợ hãi lui về phía sau, phảng phất như thấy quỷ.

Phản ứng quá khích của hắn khiến cho Tần Vành nhăn mày.

– Người không thích ta đến ?

Lăng Tranh trái phải nhìn nhìn, xác nhận đây là nhà mình mà không phải trong ác mộng.

– Người đến làm gì ? – hắn tràn ngập địch ý hỏi.

– Ta nghe Tiểu Lưu nói người bị bệnh.

– Liên quan gì đến người ? – Lăng Tranh trách móc nói.

– Không liên quan đến ta ? Nhưng ta cảm thấy có chút áy náy.

Lăng Tranh nghiêng răng nghiêng lợi.

– Không nói đùa với người nữa.

Tần Vành không chút khách khí ngồi xuống mép giường của hắn, động tác này khiến cho Lăng Tranh lui về phía sau, lưng cũng chạm vào thành giường rồi.

– Ta thừa nhận hôm trước ta uống nhiều, không khống chế được chừng mực.

– Không quan trọng. – Lăng Tranh thấp giọng rít gào.

– Tuy rằng ta quá phận nhưng ta cũng không thể hiểu, vì cái gì người trước sau lại khác nhau lớn đến thế ?

[Ape : sao Tần ca cứ ‘không hiểu’ cái vấn đề này hoài vậy =)))]

16. Chương 8-2: Tám Đôi Giày Da 2

Ánh mắt Lăng Tranh đỏ lên trừng y, tư thế này thật hận không thể ăn y.

Tần Vành thân mình hơi hơi hướng về phía Lăng Tranh.

– Ngay từ đầu, rõ ràng là người chủ động đến trêu chọc ta.

– Cáp, ha ha. – Lăng Tranh tức giận đến buồn cười – Người nói đúng, là ta tự làm tự chịu, ta không muốn phải bận tâm.....

Tần Vành thấy hắn bỏ dở câu cuối.

– Bận tâm cái gì ?

Lăng Tranh quay đầu đi chỗ khác, bày ra thái độ không muốn trò chuyện.

Tần Vành đợi lâu không thấy gì, cũng không truy vấn.

– Người không nói, vậy thì ta cho rằng người ngạo kiêu. – y đem cái gì đó đặt lên giường – Thăm bệnh không thể đi tay không, thứ này người bỏ lại ở nhà ta.

Lăng Tranh nhìn chằm chằm cái bao quện thuộc, ánh mắt như muốn chọc thủng một lỗ trên đó.

– Người đã trăm phương ngàn kế nghĩ ra cách treo đầu dê bán thịt chó này, ta cũng không muốn người vất vả nữa. Làm khó người phải mua hai đôi giày giống nhau như đúc, này liền đem cho người.

Tần Vành đứng lên.

– Bất quá ta còn muốn nói một câu, sau này chỉ cần người muốn bất cứ cái gì thì đừng ngại trực tiếp nói với ta, ta không biết nên không cho người được.

[Ape : đại zai quá nha >/////<>

– Ta muốn mạng của người. – Lăng Tranh oán hận nói.

Tần Vành nở nụ cười.

– Nguyên lai người đã khát vọng đến mức này sao ? Lời nói yêu đương của người nghe vào tai đúng là khác biệt.

Lăng Tranh nhắm mắt lại, thâm thâm hít một hơi, lúc này mới không chế xúc động muốn đem cái bao kia ném vào mặt đối phương.

– Người nhất định sẽ vì chuyện người làm hôm nay mà hối hận.

Tần Vành chạy đến cửa, nghe thấy câu này thì quay lại, tinh tế đánh giá hần một phen.

– Không, ta thực vừa lòng với bản thân mình, nếu đạt đến đại giới thì cũng rất đáng giá.

Nhẹ nhàng băng quơ một câu làm cho Lăng Tranh tỉnh táo lại, hần cầm bao, làm bộ muốn ném.

– Lăn đi !

Lăng Tiểu Tranh vất vả đem bản thân trang điểm cho phiêu phiêu lượng lượng, kết quả vừa ra khỏi phòng thì thấy Tần Vành mang theo tươi cười từ trong phòng Lăng Tranh đi ra, cũng không biết hai người hàn thuyên cái gì mà y lại vui vẻ đến thế.

– A, nhanh như vậy mà người đã đi rồi ?

– Ân, không muốn phí thời gian nghỉ ngơi của hần. – Tần Vành đi đến cửa, mỉm cười hướng Lăng Tiểu Tranh nói lời tạm biệt – Thay ta hảo hảo chiếu cố ca ca người.

– A ? Nga.....

Thẳng đến khi người đã đi mất, Lăng Tiểu Tranh vẫn đang ngây như phỗng mới phản ứng lại. Cái gì mà thay y hảo hảo chiếu cố ca ca ? Kia vốn là ca ca ta nha !

Đã là lần thứ hai có chiếc hộp bị ném lên bàn công tác của pháp y, bất quá lần này dùng nhiều lực hơn.

– Đây là cái gì ? – pháp y kinh ngạc từ bàn công tác ngẩng đầu lên – Lăng đội trưởng ? Người không phải đang bệnh sao ? Tốt hơn rồi ?

Lăng Tranh không trả lời vấn đề của gã, từ khê răng phát ra từng chữ.

– Giày, thủy, tinh.

Pháp y nhận ra cảm xúc của hần không ổn, biểu tình lập tức nghiêm túc lên, không nói hai lời liền cầm vật chứng bắt đầu làm việc. Lăng Tranh đứng một bên ánh mắt không rời tay của pháp y.

Dưới áp bách của đại lực, công suất làm việc của pháp y so với bình thường tăng gấp đôi. Gã đem vật chứng đến bên máy tính tiến hành xem xét. Trên màn hình xuất hiện song song hai hình ảnh, xem xét từ trên xuống dưới, tại gần tuyến hai bên lưu lại điểm sáng màu xanh lá.

Trải qua một khoảng thời gian như rất lâu mà thực chất chỉ vài phút ngắn ngủi chờ đợi, kho số liệu hoàn thành so sánh, một dòng chữ tiếng Anh màu xanh lá lóe lên giữa màn hình.

– Có ý tứ gì ? – âm thanh Lăng Tranh bình tĩnh hỏi.

– Hoàn toàn ăn khớp.

Biểu tình trong nháy mắt của Lăng Tranh khác thường.

– Báo cáo.

– Hiện tại muốn ? – pháp y trực giác cho biết tình huống này rất kỳ quái, biểu tình vừa rồi nhìn kiểu gì cũng giống đại cừu phải báo – Người dù sao cũng phải cho ta chút thời gian để chỉnh sửa.

– Hiện tại. – lời nói Lăng Tranh như đinh đóng cột, không thể sửa đổi.

Pháp y đành phải gõ vài chữ, đem kết quả so sánh đóng dấu xuất ra. Xuất phát từ cẩn thận vẫn hơn mà nhắc nhở hẩn.

– Người làm sao mà có vật chứng ? Nếu dùng thủ đoạn phi pháp mà nói, này không tính là vật chứng.....

– Người không cần xen vào. – Lăng Tranh vô tình ngắt lời gã.

Pháp chứng đem báo cáo đã điền xong.

– Kế tiếp người muốn làm gì ?

– Xin lệnh bắt người.

Hai mắt pháp y tròn tròn.

– Lần trước không phải người nói người này thân phận miễn cảm sao, đến tột cùng là người nào a ? Người trước không đem báo cáo cho cấp trên, như vậy trực tiếp bắt người không có vấn đề gì chứ ?

Lăng Tranh lấy giấy trong tay đối phương.

– Chứng cứ xác thực, còn quần thân phận hẩn làm gì, cảnh sát bắt người còn phải tra lý lịch sao ?

– Ai, nhưng là.....

Pháp y chưa nói xong, Lăng Tranh đã biến mất sau cánh cửa, pháp y gỡ đầu, tổng cảm giác có một loại dự cảm bất hảo.

Tiểu Quan hệ xã hội đi ngang qua cửa văn phòng Tần Vành, nghe được tiếng bước chân nổi giận ùng ùng, ngẩng đầu vừa thấy thì ra là Lăng đội trưởng của tổ trọng án.

– Lăng đội trưởng ? Sao người đến đây ?

Lăng Tranh mặc kệ cậu ta, lập tức hướng văn phòng Tần Vành mà đi, lại bị ngăn cản.

– Đợi đã Lăng đội trưởng, người tìm Tần cảnh ? Lúc này tìm hẩn có hơi bất tiện.

Lăng Tranh xem lời nói của cậu ta như gió thoảng bên tai.

– Ta tìm hẩn có việc quan trọng.

– Dù có gấp thì phải phiền ngài chờ một chút – tiểu Quan hệ xã hội ngăn cản hẩn – Tần cảnh bên trong đang phỏng vấn trực tiếp, người hiện tại đi vào liền, uy.....

Phanh một tiếng, cửa bị đẩy ra làm cho người bên trong hoảng sợ, máy quay, đèn flash, ánh sáng..... mỗi người đều vì vị khách không mời mà đột ngột xông vào kia làm cho kinh ngạc.

Phóng viên vẫn là nữ phóng viên xinh đẹp lần trước, tình huống đột phát khiến nàng quên mất phải nói cái gì.

Dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, Lăng Tranh sải bước đến bên xô pha, Tần Vành lúc này cũng đứng lên, đối với phóng viên ngượng ngùng cười cười, cúi đầu, dùng âm thanh chỉ hai người mới nghe thấy.

– Người đang làm gì ?

Lăng Tranh giờ giờ tờ giấy, rõ ràng, gần từng chữ.

– Tần Vành, bị tình nghi vào 9 giờ ngày 17 có liên quan đến vụ án tử vong ngoài ý muốn, mời người cùng ta trở về điều tra.

17. Chương 9-1: Chín Đôi Giày Da 1

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

– Tần Vành, bị tình nghi vào 9 giờ ngày 17 có liên quan đến vụ án tử vong ngoài ý muốn, mời người cùng ta trở về điều tra.

Hắn vừa dứt lời, Tần Vành cảm thấy cổ tay chợt lạnh, một chiếc còng tay chói lọi đã khảm lên.

Khóe miệng Tần Vành thoáng động, như trước thấp giọng nói.

– Người đang chơi cái trò gì vậy?

– Ít nói nhảm.

Lăng Tranh không phân trần túm lấy tay y, mọi người trong phòng đều bị chuyện này dọa cho trợn mắt há mồm, cảm của tiểu Quan hệ xã hội muốn rút trước cửa, lúc này mới nghĩ đến việc nhào đến trước ống kính dùng thân mình che chắn.

– Ai, đây là hiểu lầm, hiểu lầm mà.

Thợ quay phim thân kinh bách chiến, lập tức trái né phải tránh, tránh quấy nhiễu đến hắn, tiêu điểm thủy chung tại hai người bọn họ mà quay. Lúc này mọi người đang xem trực tiếp đều thấy một màn – cảnh sát chỉ tình bị bắt vì tình nghi với án mạng, màn ảnh lay động cùng với hiện trường hỗn loạn khiến cảnh sát dù giải thích cũng giống như giấu đầu hử đuôi.

Tin tức như tên lửa nhanh đến mức cả cảnh cục đều biết, tổ trọng án nghe tin thì chạy đến thì thấy đội trưởng nhà mình động tác thô lỗ bắt giữ hai tay bị khảm của Tần Vành đẩy vào phòng thẩm vấn.

– Lăng, Lăng đội trưởng, tình huống gì thế này.

Tiểu lưu thấp thỏm hỏi đội trưởng đang từ phòng thẩm vấn đi ra, đổi lại lệnh điều tra dán trên ngực.

– Đi lấy về.

– Lấy? Lấy cái gì...

– Phàm là thứ gì khả nghi đều mang về hết cho ta!

Tiểu Lưu lần đầu tiên nhìn thấy một Lăng Tranh không còn lãnh tĩnh, biết chính mình nhiều lời cũng vô dụng, đành phải cất một bụng nghi vấn cùng với hai người vội vàng mà đi.

Chân sau Lăng Tranh bước đến, cạch một tiếng mở cửa phòng thẩm vấn.

Tần Vành bất động thanh sắc ngồi bên bàn, chăm chú nhìn nhất cử nhất động của hắn.

– Đó là tin trực tiếp toàn quốc – trong giọng nói Tần Vành không phải không có châm chọc – Người lần này ngạo kiều có điểm quá rồi.

Tần Vành đem hồ sơ thẩm vấn đặt lên bàn.

– Tên!

Tần Vành không chịu nổi mà nhìn trần nhà.

Lăng Tranh như là làm cho có lệ, căn bản không cần y trả lời.

– Tuổi!

Tần Vành thở dài, lắc đầu, quả nhiên nghe Lăng Tranh tiếp tục nói.

– Giới tính!

Lăng Tranh viết đến một nửa, cảm thấy có điểm không thích hợp, quả nhiên giương mắt nhìn vừa thấy khóe môi đối phương nhếch lên, ái muội cười. Hắn cảm thấy nụ cười này có một ý nghĩa sâu xa nào đó, cảm thấy xấu hổ vô cùng.

– Người cười cái gì. – hắn nặng nề vỗ bàn, nụ cười người đối diện ngày càng sâu.

– Xin lỗi – y nâng tay che giấu tiểu ý, tác động đến còng tay phát ra âm thanh va chạm – Ta còn cho rằng Lăng cảnh quan đối với vấn đề này nhận thức sâu sắc..... Ngài tiếp tục.

Sắc mặt Lăng Tranh âm trầm lấy ra chứng cứ đầu tiên, hắn đem ảnh của Trần Cương chụp để lên bàn.

– Người có nhận ra người này?

– Không biết.

– Nói thật!

– Ta chính là nói thật.

– 9 giờ tối ngày 17, khoảng 10 đến 12 giờ đêm người ở đâu?

– Ra ngoài tản bộ.

– Hơn nửa đêm mà tản bộ cái gì!

– Luật pháp nào cấm người buổi tối không được ra ngoài tản bộ? – Tần Vành cúi thấp người – Ta cũng là cảnh sát a.

– Là cảnh sát mà người còn vi phạm pháp luật.

– Tản bộ so với ăn cắp, không biết cái nào mới là phạm pháp.

Lăng Tranh khắc chế cảm xúc một chút.

– Đừng tưởng rằng người có thể uy hiếp được ta.

Tần Vành nhún vai, nghiêng đầu.

– Người tản bộ cùng ai? – hắn hỏi tiếp.

– Một mình.

– Không có nhân chứng cũng không có chứng cứ.

– Nghe ra chính là như vậy.

– Theo một nhân chứng vụ án cho biết, người tình nghi kia cao lớn, nhìn khoảng hơn một mét tám lăm.

Tần Vành gật đầu.

– Hắn là đi bộ rời khỏi, chứng tỏ từ nhà hắn đến hiện trường rất gần, mà từ nhà trọ đến nhà của người chỉ cần đi bộ mười phút.

– Người đi rồi.

Thẩm vấn cùng ý tứ hàm xúc nồng hậu giảng co mấy hiệp, người bên phòng thẩm vấn cách vách lo lắng trao đổi ánh mắt. Hôm nay Lăng Tranh không như bình thường bọn họ quen biết, Lăng đội trưởng mà họ nhận thức là người thực bình tĩnh, giờ giống như một quả bom dễ phát nổ, chỉ cần Tần Vành châm ngòi đốt.

– Bỏ đi, người cái gì đều có thể không thừa nhận – Lăng Tranh không nhịn được nữa, đem bằng chứng ném trước mặt y – Vậy người có thể giải thích một chút, vì cái gì mà tại hiện trường vụ án lại phát hiện vết giày cùng với vết giày của người hoàn toàn trùng khớp?

Tần Vành sững sờ nhìn, cầm lấy bản báo cáo đọc một lượt, nhìn đến kết quả cuối cùng thì ngừng lại.

– Nghĩ ra không? – Lăng Tranh thấy rốt cuộc cùng hòa nhau một vấn, âm thanh có chút đặc ý – Người cùng nam nhân đã kết hôn trường kì kéo dài loại quan hệ cầu thả kia, lại không biết trái tim người này có ẩn tật, dẫn đến khi đối phương chịu kích thích quá độ thì chết bất đắc kì tử. Sau đó người dùng thủ pháp chuyên nghiệp thanh lý hiện trường rồi bỏ chạy, bởi thế vô ý bị thương nơi mắt cá chân, ta nói thế có đúng không?

Tần Vành suy nghĩ một lát.

– Việc này quả thật rất thú vị.....

– Chuyện tới mức này người vẫn không chịu thừa nhận? Vậy, được thôi, ta hỏi người, chân của người sao lại bị thương?

– Ta đã nói rồi, tối hôm đó đi tản bộ, trời tối quá không nhìn rõ đường.

– Ảnh chụp này là chụp người phải không?

Tần Vành đem xấp ảnh cầm lấy rồi nhìn, thoải mái thừa nhận.

– Đúng.

– Người giải thích thế nào khi trong di động của nạn nhân có hình chụp của người?

– Đây đều là ảnh chụp ta trên đài nơi công cộng tuyên bố gì đó, bất cứ kẻ nào cũng có thể tải về di động.

– Nhìn không ra người chết là fan của người – Lăng Tranh nói móc.

– Fan của ta rất nhiều, nhưng không có nghĩa ta muốn vì bọn họ phụ trách hành vi cá nhân.

– Người giải thích thế nào về vết giày ở hiện trường!

Tần Vành trầm mặc một chút mới nói.

– Ta không thể giải thích. Ta không có xuất hiện tại hiện trường, ta không biết vì sao vết giày của ta lại xuất hiện ở nơi đó.

Lăng Tranh ngả người ra phía sau, bút cùng hồ sơ thẩm vấn ném lên bàn.

Tiếng đập cửa vang lên đúng lúc, Lăng Tranh trừng mắt nhìn y một cái, đứng dậy li khai phòng thẩm vấn.

– Lăng đội trưởng – Tiểu Lưu cẩn thận nói – Đã tìm qua, không có phát hiện thứ gì khả nghi cả.

Lăng Tranh không tin.

– Cái gì cũng không có?

– Thật sự không có, không tin người có thể tự mình nhìn qua.

Lăng Tranh không tiếp thu đề nghị của Tiểu Lưu, mà dùng lực đẩy cửa phòng thẩm vấn, hai ba bước đi đến trước mặt Tần Vành, một phen túm cổ áo y.

[Ape: suýt thì dịch nhầm thành ‘cởi áo y’ =)))))))]

– Nói! Mấy thứ kia đâu?

Tần Vành vì hành động thô bạo của hắn mà tỏ ra bất mãn.

– Ta không rõ người đang nói cái gì.

– Còn chổi? Trên người nạn nhân người còn lưu lại vết thương gì đó, còn có người dùng cái gì để trói tay hắn? Người giấu đi đâu? Hay là đã vứt đi rồi? Lấy tác phong của người mà nói, hắn là đã tiêu hủy rồi đi?

Tần Vành nhếch khóe miệng.

– Ta không biết người chết, cũng không có mấy thứ người nói, nếu có thì.....

Y hơi hơi nghiêng người, lợi dụng Tần Vành để tránh khỏi máy quay, dùng khẩu hình chỉ có hắn mới nhìn thấy được. ‘Buổi tối hôm đó, không phải dùng trên người người sao?’

Lăng Tranh đầu tiên là sững sốt, lập tức hiểu ngay y đang nói cái gì. Trong cơn giận dữ liền xoay người, một quyền đập nát máy quay, bốn phía tìm kiếm, cuối cùng chụp lấy ghế dựa duy nhất trong phòng thẩm vấn, giơ lên muốn ném về phía Tần Vành.

Đang bên phòng theo dõi trông thấy một màn sợ hãi như vậy, nhanh như gió lao đến, sống chết lôi kéo Lăng Tranh.

– Lăng đội trưởng! Lăng đội trưởng, người bình tĩnh một chút đi!

Tiểu Lưu cùng nhân viên cảnh vụ khác muốn đem Lăng Tranh bạo tẩu tha ra ngoài, lúc này có một người không nghĩ đến lại xuất hiện.

– Lăng đội trưởng – Tiểu Lưu vội vàng chạy tới – Muội muội của người đến.

Động tác Lăng Tranh dừng lại, Tiểu Lưu bận rộn lo lắng muốn thừa cơ hội này đoạt hung khí trên tay hắn.

– Lăng Tiểu Tranh? Nàng tới làm gì?

Trả lời hắn là Tiểu Trương hộ tống Lăng Tiểu Tranh, nàng thở dốc, sắc mặt ửng hồng, vừa nhìn liền biết là vội vàng đến đây.

– Ca, ta xem truyền hình trực tiếp..... – Lăng Tiểu Tranh đi đến nắm cánh tay hắn.

Lăng Tranh lúc này mới nhớ tới muội muội vẫn là fan hâm mộ của kẻ mặt người dạ thú kia, bộ mặt xanh mét.

– Chuyện này không liên quan đến người.

– Có liên quan! – nàng vội vàng phủ quyết – Tần cảnh quan không phải là người người cần bắt.

– Người làm sao biết?

– Bởi vì ta là nhân chứng của hắn!

Không khí tại hiện trường ngưng đọng vài giây, Lăng Tranh không xúc động, Tiểu Lưu cùng vị cảnh sát khác lặng lẽ buông lỏng tay.

– Người nói cái gì? – Lăng Tranh khó tin hỏi.

– Ca – Lăng Tiểu Tranh nuốt nuốt nước miếng – Người còn nhớ không, buổi tối ngày đó ta về muộn bị người thấy, ta nói là cùng bằng hữu ra ngoài chơi, kỳ thực ta đã lừa người.

Sắc mặt Lăng Tranh âm trầm.

– Ngày đó ta một mình ra ngoài, kết quả gặp vài kẻ xấu... – Lăng Tiểu Tranh cúi đầu, tỉnh lược những đoạn nguy hiểm – Khi ta chạy trốn gặp được Tần cảnh quan. Là hắn cứu ta, trên đường còn bị thương ở chân.

Lăng Tiểu Tranh gắt gao nắm chặt làm cho quần áo Lăng Tranh đều nhăn nhúm.

– Ta nhớ rõ, lúc đó là 9 giờ ngày 17, tin tức hôm sau ta cũng xem, lúc ấy chúng ta gặp chuyện không may cũng không phải cái khu kia.

Lăng Tranh trầm mặc một hồi mới hỏi.

– Vì sao hắn không nói?

– Hắn muốn ta báo nguy nhưng ta không chịu. Ta nói với hắn ca ca ta là cảnh sát. Nếu để người biết rõ ta muốn thế này không trở về mà còn gặp chuyện không may, người sẽ giết ta mất.....

Lăng Tranh khó chịu quay mặt đi.

Âm thanh Lăng Tiểu Tranh càng ngày càng nhỏ, thiếu chút nữa thì khóc.

– Sau đó ta nhờ hắn giữ bí mật, không cần đem chuyện này nói ra..... Ta không nghĩ đến đã liên lụy hắn trở thành nghi phạm.....

Tiểu Lưu cùng Tiểu Trương ở phía sau người xem ta, ta nhìn người, cũng không biết nên khóc hay nên cười. Đội trưởng nhà mình lần này xem như vận lớn rồi, chuyện này huyền ảo như vậy, làm không tốt có khi sẽ bị đình chức a.

Nội tâm Lăng Tranh pháp phòng kịch liệt không ai biết. Một lát sau hắn lau nước mắt cho muối muối.

– Đi, ta đưa người về.

18. Chương 9-2: Chín Đôi Giày Da 2

- Kỳ quái! - Trần cảnh trưởng giận tím mặt, vỗ lên bàn – Người có biết, Tần Vành lúc ấy đang làm một buổi truyền hình trực tiếp phát sóng toàn quốc phi thường quan trọng, người trực tiếp bắt người như vậy? Chẳng cần biết hắn oan uổng hay không thì tính hắn là tội phạm giết người, người chờ một chút sẽ chết sao? Người có biết bao nhiêu người xem buổi trực tiếp kia không? Người có biết hành vi của người ảnh hưởng ác liệt như thế nào đến danh dự cá nhân của Tần Vành, cùng với hình tượng cảnh sát với công chúng?

- Còn có, ai cho phép người vượt cấp đi xin lệnh bắt người? Chuyện trọng yếu như vậy cũng không báo cáo với ta một chút? Cảnh cục vừa mới khen ngợi người, người liền lập một công lớn làm cho cảnh sát Hồ Sóc lần này vì người mất hết mặt mũi rồi.

Trần cảnh trưởng oán giận đi tới đi lui quanh chỗ ngồi.

- Người nói! Không báo thượng cấp, hủy hoại của công, tổn hại hình tượng cảnh sát, người muốn phạt thế nào đây?

Lăng Tranh cúi đầu không nói, cũng không tỏ thái độ phản bác.

Trần cảnh trưởng chỉ vào bàn làm việc, kích động đến tay đều run lên.

- Giấy chứng nhận! Súng!

Lăng Tranh tiến lên một bước, đem chứng nhận cảnh viên cùng súng lấy ra đặt lên bàn rồi lui về vị trí cũ.

Trần cảnh trưởng chỉ vào hai thứ đó.

- Đừng hỏi khi nào ta cho người phục chức. Hai thứ này chỉ được một người lấy đi từ ta, đó chính là Tần Vành. Người muốn lấy mà hấn không tha thứ thì về sau không cần quay trở lại!

Tất cả mọi người trong cảnh cục nhìn Lăng Tranh mặt mày xám như tro đi ra cửa lớn, không ai dám tiến lại hỏi han.

Tiểu Trương không phải không lo lắng, đề nghị.

- Có muốn ta đi van cầu Tần cảnh không?

- Tần cảnh? Hấn hôm nay hấn không có trong cục – nữ văn viên nói.

- Đi đâu?

- Không rõ.

Lăng Tranh bước đi không mục tiêu, đi tới đi lui thì phát hiện cảnh tượng chung quanh thật quen mắt. Nghiêm túc nhìn lại mới phát hiện chính mình nhưng lại vô thức đi đến ngay dưới nhà trọ ngày hôm đó phát sinh án mạng bất ngờ.

Có người phía sau hấn vỗ vai, hấn hoảng hốt quay lại, giờ phút này hấn không nghĩ đến sẽ gặp người kia.

- Người như thế nào lại đến đây? – hấn hồ nghi hỏi.

- Người tại hiện trường ta căn bản không đến lại phát hiện ra dấu chân của ta, ta cũng có quyền đến đây xem một chút – Tần Vành trêu chọc hấn.

Lăng Tranh căn bản không còn tâm tư ứng phó với lời trêu chọc của y, nhấc chân lên lầu hai, Tần Vành thủy chung đi sau hấn.

Hiện trường vụ án hết thảy đều không bị động qua, nghĩ đến phòng có án mạng rất khó cho thuê đi. Lăng Tranh đối với hiện trường hoàn toàn quen thuộc còn Tần Vành lần đầu đến đây, trong trong ngoài ngoài xem xét rất nhiều lần.

- Trước kia người đem hồ sơ bảo mật, hiện tại nói ra được chứ?

Lăng Tranh mặc mặc, đem án tử thuật lại một lần, đang nói đến hiện trường chỉ phát hiện vân tay của người chết và chủ nhà, lông mi Tần Vành nhú nhú.

- Được rồi, ta đại khái đã hiểu - Tần Vành đi vài bước thong thả đến bên giường – Người vừa rồi nói, nạn nhân từ đâu ngã xuống?

- Nơi này – Lăng Tranh chỉ vào dưới chân.

Tần Vành nâng tay đề lại bả vai Lăng Tranh, thân thể Lăng Tranh đối với đối phương tự động sinh ra ký ức, đụng chạm đơn giản như thế lại khiến hắc khản trương không thôi.

- Người làm cái gì? – trong âm thanh của hắn tràn ngập đề phòng cùng bất an.

- Ta nhớ rõ người từng nói, người tương đối am hiểu tâm lý người bị hại để tìm ra chứng cứ, ta vừa vặn lại tương phản.

Lăng Tranh khấn trương theo dõi hắn.

Tần Vành khoe miệng cong lên.

- Nếu không ngại thì phối hợp với ta một chút?

Tay y dùng chút lực, Lăng Tranh trước mặt hắn quỳ xuống, trong tầm nhìn của hắn thấy đôi giày da đen bóng kia thì lùi về sau một bước, tiếp đến chủ nhân đôi giày da kia ung dung ngồi xuống giường.

Tần Vành thực vừa lòng thưởng thức hình ảnh trước mắt.

- Hiện tại, người có thể chết.

Lăng Tranh không biết trong hồ lô* y có cái gì, bất quá vẫn nghe theo mệnh lệnh của y, hai tay chấp sau lưng ngã xuống tại chỗ. Người tuy ngã xuống nhưng ánh mắt trừng lớn, nhìn chăm chú nhất cử nhất động của Tần Vành.

[*ý là không biết Tần ca sẽ giở trò mèo gì, sợ bị ăn lần 2 =)))]]

Ngay lúc hắn ngã xuống, thần tình Tần Vành nháy mắt thay đổi, biểu tình giống như có chút ngạc nhiên, tiến lên một bước, dùng mũi chân đá đá người kia. Thấy Lăng Tranh không hề phản ứng, Tần Vành quỳ một gối xuống, một bàn tay đề lại cánh tay hắn, tựa hồ đang xem xét hắn đến cùng là làm sao.

Lăng Tranh dõi theo y, chỉ thấy tay trái vuốt tay phải hắn, làm một động tác kỳ quái*, ngay sau đó tay phải đi đến dưới mũi của hắn. Lăng Tranh theo bản năng ngừng hô hấp. Cuối cùng hai ngón tay áp lên động mạch chủ ở cổ, thẳng đến lúc này mới xác nhận người kia đã hoàn toàn tử vong.

Tần Vành cọ một tiếng đứng lên, từ trong túi áo lấy ra một thứ, trên tay y lại không có thứ gì nhưng Lăng Tranh nhìn động tác của y liền hiểu y lấy ra điện thoại di động.

Nhưng động tác liên tục kia không lâu lắm, trên di động điểm vài cái rồi tựa hồ ý thức được điều gì đó, đến cuối cùng không có ấn nút quay số mà chậm rãi cất điện thoại về.

Chăm chú nhìn ‘thị thể’ trong chốc lát, Tần Vành đột nhiên sải bước đi tới đi lui trong phòng. Thần tình của y đều thay đổi, mới vừa kinh ngạc, thất thố trở nên lạnh lùng quyết đoán, y không ngừng làm cùng một động tác. Lăng Tranh rút cuộc cũng hiểu y đang quét dọn hiện trường.

Y làm ra một động tác, là cúi người cởi bỏ thứ trói trên cổ tay Lăng Tranh. Vì y diễn rất chân thật nên Lăng Tranh thật sự cảm giác trong nháy mắt cổ tay giống như đã bị trói.

Thanh lý xong hiện trường, Tần Vành đứng ở giữa phòng xem xét, lạnh lùng nhìn một vòng, ánh mắt xẹt qua Lăng Tranh làm hắn không tự chủ mà run rẩy. Cuối cùng tầm mắt y lướt qua Lăng Tranh, rơi vào đồng vật tùy thân cạnh người chết.

Tần Vành vòng ra sau Lăng Tranh mà đi, Lăng Tranh muốn xác chết vùng dậy ngồi dậy, muốn nhìn xem y cuối cùng là muốn làm cái gì.

Lại là động tác cổ quái tay trái vượt qua tay phải, Tần Vành nhặt di động của người chết lên, là Lăng Tranh phỏng đoán ra. Tần Vành trên điện thoại làm mấy thao tác, cuối cùng cầm một mảnh vải từ trên xuống dưới chà lau sạch sẽ điện thoại, lúc này mới cẩn thận đặt vào chỗ cũ.

[Ape: hai người này đang đóng kịch cam a~~~ trước giờ mình Lăng ca bày trò đã đủ rồi, giờ Tần ca cũng hứa theo cậu nhà =)))]

Đại khái cảm giác đã xử lý xong, Tần Vành bước ra mở cửa, lại chần chờ. Một lát sau, y buông tay nắm ở cửa chính, đi đến bên cửa sổ, kéo cửa sổ ra, một trận gió nhẹ nhất thời thổi đến, cũng thổi tỉnh Lăng Tranh đang nhập thần.

- Đây – nội tâm tràn ngập nghi vấn, Lăng Tranh nhanh chóng bò đến, bắt chước hành vi tay trái lau tay phải của Tần Vành – Đây là làm gì?

- Tháo bao tay.

- Bao tay? – Lăng Tranh chưa bao giờ nghĩ đến chuyện này – Hắn ở trong phòng thì đeo bao tay làm cái gì?

- Chuyện này cũng không biết phải giải thích với người thế nào.

- Người mô phỏng người này rất bình tĩnh, một người bình thường khi thấy một người khác chết trước mặt

mình thì làm sao có được biểu hiện bình tĩnh như vậy được?

- Bởi vì sự tình đã phát sinh, khản trương cũng không làm được gì. S phần lớn rất lý trí, chỉ có M mới có thể bị tình cảm chi phối*.

[*S và M, mọi người hiểu rồi ha~~~ Đây cũng là ám chỉ Tần ca dành cho Lăng ca đó ^^]

- Di động đâu? – Lăng Tranh chỉ vào cửa – Động vào di động của người chết làm gì?

- Xóa bỏ chứng cứ?

- Cái gì chứng cứ?

- Liên hệ chứng cứ, người tra qua sẽ biết bản ghi lại cuộc trò chuyện của người chết.

- Tra rồi.

- Tin nhắn?

- Cũng tra qua rồi.

- Vi tín?

- - Lăng Tranh rút cuộc cũng ý thức được trong điện thoại người chết thiếu cái gì.

- Ta gọi điện thoại bảo Tiểu Lưu đi thăm do vi tín ghi lại.

- Người đã bị đình chức – Tần Vành vô tình nói ra – Bóng dáng cô đơn của người đi ra cửa lớn của cảnh cục đều sớm được gửi qua điện thoại ta.

Lăng Tranh không cam lòng mím môi.

- Cứ cho là người phân tích đúng đi, người vẫn không thể giải thích được tại sao lại có vết giày của người tại hiện trường.

- Đúng vậy – Tần Vành cũng lâm vào suy tư – Tối ngày đó ta mang cùng một đôi giày, xuất hiện bên ngoài cách chỗ này vài km, chẳng lẽ có người giống người, treo đầu dê bán thịt chó?

Lăng Tranh nghe y nhắc lại chuyện kia, sắc mặt trầm xuống. Ánh mắt Tần Vanh vì mấy chữ này sáng lên.

- Trước đó một tuần, ta đem giày đi bảo dưỡng, trước tiệc mừng công một ngày mới đem lấy về.

- Đưa đi nơi nào?

- Tiệm bán giày, phàm là khách của bọn họ đều được cung cấp phục vụ bảo dưỡng.

Lăng Tranh vọt đến cửa, thấy Tần Vanh đứng tại chỗ không nhúc nhích, không kiên nhẫn thúc giục.

- Đi a? Nhanh lên.

Tần Vanh thấy thế, bắt đầu đi lắc đầu, lăm bầm lăm bầu.

- Quả nhiên M đều là những sinh vật dễ bị tình cảm chi phối.

[Ape: anh còn nói~~~~ Aiyo, còn 2 chương nữa ^__^]

19. Chương 10-1: Mười Đôi Giày Da 1

Cùng thời điểm Tần Vanh đi bảo dưỡng giày, trong tiệm có một khách hàng cùng mẫu cùng mã giày da rất nhanh bị tra ra tên. Bởi vì nhân viên mắc sai lầm đem hai đôi giày giống nhau để lộn làm cho chúng không thuộc về đúng chủ nhân.

Mặt khác, Tiểu Lưu thông qua đoạn vi tín* bị xóa bỏ phát hiện ra manh mối mới. Vi tín của anh ta cùng số điện thoại giống nhau, chứng tỏ anh ta chính là người cuối cùng tiếp xúc với nạn nhân trước khi chết.

[*vi tín: ghi nhận cuộc gọi, dù đã bị xóa nhưng bên viễn thông đã ghi lại ngay khi người dùng gọi đi hoặc nhận được.]

Lăng Tranh chạy đến đơn vị công tác của kẻ tình nghi đúng lúc thời điểm tan tầm. Nhìn thấy đối phương đi ra khỏi công ty, Lăng Tranh không chút nghĩ ngợi muốn tiến lên thì bả vai bị Tần Vanh đè lại.

- Người làm gì? – Lăng Tranh bất mãn khi bản thân bị ngăn lại.

- Người ở đây nhiều, đợi thêm tí nữa đi, người cũng không chạy thoát được đâu.

- Có thể bắt ngay thì đợi làm gì nữa. Cảnh sát bắt người còn tra hoành lịch sao?

- Cho nên người liền ngay lúc ta đang quay truyền hình trực tiếp bắt ta đi?

Lăng Tranh bị nói đến nghẹn lời.

- Tuy rằng hắn làm điều sai trái gây tội lớn nhưng nếu chuyện này truyền đi, hắn khó mà sống trong cái xã hội này.

- Người ngược lại suy nghĩ rất chu đáo. - Lăng Tranh nói nhỏ, ngoài mặt không ủng hộ nhưng hành động không có vẻ như vậy.

- Thông cảm đi, có những người trời sinh so với những người khác vất vả hơn.

- Ta nhìn không ra người vất vả hơn ai. – Lăng Tranh nhỏ giọng nói, lại bị Tần Vành nghe thấy, cười cười từ chối cho ý kiến.

Hai người đi theo Nghiêm Minh đi tới bãi đỗ xe, trái phải không người lại xuất hiện một người.

- Cảnh sát... – Lăng Tranh theo thói quen tính nói ra hai chữ kế tiếp nhưng nghĩ đến giấy chứng nhận đã nộp lên trên, hướng đến người bên cạnh chế phúng phất là Tần Vành – Hắn chính là giấy chứng nhận của ta.

Người nọ vừa nhận ra thân phận của họ, mặt như tro tàn.

- Ta biết, ta đi với các người.

Trần cảnh trưởng đặc biệt dặn dò bảo vệ cấm cửa Lăng Tranh, Tần Vành mang người vào cửa sau. Lăng Tranh chỉ có thể chờ chán đến chết ở cửa, thuận tiện lật xem hồ sơ – từ khi bị đình chức, vụ án này cũng không còn do tổ trọng án phụ trách. Cũng không biết Tần Vành cùng cấp trên nói cái gì đó, rõ ràng không phải thuộc vào đội của hắn mà lấy được quyền điều tra. Hồ sơ này cũng là do Lăng Tranh từ chỗ y sao chép được.

- Lăng cảnh quan.....

Phía sau truyền đến âm thanh nghe đến quen thuộc, Lăng Tranh xoay người thì thấy, người vừa tới là người đã vài ngày không gặp, Trần thái thái.

- Là người a. – hần hô lên – Người tới có chuyện gì?

- Đã lâu như vậy, ta muốn biết vụ án của lão công nhà ta có tiến triển gì mới không?

- Này..... – Lãng Tranh do dự.

Bằng trực giác của nữ nhân, Trần thái thái ý thức được sự tình này có khả năng đã phát hiện được cái gì mới, kích động kéo tay hần.

- Đã tìm ra hung thủ phải không? Hần là ai?

Lãng Tranh bất đắc dĩ, đành phải giải thích với nàng một lần.

- Trần thái thái, ta nói rất nhiều lần rồi. Tiên sinh là chết ngoài ý muốn, không có hung thủ.

- Ngày đó hần cùng ai thuê chung phòng? – Trần thái thái đề cao âm thanh – Ta nhất định tìm ra hần, tiên sinh nhà ta đã mất, ta cũng muốn tên kia thân bại danh liệt!

Lãng Tranh quả thật có điểm sợ hãi nữ nhân này, bảo an nghe thấy lộn xộn thì cũng đi ra hòa giải. Ba người lôi lôi kéo kéo, hồ sơ trong tay Lãng Tranh rơi xuống.

Ánh mắt Trần thái thái nhìn chăm chăm vào những thứ đó.

- Ta đã thấy người này, ta nhận ra hần..... Chính hần hại chết lão công ta, làm hại ta trước mặt người khác không dám ngóc đầu, hại nữ nhi của ta trốn trong nhà không chịu đến trường.....

Nàng nói một chuỗi thật dài, Lãng Tranh bận rộn nhặt văn kiện cũng không có nghe nàng nói cái gì.

Thật vất vả thu dọn đống hỗn loạn, ngẩng đầu lên cũng không biết nữ nhân kia đã đi đâu rồi.

Tần Vành từ trong cục đi ra, Lãng Tranh vội vàng lo lắng tiến lên.

- Thế nào?

- Tất cả đều nhận được. Ta rút cuộc cũng biết vì sao trong điện thoại người chết đều là hình của ta.

- Vì sao?

- Bởi vì hắn đến chết đều cho rằng người kia là ta.

Lăng Tranh khó hiểu.

- Người nói cái gì?

- Vị nhân huynh kia không chỉ lấy trộm ảnh của ta, giày cũng cố ý mua cùng kiểu, giả mạo thân phận của ta ra ngoài gạt người, cùng hắn quan hệ bất chính, không chỉ một mình người chết.

- Như vậy cũng được?

- Ngẫm lại dáng người chúng ta cũng không sai biệt lắm. Bất quá cuối cùng anh ta không biết người bắt anh ta là chính người thật, chỉ nói ảnh chụp là tìm được trên mạng.

Đầu óc Lăng Tranh nhất thời không kịp nghĩ, thuận miệng hỏi.

- Người không khởi tố hắn?

Tần Vành tựa tiểu phi tiểu nhìn hắn, Lăng Tranh lúc này mới ý thức được mình hỏi ngu, đành phải sờ sờ mũi, hỏi tiếp.

- Án mạng cũng đã phá, người giúp ta hướng Trần cảnh trưởng xin lại giấy chứng nhận của ta được không?

Tần Vành giống như đang nghe chuyện cười.

- Ta có đáp ứng người khi án mạng chấm dứt sẽ giúp người phục chức sao?

- Người. – Lăng Tranh vừa định nổi giận thì nghe đến trước kia mình đã làm sai, khí thế lại tụt xuống – Vậy người nói đi, làm sao thì người mới bằng lòng tha thứ cho ta?

- Tha thứ? Tha thứ cái gì?

Y biết còn cố hỏi, Lăng Tranh không khỏi cảm tức lại không dám phát tác.

- Tha thứ ta lúc trước nghi oan người, còn hủy hoại danh dự của người.

- Nga, này a. – nhân châu Tần Vành khẽ chuyển – Lập luận pháp án của người rất chính xác, chứng cứ cũng vô cùng xác thực, đổi lại là ta, ta cũng sẽ ra kết luận như vậy. Cho nên ta không trách người nghi oan ta,

ngoài ra phương pháp phá án của người thực mới mẻ, độc đáo.

Lăng Tranh biết y lại châm chọc chuyện trước kia, chỉ im lặng không lên tiếng chờ câu sau.

- Về phần hủy hoại danh dự nha..... ta thương người một lần, coi như huề nhau.

[Ape: Đấy! Rõ là biết châm chọc còn để cho ảnh nói ra =)))]

- Tần Vành, người!

Lăng Tranh không nghĩ đến y sẽ trắng trợn nói ra, liền đỏ mặt.

- Ta nói rồi a, ta đối với thời điểm đó thực vừa lòng, có phải trả giá đắt một chút cũng thấy đáng giá.

Lăng Tranh nhần thật lâu mới bỏ được ý nghĩ muốn đâm vào cái tên mặt ngoài anh tuấn kì thực là thiếu đánh kia. Nhìn thấy hấn rối rắm, Tần Vành hảo tâm lên tiếng nhắc nhở.

- Ta nghĩ người hiểu lắm, ta quả thật là vì có điều kiện mới không giúp người phục chức, bất quá ý của ta cũng không như người nghĩ.

Lăng Tranh cố nén.

- Đó là gì?

- Nguyên bản ta nghĩ người đối với ta có ý tứ sau này phát hiện đều là hiểu lắm. Chuyện này đối với lòng tự trọng của ta thực tổn thương.

Lăng Tranh chịu không nổi quay mặt đi.

- Hai người, người tình ta nguyện, đột nhiên lại thành một người tự mình đa tình. Đối lại là người, tâm lý người có thể bị chênh lệch hay không?

- Ai người tình ta nguyện với người.

- Người tra án bất chính, lại lợi dụng hiềm nghi tình cảm của người khác, người làm như vậy đúng không?

- Ta mới không có.....

- Cho nên ta hiện tại thực đau lòng, đau đến tâm can đều vỡ nát mất rồi – Tần Vành nhin cười mà nói.

[Ape: xin lỗi nhưng yem có tí buồn nôn =)))) Sói mà bày đặt diễn vai thỏ =))))]

- Thiên tài mới nhìn ra.

Tần Vành xoay người bước đi.

- Nga, đúng rồi, quên truyền lại lời của Trần cảnh trưởng đã nói, một khi người chưa được phục chức, không được tùy tiện nhúng tay vào bất cứ vụ án nào, hết thấy hành động đều phải nghe lời ta.

Lăng Tranh nhắc chân lên.

- Cho đến khi nào?

- Thẳng đến khi ta cao hứng thì thôi, người không muốn thẹn trong lòng thì nghĩ biện pháp hảo hảo trấn an thân thể và tâm hồn bị thương tổn của ta đi. Có lẽ khi ta vừa cao hứng, liền trả chứng nhận cảnh viên lại cho người.

- Tần Vành, người muốn mặt hay không!*

[* ý là Lăng ca gơ chân lên chuẩn bị cho ăn đá, hỏi câu này là có muốn giữ lại khuôn mặt đẹp zai biến thái của mình không =))) Tần ca thật siêu cấp mặt dày vô sỉ =))]

20. Chương 10-2: Mười Đôi Giày Da 2

Tần cảnh.

- Tần cảnh hảo.

- Tần cảnh, đến đây.

Gặp người một đường hướng y chào hỏi, Tần Vành gật đầu chào. Nhân viên cảnh vụ phụ trách hiện trường thấy y đến, lập tức chào đón, vì y dẫn đường.

- Tần cảnh gần đây thường xuyên đến hiện trường a.

Tần Vành khước miệng câu lên.

- Thị sát công tác nha.

Pháp y đang kiểm tra thi thể thấy y cũng đứng lên.

- Tần cảnh hảo.

- Người cũng hảo.

Pháp y hướng người phía sau y.

- Người hầu của Tần cảnh hảo.

[Ape: đáng thương chưa =)))))))]

Lăng Tranh trợn mắt nhìn.

- Tần cảnh hảo, người hầu của Tần cảnh hảo.

Hai âm thanh liên tiếp, Tiểu Lưu cùng Tiểu Trương một trước một sau đến, Lăng Tranh giơ tay lên, làm bộ muốn đánh.

- Thế nào, có phát hiện gì không? – Tần Vành mở miệng hỏi.

Pháp y đem tình huống của nạn nhân trình bày chi tiết một lần.

- Tạm thời có thể xác nhận bấy nhiêu, muốn chi tiết thì phải trở về giải phẫu mới biết được.

Tần Vành gật đầu, lại chuyển hướng đến hai người của tổ trọng án.

- Còn các người?

Hai người Lưu Trương cũng tự hiểu trong lòng, mặt ngoài là hướng Tần Vành báo cáo, kỳ thực là nói cho Lăng Tranh nghe.

Mọi người trao đổi tin tức xong, Tần Vành quay đầu.

- Tiểu Lăng, người thấy thế nào?

[=)))))]

Tiểu Trương nhìn không được ‘phốc’ một tiếng, Tiểu Lưu ngằm cho gã một quyền, Lăng Tranh cũng liếc nhìn gã.

- Hiện trường án mạng, nghiêm túc một chút.

Tần Vành vừa lên tiếng, mọi người ở đây mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, ai cũng không dám náo loạn nữa.

Lăng Tranh hơi suy tư.

- Giày của nạn nhân không thấy, quần áo nhiều chỗ có dấu vết quệt rách. Chân cũng có nhiều vết thương, xem ra là bị đuổi theo một thời gian dài rồi mới bị giết chết. Ta cho rằng nên tiếp tục mở rộng phạm vi tìm kiếm, không lâu sẽ có phát hiện mới.

- Ân – Tần Vành đồng ý quan điểm của giờ, ý bảo cấp dưới nghe theo.

Lăng Tranh quan sát dấu vết trên mặt cỏ, lựa chọn hướng Tây Bắc đi đến, không quá mười mét liền gặp Trần cảnh trưởng.

Phản ứng đầu tiên của Lăng Tranh là quay đầu đi, đáng tiếc đã muộn.

- Lăng đại đội trưởng. - Trần cảnh trưởng không chút khách khí gọi hấn lại - Ai cho người đến?

Không đợi hấn trả lời, người phía sau bước lên trước một bước.

- Hấn là đi theo ta.

Tần Vành cười lên đi lên trước.

- Trần cảnh trưởng, người cũng đến thị sát?

- Người lại mang theo tên tiểu tử này đến xem hiện trường? Ta đem hấn giao cho người xử trí chứ không phải khiến người chiều theo hấn.

- Đây cũng là một loại tôi luyện – Tần Vành cười đáp – Trần cảnh trưởng yên tâm đi, ta sẽ thay người hảo hảo giáo dục hần.

[Ape: aigoo~ ngay cả Trần lão đại cũng nhìn ra Tần ca chiều người ta kìa, hứy hứy =))) không biết ‘hảo hảo giáo dục’ hay ‘hảo hảo yêu thương, cưng chiều’ a~~~]

- Hừ – Trần cảnh trưởng khinh thường – Ta muốn người ném hần vào phòng hồ sơ làm vệ sinh quét tước.

- Có đạo lý – Tần Vành phụ họa – Trở về ta liền nghe theo.

Nói tới nói lui, Trần cảnh trưởng vẫn là nghiêm túc làm việc.

- Hiện tại cảnh sát hoài nghi, vụ án này cùng hai vụ án trước do một người gây nên, tính chất đã nâng lên thành giết người hàng loạt. Lãnh đạo đối với việc này phi thường coi trọng, yêu cầu cấp dưới nhanh chóng điều tra. Hiện tại toàn bộ cảnh lực đều có mặt tại đây, các người không được làm ta thất vọng.

Tần Vành chính sắc.

- Rõ.

Tần Vành giao tiếp rất rộng, đi chưa được mấy bước đã gặp người quen. Người nọ một thân rằn ri, bắt mắt nhất là trên tay nắm sợi xích của cảnh khuyên* to lớn uy vũ.

[*: chó cảnh sát, chó nghiệp vụ đẩy bà con!]

- Tần cảnh, người cũng đến đây?

Tần Vành đi lên thân thiết vỗ vỗ vai anh ta, xoay người tiếp đón Lăng Tranh.

- Đến, giới thiệu một chút, đây là đội trưởng cảnh khuyên, Từ đội trưởng.

- Từ đội trưởng hảo.

- Vị này là.....

- Lăng đội trưởng của tổ trọng án.

Từ đội trưởng cười đánh gãy lời y.

- Nghe danh đã lâu, nghe danh đã lâu.

Lăng Tranh bắt đầu tiếp nhận lời lấy lòng của anh ta. Từ lần trước ‘lên’ truyền hình trực tiếp, Lăng Tranh cũng hiểu cảnh giới Hồ Sốc không người nào không biết đến hắn là nhân vật nổi danh, mỗi người gặp hắn đều cùng một loại phản ứng.

Cảnh khuyến bên chân Từ đội trưởng kích động đi tới đi lui không ngừng, Tần Vành cúi người sờ sờ đầu của nó.

- Tiểu K, đã lâu không gặp.

Lăng Tranh đối với cảnh khuyến cảm thấy rất hứng thú, giờ phút này muốn làm theo, bị Tần Vành ngăn lại.

- Khuyến người tốt nhất vẫn không nên sờ, loại cầu này đối với người lạ có tính đề phòng rất mạnh.

- Ha ha - Từ đội trưởng cười nói – Nhưng một khi đã huấn luyện tốt, tính phục tùng của chúng là số một.

Vì chứng minh lời nói của mình là thật, anh ta thân thủ sờ sờ đầu tiểu K, tiểu K cũng rất phối hợp.

- Vì cái gì người có thể sờ? – Lăng Tranh không bằng lòng. Từ đội trưởng không nói, dựa vào cái gì hắn cùng Tần Vành lại có sự phân biệt đối đãi kia?

[Ape: nghe có phần nũng nịu lại thoang thoảng vị dấm =)))))) cơ mà người ta vẫn là vì lo lắng cho Lăng ca thou~ ^3^]

- Tần khoa trước kia có đến chỗ chúng ta làm vài tiết mục tuyên truyền cảnh khuyến, tiểu K cùng hắn quen biết nhau - Từ đội trưởng thay ý trả lời.

Tiểu K một khắc không ngừng đảo quanh chân Từ đội trưởng, Tần Vành thấy liền hỏi.

- Bộ dáng tiểu K hôm nay giống như thực hưng phấn.

- Đoạn thời gian trước nhiệm vụ của nó không nhiều, làm nó ghen muốn hỏng. Nó cứ như vậy, một ngày không công tác, cả người liền khó chịu.

- Là thế – Tần Vành khước mắt mang theo ý cười, dùng dư quang nhìn Lăng Tranh – Ta cũng tràn đầy cảm xúc.

Lăng Tranh hận đến mức hàm răng phát ngứa, vừa thoát khỏi phạm vi thính lực của Từ đội trưởng liền chất vấn y.

- Người nói ta là cầu, có ý tứ gì?

- Không biết là ai có được kỳ nghỉ dài hạn êm đẹp, suốt ngày quần lầy ta muốn đi xem hiện trường – Tần Vành hoàn toàn không để hấn vào mắt – Một ngày không công tác, cả người thấy khó chịu, ta có oan uổng gì người sao?

- Ta tra án, là vì dân trừ hại – Lăng Tranh phản bác – So với loại cảnh khuyến chỉ biết chụp trailer*.

[*: từ tác giả dùng. Trong toàn bộ truyện, chỉ có từ ‘fan’ là Ape mạo muội dịch sang tiếng Anh cho gọn nhẹ, dễ hiểu, còn lại đều là từ của tác giả.]

- Như thế nào, ta trộm sờ đầu cầu, người ghen tị sao? – Tần Vành thuận tay sờ soạng đỉnh đầu hấn một phen.

- Chớ có sờ!

- Xúc cảm không tệ a. – Tần Vành càng sờ sờ thêm.

- Ta cắn người nga!!

[Ape: giống rồi =))))]

Hai người đi được vài trăm mét.

- Người xác định đi xa thế này có thể có phát hiện? – Tần Vành hỏi.

- Nhánh cây bên đường đều có dấu vết bẻ gãy, bất quá quái dị là các góc độ bẻ gãy không giống nhau, lại có người từ đường cũ đi vòng vào – Lăng Tranh cúi đầu bên đường nghiên cứu, đột nhiên ánh mắt lóe sáng.

- Đó là cái gì? – hấn chỉ vào chỗ cách đó không xa.

Tần Vành bị hấn chặn, không có nhìn ra chỗ phản quang.

- Cái gì?

Lăng Tranh chạy lên vài bước, hạ thấp người cẩn thận xem xét, lập tức biến sắc. Từ trong túi áo lấy ra một cái khăn tay, cách khăn tay cẩn thận nắm lấy thứ gì đó cẩn thận nhắc nó lên.

Tần Vành lúc này thấy rõ, đó là một thanh chủy thủ dính bùn đất cùng vết máu.

- Không sai a – Trần cảnh trưởng khoanh tay đứng một bên, nhìn chăm chăm vào chứng cứ Lăng Tranh mới phát hiện – Tiểu tử ngươi coi như có thể dùng.

Lăng Tranh có hi vọng, lá gan to, hỏi.

- Ta có thể phục chức sao?

- Chuyện này do Tần Vành nói – Trần cảnh trưởng kiên quyết không thỏa hiệp.

Tâm tình Lăng Tranh khi phát hiện ra hung khí đang nhảy nhót thì bị câu này đánh rớt, hần rầu rĩ không vui thì Từ đội trưởng đuổi tới khích lệ hần.

- Lăng đội trưởng quả nhiên danh bất hư truyền, tốc độ tìm kiếm vật chứng đến cả cảnh khuyển được huấn luyện chuyên nghiệp còn không theo kịp.

- Không nên coi thường Lăng đội trưởng của chúng ta, hần đối với tội phạm, khứu giác cực kỳ linh mẫn. – Tần Vành nói xong còn thân thiết sờ sờ đầu hần.

Lăng Tranh bị y sờ soạng suốt cũng lười quăn. Nhìn thần tình âm đạm đáng thương của hần, Tiểu Lưu cảm thấy kì quái.

- Lăng đội trưởng, Trần cảnh trưởng đã nói như vậy thì sớm muộn gì ngươi cũng được phục chức, đừng khổ sở.

Nói xong bắt chước bộ dáng của Tần Vành, đem bàn tay muốn sờ đầu đội trưởng nhà mình.

Còn chưa đụng tới sợi tóc, Lăng Tranh phát hiện động tác nhỏ của gã, mặt kéo dài, vươn móng vuốt đánh lên tay gã.

- Sờ cái gì mà sờ!

21. Chương 11-1: Mười Hai Đôi Giày Da 1

– Báo cáo khám nghiệm tử thi sao lại thiếu một trang? – Lăng Tranh khoanh chân ngồi dưới đất, xung quanh văn kiện lộn xộn.

Tần Vành đặt chân tại nơi ít giấy nhất, từ trong đồng báo cáo chính xác tìm được trang giấy mà người kia cần, im lặng không nói, đưa qua.

Lăng Tranh đầu cũng không nâng, tiếp nhận. Tay trái tay phải cầm báo cáo khác nhau, miệng còn ngậm một câu bút.

[Ape -__- giống cảnh khuyển rồi, nó đang ngồi gặm xương và chờ người đến sờ sờ đầu a~~ =))]

– Ngô, nếu trong đây đã nói như vậy....

Hắn trong miệng lẩm bẩm gì đó ai cũng nghe không hiểu, sau đó nhảy dựng lên, bước đi đến sát tường, rút ra cây bút lông vẽ một đường lên tấm bản đồ treo trên tường.

Trên bảng đầy ghi chép, ảnh chụp người chết, còn có các loại bút ký Lăng Tranh viết lên khi linh quanh chợt lóe.

Đại khái là cảm giác trên tường còn chưa đủ loạn, hắn còn muốn vẽ lên đó.

– Ngao!

Lăng Tranh bị ăn đau rút tay về, cúi đầu nhìn, lòng bàn tay có dấu kim đâm. Tuy rằng không chảy máu nhưng để lại một lỗ nhỏ.

– Người làm gì vậy? – hắn bắt mắt quay lại hỏi.

– Ta đem văn kiện trong cục sao chép cho người đã là trái với kỷ luật, người báo đáp bằng cách biến nhà ta thành cảnh cục sao?

Lăng Tranh ngượng ngùng, xoa lòng bàn tay.

– Ta không có biện pháp. Trong cục không cho ta vào, nếu mang ảnh chụp người chết về nhà sẽ dọa đến Tiểu Tranh.

– Ta hắn là nên nghe lời Trần cảnh trưởng, bắt người đến phòng hồ sơ chỉnh lý lại mấy vụ án cũ.

– Uy. – Lãng Tranh ngược ngùng gọi y – Người đem tư liệu bản chính đi ra, nếu như bị Trần cảnh trưởng phát hiện thì phải làm sao?

Tần Vành nhướn mày.

– Như thế nào, lương tâm của người đột nhiên bùng phát, đang quan tâm ta?

– Ta..... Nếu người cũng bị đình chức, ta tìm ai lấy tư liệu đây. – Lãng Tranh mạnh miệng không chịu thừa nhận.

– Cảm thấy có lỗi với ta thì bồi thường ta một chút đi.

– Bồi thường thế nào? – Lãng Tranh ngốc hồ hồ hỏi.

Tần Vành thuận tay đem hắc ôm qua, không hề có dấu hiệu trộm hôn, lần này hôn nhanh như chuồn chuồn lướt nước, còn chưa phát hiện thì đã chấm dứt. Thẳng đến khi Lãng Tranh ý thức được mới phát sinh ra chuyện gì thì người khởi xướng đã cách hắc hơn một thước.

– Tần Vành, người!

Lãng Tranh bị chiếm tiện nghi, này là cố tình chiếm tiện nghi có như không, hại hắc muốn phát cáu không được mà đánh người cũng không xong.

Tần Vành bộ dáng chiếm được tiện nghi mà con khoe mẽ đắc ý.

– Ta thu phí tiện nghi đầy đủ, nếu Trần cảnh trưởng biết mà trách tội xuống thì hậu quả so với lần này nghiêm trọng hơn.

Lãng Tranh mặt đầy oán giận.

– Nếu không phải xem người cứu... – hắc đúng lúc dừng lại.

– Ta cứu? Ai? – Tần Vành khó hiểu.

Lãng Tranh tức giận không nói lời nào, Tần Vành còn ngại không đủ, nói tiếp.

– Nga, quên nói cho người biết, kỳ thật khi ta lấy báo cáo cho người, Trần cảnh trưởng cũng biết.

–

– Người sở dĩ có thể lấy được tài liệu đều là do hấn ngầm đồng ý.

–

– Hấn chỉ yên lặng liếc mắt nhìn mà thôi.

Lăng Tranh thật vất vả đem cảm giác áy náy làm cho biến mất, người này rõ ràng là đang đùa giỡn hấn!

Lăng Tranh mang theo một bụng oán khí về nhà. Lăng Tiểu Tranh đang xem lại đoạn ghi hình hấn cùng Tần Vành trên TV lần thứ một trăm linh một.

Kia là chuyện lần trước, cục trưởng ra lệnh bắt buộc tổ chức lễ hội chiêu đãi ký giả. Hung hăng cường điệu rằng chuyện phát sinh trên truyền hình trực tiếp kia đều là hiểu lầm, chỉ là do vật chứng lẫn lộn mà thành, đồng thời cũng tuyên bố tìm ra nghi phạm mới, mà đối phương cũng đã nhận tội đền tội.

Tiệc chiêu đãi này cũng chứng minh được Tần Vành trong sạch, lại khen Lăng Tranh về mặt phá án chí công vô tư, bên cạnh tạo ra hình tượng cảnh sát cao lớn. Chỉ là người ngoài giới không ai biết vị này bị người trong cảnh cục cho đình chức.

Lăng Tiểu Tranh cũng chẳng hay biết gì. Nàng không biết lão ca nhà mình gần đây đi làm đều là đến nhà Tần Vành, chỉ nói hấn vẫn đi làm mỗi ngày bình thường.

– Ca, hôm nay sớm như vậy mà đã về ?

Lăng Tranh không thể nói bởi vì thủ trưởng công sở quá nhiều tình dục [=)))] cho nên dưới cơn giận dữ chạy về, chỉ có thể hàm hàm hồ hồ nói.

– Trong cục cũng không có chuyện gì liên về trước.

– Không có chuyện gì ? Gần nhất là vụ giết người hàng loạt thực huyền ảo. – Lăng Tiểu Tranh trừng lớn mắt nói.

Lăng Tiểu Tranh này, thời điểm nên quan tâm thì không quan tâm, thời điểm không nên quan tâm lại quan tâm, Lăng Tranh thâm oán.

– Án kia đang điều tra, chỉ là trước mắt chưa có manh mối mới.

Trên TV, tiệc chiêu đãi phóng viên đã đến hồi kết thúc, tiếng vỗ tay cùng đèn flash lóe lên. Vì tỏ vẻ ‘chúng ta quan hệ rất tốt’, Tần Vành cùng Lăng Tranh ở trước màn hình nắm tay một hồi lâu, vì tỏ vẻ ‘chúng ta quan hệ còn có thể tốt hơn nữa’, Tần Vành còn thuận tiện ôm hân một chút. Trước mặt nhiều phóng viên truyền hình, Lăng Tranh cũng chỉ có thể phối hợp với y làm đủ bộ dáng. [=))]

– Sao người lại xem cái này? – Lăng Tranh bất mãn hỏi.

– Khó có được ta dành sự quan tâm cho hai nam nhân cùng lên TV, ta xem cho no mắt không được à? Ca, người xem hai người đứng chung một chỗ trên màn ảnh thật hòa hợp. Nếu có thể thành người một nhà thì tốt biết bao nhiêu a.

Lăng Tiểu Tranh bộ dạng hoa si nhưng Lăng Tranh trong lòng có quỷ, nghe vào tai lại là một ý tứ khác :

– Người một nhà cái gì! Đừng nói hươu nói vượn!

Lăng Tiểu Tranh bị âm lượng lớn thành linh ập đến làm cho hoảng sợ.

– Ta chỉ nói vậy, ca, người khẩn trương cái gì ? Lại nói Tần cảnh quan vĩ đại như vậy, có điểm nào không đủ để làm muối phu (em rể) của người.

– Gì ? Muối phu ? – ánh mắt Lăng Tranh phức tạp – Nga, muối phu a.... – hân hiểu được chính mình hiểu lầm, bắt quá nghĩ lại, lại nghiêm túc phủ quyết – Vậy cũng không được.

– Vì sao ? – Lăng Tiểu Tranh đề cao âm điệu hỏi – Không phải vì hân là cảnh sát, mà ca người lại cổ hủ không cho phép ta cùng cảnh sát kết giao đi ?

– Không phải ta không cho phép người cùng cảnh sát kết giao a, cảnh sát rất tốt, không bằng người suy xét Tiểu Lưu đi, hân vẫn người độc thân.

– Mới không cần! Bộ dạng hân thật dữ tợn.

– Tóm lại ai cũng được, trừ Tần Vành ra. – Lăng Tranh lời nói chắc như đinh đóng cột.

[Ape xoa cằm biểu hiện của ghen a ???]

– Ca, người đối với Tần cảnh quan có phải là có thành kiến a? Chuyện lần trước không phải đã sáng tỏ là hiểu lầm thôi sao?

– Cùng chuyện đó không quan hệ.... tóm lại đừng nghĩ.

– Dựa vào cái gì?

– Dựa vào người không phải là mẫu người hấn thích.

Lăng Tiểu Tranh rất kích động.

– Ca, người biết rõ hấn thích mẫu người nào? Ta có thể sửa!

–Hấn thích ngực phẳng, người sửa đi.

[Ape: edit đến đây mà cười đau bụng =)))) rõ ràng là Lăng ca ăn dấm chua~~~ sợ người ta về làm muối phu chứ không phải phu quân mình =)))))] (Beta: anh phải giữ chồng chứ!)

– A! – Lăng Tiểu Tranh cắn giận che ngực – Quá ép buộc!

Ngày hôm sau lại phải đi đến ‘cảnh cục’ để đi làm. Lăng Tranh đối với chuyện hôm qua vẫn còn canh cánh trong lòng, không muốn đến nhà Tần Vành. Không có việc gì thì lái xe đi dạo, bất tri bất giác lại chạy đến hiện trường vụ án thứ ba.

Hiện trường vẫn còn trong giới nghiêm, lưu lại cảnh sát phụ trách trực ban trông coi. Thấy Lăng Tranh, gã thực vui vẻ chào hỏi.

– Lăng đội trưởng tới rồi.... Tần cảnh đầu sao không thấy?

–

Lăng Tranh vừa định cùng gã chào hỏi liền bị câu sau ghen trở về.

– Vì cái gì thấy ta liền hỏi đến hấn?

– Nha? Gần đây các người dính lấy nhau mà tới lui, ta còn nghĩ các người cùng hợp tác.

...

– Trần cảnh trưởng!

Trần cảnh trưởng nổi giận đùng đùng với Lăng Tranh đang vào phòng làm việc của mình, tức giận hỏi.

– Như thế nào? Người cũng muốn đến bắt ta sao?

Lăng Tranh vọt đến bên bàn làm việc của Trần cảnh trưởng.

– Trần cảnh trưởng! Ta xin phục chức!

– Ta không phải nói rõ với người rồi sao? Chứng nhận của người nơi này chỉ có Tần Vành mới có thể lấy đi.

– Tần Vành có tư thù cá nhân với ta nên căn bản sẽ không cho ta phục chức!

– Phải không? – Trần cảnh trưởng vẻ mặt trêu tức nhìn phía sau Lăng Tranh – Như thế nào ta nghe được không phải là dạng này a?

Lăng Tranh cứng đờ, chậm rãi xoay người, lúc này mới phát hiện Tần Vành đang ngồi trên ghế sô pha ung dung nhìn mình.

– Người sao ở đây?

Tần Vành cười cười.

– Đến tìm Trần cảnh trưởng nói vài chuyện.

– Cái gì? Chuyện gì? – hắn cứng rắn, ba ba hỏi.

– Về chuyện phục chức của người nào đó. – giọng điệu Tần Vành đầy trêu chọc.

Lăng Tranh cứng ngắc quay lại, Trần cảnh trưởng cúi đầu xem văn kiện trước mắt.

– Bất quá ta thấy thái độ nhận sai của người nào đó còn chưa đủ a, hiện tại lại thêm một chuyện như sấm vào văn phòng cấp trên. Tần Vành, người nên hảo hảo kiểm điểm kiểm điểm.

Tần Vành cười tiếp.

– Là ta vô phương chỉ bảo.

– Nếu đương sự vô tâm sửa đổi, ta thấy lời đề nghị vừa rồi nên hoãn lại. Về phần ân oán cá nhân của các người, làm ơn đi ra ngoài giải quyết.

Tần Vành đứng lên.

– Kia, không quấy rầy Trần cảnh trưởng làm việc nữa.

Trần cảnh trưởng cũng không ngẩng đầu lên, khoát tay.

– Đi đi, mang người hầu của người đi luôn đi.

Lăng Tranh chết lặng theo Tần Vành ra khỏi văn phòng của Trần cảnh trưởng. Trên hành lang, Tần Vành tựa tiểu phi tiểu nói với hắn.

– Người cũng nghe rồi đó, lúc này không phải ta không muốn giúp người.

Lăng Tranh có một loại xúc động muốn đập đầu vào tường.

– Tiếp theo. – Tần Vành sờ sờ đầu của hắn – Chúng ta có nên hảo hảo thảo luận về vấn đề ân oán cá nhân một chút không?

– Dựa vào cái gì sáng sớm cuối tuần ta phải cùng người chạy bộ a? Còn có, dựa vào cái gì người có thể đi xe a?”

– Ta đây là đang rèn luyện người a.”

Tần Vành thoải mái cười xe đạp, bên cạnh Lăng Tranh một thân quần áo thể thao đã chạy ba cây số.

– Ta đã đáp ứng Trần cảnh trưởng phải hảo hảo giáo dục người, đương nhiên là từ thể năng đến chỉ số thông minh, tất cả đều phải rèn luyện.”

– Ta thấy người căn bản chính là quan báo tư thù!

– Người nói không sai, ta đến nay đối với chuyện người không thích ta còn đang canh cánh trong lòng.

– Ta quỳ xuống cầu xin người đừng tự kỷ nữa được không? Đừng tưởng rằng là ai cũng thích người. – Lăng Tranh ghét bỏ nói.

– Người trước quỳ xuống cầu xin, ta sẽ thử cân nhắc.

Tần Vành một đường cùng hấn chạy ra nội thành, Lăng Tranh từ sau tốt nghiệp cảnh giáo cũng không quên rèn luyện, thể năng xem như tương đối tốt, nhưng đột nhiên phải chạy Marathon như vậy, ai mà chịu nổi chứ.

– Ta nói. – Lăng Tranh vừa thở vừa nói – Người xong chưa? Rèn luyện cùng hình phạt thể xác có gì khác nhau?

– Không chạy nổi thì lên đây.

Lăng Tranh chống đầu gối, do dự một chút, cuối cùng tâm lý vẫn bị bại bởi sinh lý, chân đi hai bước, thân thủ ôm eo Tần Vành nhảy lên, vững vàng ngồi ở sau xe.

Xe đạp chỉ thoáng hoảng động vào cái liền khôi phục lộ tuyến vốn có, Tần Vành phía trước vì ngại hấn nên chạy tương đối chậm, thấy hấn ngoan ngoãn lên đây thì cũng tăng tốc. Lăng Tranh chạy ra một thân mồ hôi, lúc này gió nhẹ quạt vào mặt, miễn bàn có bao nhiêu thoải mái.

– Ta nhiều năm rồi không ngồi ở phía sau – hấn nheo mắt lại, hưởng thụ cảm giác thích chí này.

– Nhiều năm rồi ta cũng không chở ai. – Tần Vành ở phía trước nói.

– Lúc còn đi học chở bạn gái phải không?. – Lăng Tranh sung sướng khi người gặp họa nói – Ta yên tĩnh hơn họ nhiều.

– Ân. – Tần Vành như nghiêm túc cảm thụ một chút – Không cảm thấy vậy.

– Dựa vào. – Lăng Tranh cầm giập nhéo eo của y một cái.

Trời nắng, đổ mồ hôi, mỗi một khiến Lăng Tranh bị xóc nảy lên xuống liền có chút mơ màng đi vào giấc ngủ, may mà Tần Vành ở phía trước biết hấn ngủ nên gọi hấn dậy.

– Đến rồi.

Xe ngừng lại.

Lăng Tranh xoa xoa mắt, quan sát xung quanh, nhất thời không nói gì.

– Người cư nhiên lái xe mang ta đến hiện trường.

Muốn tìm tội phạm giết người nơi rừng núi hoang vắng cách xa nội thành cũng không dễ dàng, y lái xe đến

đây cũng gần nửa tiếng đồng hồ.

Tần Vành hoàn toàn không cảm thấy này có vấn đề gì.

– Ta nói, từ thể năng đến chỉ số thông minh, thể lực đã rèn luyện qua, hiện tại đến phiên trí não, người không phải thích nhập vai người bị hại sao? Đi, ta cùng người diễn tập.

Một khi có liên quan đến án tử, Lăng Tranh lập tức lấy lại tinh thần, cùng Tần Vành đóng vai hung thủ cùng người bị hại, đi qua lộ tuyến mô phỏng. Tuy nói hần trước kia cũng thường xuyên cùng Tiểu Lưu tiến hành loại tái diễn tình tiết vụ án, nhưng đại đa số thời gian Tiểu Lưu chỉ nghe theo hần chỉ huy, không giống Tần Vành, không chỉ có ý nghĩ của mình, thường thường còn có thể đưa ra ý kiến, Lăng Tranh quả thực như cá gặp nước, hưng phấn đến cực điểm.

– Ở đây, nạn nhân hần là té ở chỗ này, người xem, thăm thực vật xung quanh có dấu vết bị áp qua, sau đó lại đứng lên chạy tiếp.

– Ta cảm giác người không nên truy nhanh như vậy, hung thủ hần là giống mèo vờn chuột đi. Đi một chút lại dừng, có ý đùa bốn con mèo.

– Nơi này là vị trí cuối cùng nạn nhân bị ngã. – Lăng Tranh nhìn nhìn dưới chân – Có khối đá lớn.

Hần tại chỗ nằm xuống, cảm thụ một chút chung quanh.

Tần Vành cũng đi qua, làm bộ muốn ngăn chặn bà vai đối phương.

– Người làm gì. – Lăng Tranh cảm giác này tư thế này rất vi diệu, khiến bản năng hần nổi lên đề phòng.

– Chúng ta không phải tái diễn vụ án sao?

– Người cũng không cần chuyên nghiệp như vậy a. – Lăng Tranh nhú mày.

– Nhưng người chết quả thật là bị gian sát.

– Người biết rõ là tiền sát hậu gian hay là tiền gian hậu sát?

– – Tần Vành nghĩ nghĩ – Quản làm gì, gian trước rồi nói sau.

[Ape: lộ mặt cáo ra rồi nhá =))))))))))~ gian dê gian dê~~]

– Dựa vào. – Lãng Tranh nhắc chân làm bộ muốn đá, Tần Vành cảnh giác tránh thoát.

Thoát khỏi người bên trên, Lãng Tranh bật ngửa ngồi dậy.

– Hung thủ hẳn là có chỉ số thông minh cao, thế nhưng có bệnh tâm lý.

– Nga?

– Tội phạm bình thường giết người sẽ đem con người biến thành con mồi mà ngoạn, thời điểm phạm tội thường là sẽ khẩn trương, sẽ sợ hãi, thế nhưng ta không cảm thấy hắn giống vậy.

– Người nói là phản xã hội nhân cách?

– Rất có khả năng.

Tần Vành thò tay kéo Lãng Tranh lên.

– Loại hung thủ như vậy rất khó ứng phó, bởi vì manh mối bọn họ lưu lại tương đối ít.

Lãng Tranh vỗ vỗ vài cọng cỏ trên người.

– Cho nên sở dĩ sẽ để chủ thủ (dao) lại trên đường, ta cảm giác cũng là ngoài ý muốn, hôm nay ta sẽ sửa lại thành báo cáo, người giúp ta cầm đến tổ trọng án.

Tần Vành gật gật đầu.

– Ok sao? Ok liền đi.

Lãng Tranh vừa ngồi trên xe lại bắt đầu buồn ngủ.

– Muốn ngủ liền ngủ đi. – Tần Vành không cần quay đầu đã nhận ra.

Những lời này tựa như mệnh lệnh, Tần Vành cảm thấy phía sau lưng trầm xuống, người nào đó đã không chút nào tự giác dựa vào, tay lái cũng bởi vậy mà hoảng động một chút.

– Ôm cho chặt vào. – Tần Vành chịu không nổi hẳn – Người cũng không sợ ngủ rồi bị rơi xuống à.

[Ape: ‘ở bên anh em thấy bình yên’ =))))) còn sợ quái gì nữa~~~]

Lăng Tranh đang mơ ngủ, vô thức theo lời y, vươn hai tay ôm chặt eo của y, Tần Vành thực vừa lòng, hôm nay lựa chọn lái xe đạp mà không phải đi ô tô, xem ra về sau mỗi ngày đều phải mang người này ra ngoài tập luyện một phen

22. Chương 11-2: Mười Hai Đôi Giày Da 2

Thời điểm Lăng Tranh từ trong phòng tắm Tần Vành đi ra đã đổi một thân trang phục hữu nhân, tóc còn nhỏ giọt.

– Người không có quần ngắn sao? – hấn vừa chà tóc vừa hỏi. Tần Vành nhìn so với hấn không cao hơn bao nhiêu, quần cứ nhiên so với hấn dư ra một khúc, người chân dài thật sự là đáng giận.

[Ape: *lau nước mắt*túm quần Lăng ca Em hiểu, em hiểu mà~~~ Rất đáng giận!!! =))]

Tần Vành nhìn hấn xắn ống quần.

– Thật xin lỗi, ta không quen mặc quần bảy phân.

[Ape: thực sự, thực sự rất đáng hận!!!! Lăng ca, dao đây, chặt giò tên kia ngắn lại bảy phân cho em!!!!]

Lăng Tranh hồi hận, hấn quả nhiên không nên lẩm miệng.

– Huấn luyện hôm nay còn chưa chấm dứt đâu, nằm xuống gấp bụng, hít đất mỗi thứ năm mươi lần, ta giúp người đếm.

Động tác trên tay Lăng Tranh cứng lại.

– Người không nói đùa đi?

– Người xem bộ dạng của ta giống đang nói đùa sao? – Tần Vành nghiêm mặt nói.

Dù sao y chính là muốn ép buộc Lăng Tranh mệt đến không về được mà phải ngủ lại đây.

– Ta mệt, không làm. – Lăng Tranh cự tuyệt.

– Chúng, nhận, cảnh, viên.

Lăng Tranh: “.....”

– Ta cực kỳ hối hận. – Lăng Tranh vừa làm vừa nói – Lúc trước hoài nghi người, ta không nên cố kỵ thân phận của người, trực tiếp xin lệnh điều tra rồi đem giày của người làm bằng chứng.

– Khi đó giày của ta không có bị lấy sai, người sẽ phát hiện ta vô tội.

– Hừ. – Lăng Tranh từ trong mũi hừ một tiếng – Ai bảo người cả ngày ở trên mạng đăng mấy tấm ảnh chụp tự kỷ như vậy, một chút cũng không oan uổng người.

– Bốn mươi chín, năm mươi. – Tần Vành ấn máy đếm, Lăng Tranh ngã xuống, ngực hơi hơi phập phồng.

– Còn phải hít đất. – Tần Vành hảo tâm nhắc nhở hắn.

Lăng Tranh vô lực đặt tay xuống, ánh mắt cũng không mở.

– Mệt quá, nghỉ một lát đã.

Có cái gì đó xuất hiện ở phía trên, che khuất ánh đèn trên đầu, Lăng Tranh mở mắt nhìn, cư nhiên là Tần Vành đang áp lên hắn, hai tay chống ở hai bên người hắn.

– Chuyện ở hiện trường vừa rồi không có làm xong, không bằng tiếp tục làm cho xong đi. – Tần Vành mặt không đỏ tim không đập nói.

Lăng Tranh giật mình, trong căn phòng này từng xảy ra chuyện kia lại hiện lên trong đầu. Mà Tần Vành giờ phút này mười phần tư thế xâm lược, cũng đủ để đem ký ức đêm hôm đó quay về với hắn.

Tần Vành uống say hắn đánh không lại, trạng thái thanh tỉnh thì càng không cần nói thêm, Lăng Tranh khẩn trương, lông tơ đều dựng thẳng.

– Người đây là tập cảnh, hiểu không? – Lăng Tranh cảnh cáo y.

– Thế sao? – Tần Vành suy tư – Nhiều nhất thì xem như đang luận bàn đi.

– Quấy nhiễu tình dục nơi công sở.

– Thất chặt quan hệ với đồng sự.

– Người từng nói người không ra tay với người bên cạnh.

– Sao người biết? – Tần Vành kinh ngạc – Người xem weibo của ta?

Bất quá y lập tức chuyển lời.

– Đó là nói trước kia không ra tay, một khi đã ra tay thì sẽ không buông.

Lăng Tranh đánh cũng đánh không lại y, nói cũng nói lại hần, chính là hết đường xoay xở, chỉ nghe y lại nói:

– Lần trước là ta uống hơi nhiều, lần này cam đoan sẽ ôn nhu

Lăng Tranh mắt thấy trình tiết lần thứ hai không giữ được, túm áo y, dùng hết tất cả khí lực từ khi bú sữa mẹ, đẩy Tần Vành ngã ra ngoài, Tần Vành hai tay chống trên mặt đất, lộn mèo, tiêu tiêu sái sái rơi xuống đất.

Lăng Tranh nào còn lo lắng thương thức Tần Vành, một khi thoát khỏi giam cầm, lập tức luống cuống tay chân bò dậy, bình tĩnh cùng trấn định đều ném đến Trảo Oa quốc*.

[* Trảo Oa quốc – Java, Indonesia. Công nhận ném đi xa ghê =)))]

(Beta: Ném đến tận đó rồi làm sao lụm lại đây? J)

Chỉ thấy Tần Vành từng chút một xoay người, trên mặt mang theo vẻ khó chịu.

– Ta chán ghét người khác nắm áo của ta, người đây là lần thứ hai.

– Lần thứ hai? – Lăng Tranh há hốc mồm.

– Phòng thâm vấn. – Tần Vành nhắc nhở hần.

Lăng Tranh nghĩ tới, không phục nói.

– Ai biết áo sẽ là điểm mẫn cảm của người a?

– Người không biết điểm mẫn cảm của ta, ta ngược lại rất rõ ràng điểm mẫn cảm của người ở nơi nào. – Tần Vành từng bước đi tới – Đây chính là kết quả một đêm thực tiễn của chúng ta.

Lăng Tranh thấy mặt Tần Vành sắp biến đen, hắn từng bước thối lui đến sát tường, nói không ra lời.

– Người mà bước đến, ta sẽ báo nguy.

Tần Vành thoải mái vươn hai tay ra.

– Cảnh sát ở đây nè, đến ôm đi.

Nhược điểm của y vì động tác này bị lộ ra, Lăng Tranh không chút do dự ngấm chuẩn vào bụng y, tung ra một quyền. Một quyền này không ra đến một nửa liền bị đối phương chặn lại, vừa đẩy một cái liền ấn hẳn lên tường, quả thực là tái diễn một màn ngày đó.

– Ta quên mất, người mỗi lần đều thích ngoạn loại này.

– Ai thích ngoạn loại này a, người – Lăng Tranh đứng lúc ngậm miệng. Hắn nhớ rõ tối hôm đó, Tần Vành nghe đến từ này mới trở nên hắc hóa.

[Ape hảo tâm nhắc lại, Tần ca kiêng kị 2 chữ “BIẾN.THÁI”!!! =)) nói đi, nói đi rồi người ta nhào vô rếp =)))]

– Ta cái gì nha? – Tần Vành ghé vào lỗ tai hắn nhẹ nhàng phun khí.

Lăng Tranh cắn chặt răng không nói lời nào, Tần Vành càng ngày càng gần, chóp mũi cơ hồ đều chạm vào khuôn mặt của hắn.

Lăng Tranh khản trương, tim đều sắp nhảy ra ngoài, lại mơ hồ nhìn thấy người nọ nhếch lên khóe miệng.

Hắn giãy dụa nhích sang một bên, điều chỉnh tiêu cự nhìn lại, Tần Vành tiểu ý càng sâu.

Hắn suy sụp.

– Người cười cái gì a?

Hắn không nói thì thôi, vừa nói lại thấy Tần Vành cúi thấp đầu xuống, bả vai không nhịn được run rẩy, bên tai cũng truyền đến tiếng cười trầm thấp. Cùng một động tác, ngày đó làm hắn cả người sồn tóc gáy, hôm nay lại khiến cho đá tảng trong lòng hắn rơi xuống.

– Người lại đùa giỡn ta phải không?

Cảm giác được khí lực trên tay đối phương thả lỏng, Lăng Tranh dễ dàng thoát khỏi sự giam cầm của đối phương.

Tần Vành vẫn còn cười, Lăng Tranh bị hấn cười đến tặc mao.

– Tần Vành, người đây là có ý gì?

Tần Vành vốn muốn ngừng, vừa nghe lời này, cười đến lợi hại hơn.

Tâm tình Lăng Tranh thực phức tạp, hôm nay sinh lý cùng tâm lý hấn liên tiếp hai lần trải qua chênh lệch lớn từ căng thẳng đến thả lỏng, ý thức được đối phương là đùa giỡn, không hiểu sao hấn cảm thấy mất mát.

Còn có thật mất mát, chính mình thế nhưng đem đối phương đùa giỡn xem là thật, khiến hấn hận không thể dẫm lên khuôn mặt tươi cười sáng lạn kia một phát.

Tần Vành cười đến mức hấn không còn chút mặt mũi nào, gặp đối phương như trước không có xu thế ngừng, Lăng Tranh trừng liếc nhìn y.

– Cười chết người đi, ta về nhà.

Tần Vành một phen kéo lấy hấn.

– Chớ đi a.....

“Linh linh linh.....”

Một tiếng chuông đánh gãy hai người, Tần Vành nhìn qua không muốn tiếp điện thoại, biểu tình do dự, sắc mặt Lăng Tranh cũng không tốt, hấn gỡ tay Tần Vành đang chế trụ cổ tay hấn.

– Tiếp điện thoại đi.

Thời điểm Tần Vành chuyển điện thoại, vừa nhấc đầu nhìn thì thấy mặt Lăng Tranh thối thối. Không biết như thế nào liền vừa muốn cười, mà y cũng quả thật nở nụ cười.

– Uy.

Thanh âm sung sướng của y tựa hồ có thể cách microphone truyền đến người nào đó đang ở đầu dây bên kia.

Lăng Tranh nói đi lại không đi, đứng cách mấy mét nhìn Tần Vành, thẳng đến tận mắt chứng kiến khóe miệng tươi cười của y từng chút một biến mất.

– Sao vậy?

Đợi đến khi Tần Vành vô thanh vô tức treo điện thoại, Lăng Tranh thử hỏi.

Tần Vành biểu tình nghiêm túc nói.

– Nghiêm Minh chết.

Nhân chứng tự sát.

Pháp y trước tiên xem xét kết quả được mang đến, lại có di thư kèm theo. Lúc Lăng Tranh cùng Tần Vành đuổi tới, hiện trường đã được thu thập đâu vào đấy.

– Sao lại vậy? Hắn vừa mới nộp tiền bảo lãnh không lâu mà?

Tần Vành kéo Tiểu Trương lại, vụ án này hậu tục công tác là y tiếp nhận, nhận được tin tức liền lập tức chạy đi hỗ trợ.

Tiểu Trương sắc mặt thật không tốt.

– Theo lời hàng xóm, vợ Trần Cương chạy tới náo loạn vài lần, còn thường xuyên đến công ty của Nghiêm Minh gây rối, còn gọi điện thoại cho người nhà của hắn. Chuyện này cả xóm đều biết. Hắn bị đuổi việc, người trong nhà cũng đuổi hắn đi, hàng xóm thấy cũng đi đường vòng, chỉ sợ là áp lực tâm lý quá lớn, mới.....

– Xem ra nữ nhân kia đã phát điên rồi. – Tiểu Lưu ở một bên xen mồm. – Bất quá Nghiêm Minh này cùng đàn ông có vợ một chỗ, rơi vào loại kết cục này cũng là báo ứng.

– Hắn làm việc này tuy không đúng nhưng cũng không đến tội chết a. – Tần Vành lúc này mới chú ý tới vị nữ văn viên của tổ trọng án đã đến – Ta thấy hắn sau khi bị bắt cũng nản lòng thoái chí, biết vậy cũng chẳng làm, đã có tâm hối cải, cần gì phải làm cho người ta thân bại danh liệt?

– Biết vậy chẳng làm? Phạm nhân nào bị ta bắt mà không ‘biết vậy chẳng làm’? Chính mình phạm phải tội thì chính mình phải có trách nhiệm, pháp luật không chế trụ được hắn, xã hội đạo đức cũng sẽ không

bỏ qua cho hần, ta xem người chính là thấy bộ dạng người ta thật soái.

– So với bộ dạng dữ tợn của người thì thân thiết hơn!

– Đủ! – Tần Vành thấp giọng quát bảo ngưng – Nơi này vừa phát sinh chuyện tự sát, các người cũng tôn trọng người chết một chút đi.

Tất cả mọi người cúi đầu im lặng không lên tiếng.

Tần Vành lần lượt đảo qua mọi người.

– Ta không phải đã công đạo rồi sao, kết quả vụ án phải bảo mật với truyền thông cùng công chúng, đặc biệt không thể tiết lộ với người nhà nạn nhân, như thế nào vẫn là để lộ ra ngoài?

Mỗi người đều lắc đầu, tỏ vẻ không phải chính mình.

Tần Vành thở dài, y cũng biết phong tỏa tin tức quá khó khăn, phát phát tay bảo bọn họ đi làm việc.

Thi thể Nghiêm Minh bị phủ vải trắng nâng đi ra ngoài, Tần Vành nhìn xong, xoay người chuẩn bị rời đi, lại nhìn đến Lăng Tranh sắc mặt xanh mét đứng ở phía sau.

– Người làm sao vậy? – y đi qua hỏi.

Lăng Tranh không nói một lời xoay người rời đi, Tần Vành không rõ cho lắm theo ở phía sau. Đến dưới lầu, Lăng Tranh không có lên xe mà tiếp tục đi bộ, Tần Vành cái gì cũng không có hỏi, hai người một trước một sau trong bóng đêm đi rất xa, thẳng đến chung quanh một người cũng không có.

Lăng Tranh không hề báo trước, ngừng lại, Tần Vành chậm một bước cơ hồ muốn đụng vào người hần.

– Là ta.

Thanh âm của hần thấp đến mức tựa như từ chỗ sâu nhất của yết hầu truyền ra, Tần Vành không có nghe thấy.

– Cái gì?

– Là ta để lộ. – hần còn nói thêm – Lúc ta cầm hồ sơ của Nghiêm Minh, không cẩn thận bị vợ của Trần Cương thấy được.

Tần Vành cũng trầm mặc.

– Nếu không phải bởi vì ta sơ ý, Nghiêm Minh sẽ không chết.

Lăng Tranh chỉ cảm thấy một đôi tay khỏe mạnh hữu lực vòng lên người hắn, cả người đều bị kéo vào một cái ôm kiên định.

– Đây không phải lỗi của ngươi, hắn sơ ý có kết quả ngày hôm nay, đều là do chính hắn tạo ra. Tiểu Lưu nói đúng, ngươi nên vì chuyện mình làm mà phụ trách.

– Ta còn thiếu chút nữa làm hại ngươi cũng.....

Tần Vành ôm khuỷu tay hắn càng chặt.

– Yên tâm, ta không có tố chất tâm lý kém như vậy đâu. – nói xong y cười cười – Lại nói nếu ngươi hại ta không thể sống dưới ánh mặt trời, nói cái gì ta cũng phải kéo ngươi cùng vào trong bóng tối.

Lăng Tranh trầm mặc.

– Còn có một câu ta vẫn chưa nói.

– Ngươi còn có tội danh gì, mau mau thừa nhận đi?”

– Cảm ơn ngươi đã cứu muội muội ta. – Lăng Tranh nghiêm mặt nói.

Tần Vành không dự đoán được hắn sẽ đột nhiên nói này.

– A, ta thiếu chút nữa quên, ngươi chính là ca ca xấu xa đáng sợ trong miệng nàng. Nàng không để ta báo nguy, nói nếu báo nguy, sẽ bị nàng ca ca đánh chết Ta không nghĩ tới ca ca bạo lực kia chính là ngươi.

– Ta vẫn không nói, là vì ta cảm giác hai chữ cảm ơn này rất nhẹ, mà ta nợ ngươi tình lại quá nặng, ta căn bản trả không nổi.

– Ai nói ngươi trả không nổi? – Tần Vành đem cằm đặt lên vai hắn – Ta là ân nhân cứu mạng muội muội ngươi, một mạng đền một mạng, ngươi lấy thân báo đáp không phải tốt sao?

Lăng Tranh không nói gì.

– Tần Vành, ta đang nói chuyện đứng đắn với ngươi. Ngươi như thế nào lại có bản lĩnh phá hư không khí này.

– Ta cũng đề nghị thực đứng đắn a. – Tần Vành nghiêm túc nói – Ngươi có muốn nghiêm túc suy xét một chút?

– Nằm mơ!

– Ta thật thương tâm.

– Tránh ra!

– Lại ôm một tí nha.

[Ape: cảm thấy ghê tởm sự ‘bánh bèo’ của Tần ca =)))))] (Beta: mặt dày vô đối. Cơ mà... ta thích! ^_^)

Lăng Tranh tránh né hai lần đều tránh không được, nhấc chân đi về phía trước, Tần Vành không chịu buông tha, cứ cọ cọ bám theo đuôi hắn. Hai đại nam nhân dính cùng một chỗ như thế gian nan bước đi, không biết có bao nhiêu buồn cười.

– Đáng giận!

– Sau lưng có quỷ kìa.

– Ta là cảnh sát, ta không tin quỷ.

– Ân..... Báo cáo trưởng quan, ta muốn ôm ngươi.

– Đưa ngươi đi đầu thai nga!

– Ngươi vừa nói ngươi không tin có quỷ.

23. Chương 11-3: Mười Hai Đôi Giày Da 3

– Lăng Tranh.

Tần Vành rất ít khi có biểu tình nghiêm túc như vậy, Lăng Tranh cũng đột nhiên khẩn trương lên, ngồi đối diện y.

– Phát sinh chuyện gì sao? – hẩn hỏi.

– Một chuyện thực sự nghiêm trọng.

Ngay cả y đều nói thực nghiêm trọng, Lăng Tranh lập tức mười vạn phần lực chú ý.

– Ta hoài nghi cảnh cục có nội gián*.

[*nguyên văn là nội~ quý~ a ==)) lại chuyện quý quái ==)))]

Lăng Tranh khó có thể tin được, trợn to hai mắt

– Cái gì?

– Gần đây, hành động đều bị bại lộ, ta hoài nghi cảnh sát bên trong có người ra ngoài mật báo.

– Sao có thể?

– Hơn nữa ta hoài nghi người này. – Tần Vành nâng mắt lên – Thuộc tổ trọng án.

– Không có khả năng! – Lăng Tranh đứng lên – Ta cùng bọn họ làm cộng sự lâu như vậy, tổ trọng án không có khả năng có nội gián.”

Tần Vành cầm tay hẩn ý bảo hẩn ngồi xuống

– Người có tin ta không?

– – Lăng Tranh chần chờ.

Tần Vành lại rũ mắt, buông tay hẩn ra.

– Bất quá, ta cũng không tìm được chứng cứ xác thực.

– Kia.....

– Cho nên, ta nghĩ ra một phương pháp sẽ không đả thảo kinh xà*.

[*đả thảo kinh xà: đánh cỏ động rắn = bứt dây động rừng = không làm kinh động đến đối phương.]

– Phương pháp gì? – Lăng Tranh bức thiết truy vấn.

– Ta muốn xếp một nội nhân* (người nhà) vào tổ trọng án.

– Nội nhân?

– Một người ta tin tưởng, như vậy ta mới yên tâm.

Lăng Tranh nhú mày.

– Là ai?

Tần Vành bắt động thanh sắc lấy ra một thứ đặt ở trên mặt bàn, nhanh chóng đẩy qua.

Lăng Tranh lập tức tiếp nhận, vừa mở ra xem, biểu tình trên mặt nháy mắt thay đổi.

– Tần Vành, người lại đùa giỡn ta có phải không?

Người đối diện dùng tay che miệng, nhin không được đang cười trộm.

– Người cho ta xem cảnh viên chứng của ta là ý gì?

– Đây chính là người ta muốn giới thiệu cho ngươi, là vị ‘Nội nhân’ ta chuẩn bị xếp vào trong tổ trọng án kia a. – Tần Vành cố ý đem chuyện làm cho nghiêm trọng.

[*: định dịch là ‘người trong lòng’, cơ mà như thế thì toét móng heo ra rồi =))) trả đồ cho người ta mà làm thấy ớn hà =)))]

Lăng Tranh khả tính hậu tri hậu giác nghe liền minh bạch lời y nói.

– Đừng không biết xấu hổ, ai là nội nhân của ngươi.

– Ai cầm cảnh viên chứng thì là nội nhân của ta. – Tần Vành nhún nhún vai – Yêu, có lấy hay không, không

lấy trả đây.

Lăng Tranh hận đến mức nghiêng răng, nhưng lại không thể không lấy.

– Còn thứ kia đâu?

Tần Vành duỗi tay ra, trên mặt bàn trước mặt Lăng Tranh đặt một khẩu súng.

Lăng Tranh đã lâu chưa thấy qua khẩu súng của mình, cầm lấy, yêu thích sờ sờ đến không muốn buông tay.

– Kỳ thật là ta nói Trần cảnh trưởng xem báo cáo mô phỏng hiện trường của người lần trước, hắn mới tạm thời cho phép người về đơn vị.

– Tạm thời?

– Hắn còn muốn người lập quân lệnh trạng, muốn lấy tốc độ nhanh nhất phá tung án tử kia, không cho phép có vụ án mạng thứ tư phát sinh, bằng không mà nói.....

– Bằng không mà nói như thế nào?

– Liền đem người điều đến phòng của ta.

Tin tức này đối Lăng Tranh quả thực là sấm sét giữa trời quang.

– Dựa vào cái gì, ta mới không cần ngồi văn phòng.

– Vậy người liền cố gắng đi.

Lăng Tranh thu hồi giấy chứng nhận cùng súng, nhấn châu chuyển động, nói nhanh như gió.

– Cảm ơn.

– Cáp? – Tần Vành vui vẻ – Ta không có nghe lầm đi? Người vừa rồi nói cái gì?

– Một lần, không nghe thì thôi.

– Lần trước không biết là ai nói, hai chữ cảm ơn rất nhẹ, dù sao người cũng phải tỏ vẻ thực tế chút đi.

Lăng Tranh vỗ vỗ mông đứng lên.

– Ta không cùng người so đo nữa, người mượn cơ hội quan báo tư thù thì sao.

– Ta quan báo tư thù khi nào?

– Là ai khiến ta vừa sáng sớm đã phải chạy Marathon, chạy xong còn phải tập hít đất cùng gập bụng?

– Đó là ta thích người nên mới làm như vậy.

– Ta đây cũng thích người được hay không a?

– Được a. – Tần Vành thoải mái đứng lên – Nói đi, người muốn ta làm cái gì?

Lăng Tranh chỉ vào sàn.

– Gậy ông đập lưng ông.

Tần Vành không nói hai lời cởi áo, lộ ra thân thể tinh tráng, đem Lăng Tranh dọa hoảng sợ.

– Người, người làm gì?

Tần Vành liếc mắt nhìn hấn.

– Lúc rèn luyện cơ thể, ta không thích mặc quần áo, sẽ thực nóng.

Y đi đến giữa phòng khách, nằm xuống đất, lại vững vàng lấy tay chống trên mặt đất, nhanh chóng phập phồng vận động. Mỗi một động tác y làm, cơ hồ tay chân thân thể cùng vận động, đem lực lượng tinh mỹ của giống đực phát huy đến vô cùng nhuần nhuyễn.

Ánh mắt Lăng Tranh không được tự nhiên phiêu tới thối đi, chính là không dám hướng lên người y, Tần Vành còn không quên lửa cháy đỏ thêm dầu hỏi.

– Người không đếm a?

– Đếm rồi đếm rồi. – Lăng Tranh nói cho có lệ.

Tần Vành dễ dàng làm xong năm mươi cái hít đất, lăn sang một bên, hô hấp có chút suyễn.

– Tiếp tục a, còn có năm mươi cái gập bụng. – Lăng Tranh cố ý ngạnh ngạnh cổ nói.

– Ta gập bụng, cần người đè chân ta lại. – nói xong, y còn chỉ chỉ phía dưới.

– Phiền toái. – Lăng Tranh không tình nguyện đi tới, đè lại mắt cá chân của y.

– Chỗ đó không được, đi lên chút.

Lăng Tranh đành phải lại cổ mà chặn chân y.

– Chặn nơi này mới được. – Tần Vành vỗ vỗ đùi.

– Người như thế nào lại nhiều chuyện như vậy? – Lăng Tranh không hài lòng.

– Không được ta liền không làm.

Lăng Tranh hướng lên trên đi đi, khóa gối ở trên đùi y, tư thế này thoát nhìn nhưng liền chọc người mơ màng.

– Thế này được rồi đi. – hấn tức giận nói – Nhanh lên.

Tần Vành mười ngón giao nhau giãn ra đặt sau đầu, cơ bụng vừa phát lực, từ mặt đất ngồi dậy, cùng Lăng Tranh gần gũi, cơ hồ miệng dán lên miệng.

Đột nhiên mặt y xuất hiện gần gũi như vậy trước mặt Lăng Tranh, khiến Lăng Tranh không hề phòng bị khí huyết nhất dừng, bùng một phát đỏ mặt.

Tần Vành đối với việc này làm như không thấy, nhìn chăm chăm môi đối phương, cúi đầu đếm.

– Một.

Hành động này của y khiến Lăng Tranh nghĩ lầm giây tiếp theo y liền kề sát, nào ngờ y lại thẳng tắp ngã ra sau, một lát sau lại đếm.

– Hai.

Lăng Tranh tim đều sắp nhảy ra ngoài, mỗi lần y ngồi dậy, liền có một vài chữ trong miệng y bạo khai, lại chui vào trong tai Lăng Tranh, cảm giác ngứa liền từ vành tai vẫn lan tràn đến trong lòng.

Phòng to như vậy chỉ có âm thanh từ tính của Tần Vanh vang lên.

– Ba, bốn, năm....

Đếm tới năm, y tạm dừng một lát, ngã xuống sau lại nâng lên, con số trong miệng biến thành..

– Hai.

Lăng Tranh còn chưa hiểu được vì cái gì sáu lại biến thành hai, kế tiếp con số tựa như đi tới.

– Đây.

Âm vừa rơi xuống, Tần Vanh liền hôn lên, khí tức đặc biệt của y tùy ý xâm nhập trong cơ thể Lăng Tranh, từ lướt qua đến xâm nhập, bất quá Lăng nháy mắt sững sờ.

Y tận tình khiêu khích, tìm kiếm, mà Lăng Tranh cũng trong quá trình này hoàn toàn từ kháng cự chuyển thành tiếp nhận, hấn nhắm mắt lại, học bộ dáng của Tần Vanh ngốc ngốc đáp lại, hai người gấn bó giao triền, trong lúc nhất thời quên mất tất cả mọi thứ.

Nụ hôn này kéo dài ước chừng một phút, Tần Vanh lưu luyến không rời từ trong miệng hấn đi ngoài, điều chỉnh đến một tư thế dễ dàng dùng lực, một tiếng kêu rên, nâng dưới nách Lăng Tranh đem hấn cả người khiêng lên vai.

Lăng Tranh đối với chính mình bị nam nhân khác khiêng lên cảm thấy mất mặt vô cùng.

– Người làm gì a, thả ta xuống!

Tần Vanh mất diếc tai ngơ, khiêng hấn đi thẳng vào phòng ngủ.

Lăng Tranh thấy tình huống không ổn, tìm lý do có thể hoãn hoãn.

– Gặp bụng người còn chưa làm xong đâu.

Tần Vanh ngữ khí kiên quyết không tha, quay lại.

– Sửa thành tập hít đất đi.

Vụ án giết người liên hoàn chấn động toàn quốc làm cho người dân Hồ Sóc hoảng sợ. Nữ nhân đi lại vào ban đêm giảm xuống nhanh chóng. Nhưng giảm bớt không phải là tuyệt tích, bởi có người vì không thể tránh được lý do, đêm xuống, khi trăng treo lên cao, một mình một người đi trên con đường nhỏ hoang vu.

Đây là một học sinh cấp ba, nàng thần sắc vội vàng, có lẽ là nghĩ tới trước kia trên báo đọc tin tức, dưới chân, cước bộ lại nhanh hơn vài phần.

Một trận gió lạnh mang theo một tiếng huýt sáo, tiếng huýt sáo dứt quãng, lại vào ban đêm, làm người ta sờn tóc gáy.

[Ape: làm ta nghĩ đến các vụ giết người hàng loạt trong phim ‘Gap Dong’ – sát nhân cũng giết những người con gái chưa chồng ở con đường vắng, trước đó, tên sát nhân cũng huýt sáo, giai điệu của bài ‘Trốn tìm’.]

Thiếu nữ dưới chân cứng đờ, bản năng sinh tồn nói cho nàng biết nguy hiểm đang cận kề, tiếng huýt sáo kia càng ngày càng vang, nàng cơ hồ đã biến đi thành chạy chậm, nhưng vẫn bị bao phủ bởi bóng dáng Ác Ma.

Phía sau, người càng ngày càng gần, nàng cơ hồ có thể nghe được tiếng cười biến thái của đối phương, một bàn tay đặt lên vai của nàng, nói thì chậm. Rất nhanh, thiếu nữ phản thủ chế trụ, xuất ra toàn thân khí lực đem hất ném qua vai, bay xa mấy mét.

Hung thủ như thế nào có thể đoán được, thiếu nữ thoát nhìn nhỏ gầy như thế lại có sức bật thật cường như vậy. Khi gã còn vì cú ném long trời lở đất vừa rồi mà đầu choáng váng hoa mắt lên, đối phương đã vọt lên trước, một chuỗi Nhu đạo lưu loát dễ dàng đem gã chế trụ trên đất.

– A.

Thiếu nữ phát ra một tiếng thở nhẹ, đúng lúc đối phương từ trong tay áo lấy ra một thanh chủy thủ, mùi quáng loạn đâm trúng vào cánh tay bị thương của nàng, sức lực của nàng cũng bởi vậy mà lơ lửng, bị hung thủ nhân cơ hội thoát khỏi ràng buộc.

Hung thủ đắc thủ, giơ lên chủy thủ lại muốn tập kích, thiếu nữ một thủ đao chém vào cánh tay gã, một tay còn lại chế trụ cổ tay, mượn lực của gã thuận thế vặn vẹo. ‘Ầm’ một tiếng chủy thủ rơi xuống đất, hung thủ lấy khuỷu tay phải chống đỡ cả người ngã nhào xuống đất.

Gã gây ra ba vụ án, chưa bao giờ gặp qua con mồi nào có chiến đấu mạnh theo lý thừa như vậy. Tự biết không phải đối thủ, từ mặt đất đứng lên, vắt chân lên cổ bỏ chạy, đảo mắt biến mất trong bóng đêm nồng đậm.

Còi cảnh sát đem yên tĩnh nơi này để triệt phá vỡ, đèn cảnh sát cùng cây cối giao nhau nhuộm thành hồng lam sắc. Một đám cảnh sát cầm đèn, dắt cảnh khuyển bắt đầu tiến hành lùng bắt, người báo án thì được một xe cảnh sát khác mang về cục.

– Người tên là gì? – Tiểu Lưu phụ trách ghi khẩu cung nhân chứng.

– Lăng Đang.

– Nghề nghiệp là?

– Học sinh.

– Trường nào?

– Học viện Thể dục Truyền thống Lạc Minh Hệ Thể dục, chuyên nghiệp vật lộn cùng Nhu đạo.

Tiểu Lưu giật mình.

– Khó trách.

Gã hỏi chi tiết quá trình ở địa bàn này, cuối cùng hỏi.

– Người có nhìn thấy mặt hung thủ không?

– Có.

– Có thể giúp cảnh sát mô phỏng tướng mạo?

– Đương nhiên có thể.

Tiểu Lưu mang theo Lăng Đang đi ghép hình. Nửa giờ sau, trên màn hình xuất hiện một hình ảnh của kẻ tình nghi.

– Tổng hợp xong rồi chứ? – Tiểu Lưu tiếp điện thoại, vừa mới tiến đến.

– Ân.

Tiểu Lưu nhìn màn hình máy tính xem xét, ngược lại hấp một ngụm khí lạnh.

– Người xác định?

– Ta xác định. – Lăng Đang khẳng định nói – Người mà ta tập kích chính là hắn.

– Thế nào? Có kết quả sao? – âm thanh Lăng Tranh truyền tới trước, người theo sau. Vừa mới tiến vào phòng không quá hai bước, cả người liền bị quật ngã xuống đất.

Lăng Đang chỉ vào Lăng Tranh bị nàng vật ngã, đang mờ mịt nằm trên đất.

– Cảnh sát thúc thúc, chính là người này!

Tác giả có lời muốn nói: Vốn không tính toán viết hoàn chỉnh án mạng, trước giờ đều tận khả năng nhược hóa chi tiết, không nghĩ tới người ta gặp phải hung thủ cố chấp như vậy, kia liền làm thêm một đoạn, vừa lúc gần nhất đang nhìn giáp đồng di.

Về phần hỏi nội quỷ là ai, các người xem ta viết đoạn văn thật sao T_T Cảm tạ Tần sir kỹ xảo biểu diễn thật tốt.

Ape có lời muốn nói: Đã bảo không phải đoạn mà T_T Cơ mà ta cũng chả hiểu tác giả đang nói cái gì =)))~ Tóm lại vẫn còn 1 chương kết~ Tác giả không lừa người, đúng là 12 chương, cơ mà con số thì viết lộn rồi, hại ta lo mún chết~ hân~~

24. Chương 12: Kết Thúc

– Chẳng lẽ ta một lời thành sấm, tổ trọng án thật sự có nội gián, mà nội gián này chính là..... người? – Tần Vinh nhần cười trên ghẹo người trước mặt đang chật vật.

– Đủ rồi. – Lăng Tranh bộ mặt đen ngòm – Đều là do miệng quạ đen của người.

– Bị oan uống thành nghi phạm, cảm giác thế nào?

– Người so với ta càng có kinh nghiệm hơn. – Lăng Tranh trào phúng nói.

– Chậc chậc. – Tần Vinh lắc lắc đầu.

- Thực xin lỗi. - thiếu nữ đi tới trước mặt Lăng Tranh, không khỏi phân trần khom người chào - Là ta hiểu lầm người.

- Không không không. - Lăng Tranh vội vàng xua tay - Người làm không sai, người như vậy rất bình tĩnh, lại dũng cảm, là nữ sinh thân thủ lại tốt, thật sự là quá khó có được, ta muốn đại biểu cảnh sát cảm tạ người mới đúng.

- Khụ. - phía sau truyền đến tiếng khụ cố ý phát ra, Lăng Tranh sửng sốt, lập tức phản ứng lại, nguyên lai người nào đó còn có thể ghen a.

- May mắn hôm nay cùng vụ án thứ ba phát sinh đều có ta làm nhân chứng cho hắn. - Tần Vành cũng cười đi tới - Không thì Lăng cảnh quan liền vì người làm chứng biến thành chuyện lớn.

Lăng Đương cũng rất là ngượng ngùng.

- Chẳng lẽ ta một lời thành sấm, tổ trọng án thật sự có nội gián, mà nội gián này chính là..... người? - Tần Vành nhếch cười trêu ghẹo người trước mặt đang chật vật.

- Đủ rồi. - Lăng Tranh bộ mặt đen ngòm - Đều là do miệng quạ đen của người.

- Bị oan uống thành nghi phạm, cảm giác thế nào?

- Người so với ta càng có kinh nghiệm hơn. - Lăng Tranh trào phúng nói.

- Chắc chắc. - Tần Vành lắc lắc đầu.

- Thực xin lỗi. - thiếu nữ đi tới trước mặt Lăng Tranh, không khỏi phân trần khom người chào - Là ta hiểu lầm người.

- Không không không. - Lăng Tranh vội vàng xua tay - Người làm không sai, người như vậy rất bình tĩnh, lại dũng cảm, là nữ sinh thân thủ lại tốt, thật sự là quá khó có được, ta muốn đại biểu cảnh sát cảm tạ người mới đúng.

- Khụ. - phía sau truyền đến tiếng khụ cố ý phát ra, Lăng Tranh sửng sốt, lập tức phản ứng lại, nguyên lai người nào đó còn có thể ghen a.

- May mắn hôm nay cùng vụ án thứ ba phát sinh đều có ta làm nhân chứng cho hắn. - Tần Vành cũng cười đi tới - Không thì Lăng cảnh quan liền vì người làm chứng biến thành chuyện lớn.

Lăng Đương cũng rất là ngượng ngùng.

- Đầu do tập kích của ta nhân cùng Lăng cảnh quan bộ dạng rất giống, lúc ấy lại là buổi tối. Bất quá ta đều đem các người ném qua vai, ngã về phía sau, cảm giác thể trọng hẳn so người hơn một chút, vóc dáng khả năng cũng muốn hơi khác một chút ít.

- Cảm ơn người, lời dối chứng của người với chúng ta rất hữu dụng.

Lăng Đang lễ phép gật đầu.

- Đây là ta phải làm.

- Tin tức tốt đây. - pháp y thở hồng hộc chạy vào văn phòng tổ trọng án - Từ hiện trường phát hiện trên chủ tử có dấu vân tay của kẻ tình nghi, kết quả so sánh cũng có rồi.

Tần Vành cùng Lăng Tranh trao đổi một ánh mắt.

Hệ thống kiểm tra đo lường vân tay đã từ kho vân tay khổng lồ bên công an tìm ra, tiếp theo dự định muốn tìm kiếm mục tiêu.

- Nghi phạm từng bị Phân cục Trị an nhiều loạn công cộng bắt, bắt quá rất nhanh nộp tiền bảo lãnh rồi thả ra ngoài.

Pháp y gõ vài cái trên bàn phím, một hình ảnh cao thanh mang theo khí thượng hiện ra.

Mọi người tại hiện trường ghen hòng nhìn trần trời.

- Nguyên lai thật sự có người có thể cùng một bộ dạng giống nhau.

- Lăng đội trưởng, người xác định hẳn không phải song bào thai ca ca hoặc là đệ đệ người thất lạc nhiều năm?

- Nói hươu nói vượn, ta chỉ có một muội muội.

- Làm rất tốt.

Một thanh âm chặn ngang tiến vào, mọi người quay đầu, phát hiện là Trần Cảnh Trường đến, phân phân chào hỏi.

- Đã có mục tiêu, liền nhanh chóng đi tìm người.

- Báo cáo. - một tiểu cảnh viên xuất hiện tại tổ pháp chứng - Vừa phái cảnh khuyến truy lùng nghi phạm hạ lạc, tại đường sắt phụ cận mất dấu mục tiêu, hoài nghi nghi phạm rất có khả năng đã nhảy lên xe lửa trốn thoát.

- Nhanh chóng thông tri các ngành có liên quan, không thể để hấn ta chạy trốn - Trần cảnh trưởng thâm ý nhìn Lăng đội trưởng - Nếu người kia không trở lại, liền tuyên bố lệnh truy nã toàn quốc, đem ảnh chụp nghi phạm truyền tin.

- Vâng!

Lăng Tranh:

-..... Đợi đã, này không ổn a!

Vụ án giết người liên hoàn Hồ Sóc phá được đã hơn nửa năm, xã hội trị an lại khôi phục ổn định, nhưng mà Lăng cảnh quan lại vẫn buồn rầu.

- Muốn hay không ngày sau ta vẫn phải đi. - Lăng Tranh đứng ngồi không yên đối với người thân nhiên ngồi trên sofa, thái độ cùng hấn hoàn toàn tương phản, Tần Vành đề nghị nói.

- Người đã đáp ứng, nói cho muội muội người thừa nhận quan hệ hai ta.

- Ta đã hối hận.

- Cũng đã muộn. - Tần Vành đứng lên, ở trong phòng đi hai vòng, cuối cùng đứng ở cửa phòng ngủ của hấn
- Muội muội người lúc nào trở về a?

- Không biết. - Lăng Tranh cam chịu nói - Làm không tốt nàng hôm nay sẽ không trở lại.

- Không trở lại cũng không sao a, chúng ta còn chưa ở nhà người làm qua, ta cũng muốn xem giường ngủ của người mềm hay không a.

Tần Vành không chút khách khí nằm lên giường Lăng Tranh, đuổi cả người ra thành một chữ “Đại”.

Lăng Tranh tâm sinh tạp niệm.

- Mỗi lần tại nhà người đều là người ở mặt trên, tại nhà ta mà nói phải đến phiên ta ở mặt trên.

- Người muốn ở mặt trên? - Tần Vành chớp mắt – Được thôi, đến a.

Lăng Tranh không nghĩ tới y có thể dứt khoát đáp ứng, có điểm không tin.

- Thật sự?

- Người nói đúng, giữa nam nhân phải công bình nha. - Tần Vành hướng hấn ngoắc ngoắc ngón tay - Đến, ta cho tiểu xử nam khai khai trai.

Tiểu xử nam khó chịu nhào tới, cúi đầu nhìn khoe miệng cười của người nọ thấy thế nào cũng có âm mưu xấu xa.

- Người sẽ không lại muốn đùa giỡn ta đi?

- Muốn làm thì làm nhanh, không làm thì dẹp.

Lăng Tranh gan lớn đem chế phục của y cởi ra..... Không cởi được, nút thắt rất chắc.

Hấn đành phải kiên nhẫn mở từng cái.

- Cả ngày ăn mặc trói buộc như vậy cũng chịu được.

- Người vô nghĩa thật.

Lăng Tranh biết điều im miệng, nút thắt cuối cùng giải khai, Lăng Tranh nghĩ nghĩ đến trình tự ngày thường của Tần Vành, hữu mô hữu dạng cúi đầu đi cấn cổ y.

- Ha ha ha ha tốt a. - Tần Vành nhin không được nở nụ cười - Đừng nháo.

Lăng Tranh cảm giận ngồi dậy, biểu tình khó chịu.

- Được rồi. - Tần Vành vừa cười vừa nói - Người tới đi, lần này ta cam đoan không cười.

Lăng Tranh không hề để ý tới bất cứ hành vi nào của y, cúi đầu một ngụm cấn lên hầu kết đối phương. Tần Vành thật đúng là nói được thì làm được, không cười. Y nuốt nuốt nước miếng, hầu kết trong khoang miệng Lăng Tranh lẩn lẩn một vòng.

Lăng Tranh liếm cấn tạo ra hai dấu răng nhọt nhọt, đầu lưỡi tiếp tục xuống phía dưới, chuẩn bị cùng đối

phương tiến thêm một bước xâm nhập tiếp xúc.

Cửa phòng ngủ bị một phen đẩy mở ra.

- Ca, người không phải nói hôm nay Tần cảnh quan muốn đến đây sao? Người đâu.....?

A!!!!!!!

- Chính là như người đã thấy, ta biết đối với người có điểm đả kích lớn, thế nhưng - Tần Vanh xấu hổ cúi đầu - Ta đã là người của ca ca người, hi vọng người có thể chúc phúc chúng ta.

Lăng Tiểu Tranh lôi khăn tay, nước mắt lưng tròng lui vào trong sô pha.

- Ca, nguyên lai người chính là tình địch ngực phẳng của ta!

[Ape: nhớ dai u003d))) “tình địch ngực phẳng”, bật ngón cái cho vị tiểu cô nương này~]

Nàng càng nghĩ càng cảm thấy khó nhin.

- Không thể tưởng được cuối cùng chúng ta thật sự trở thành người một nhà, kết cục đúng như ta mong muốn, nhưng vì cái gì đoán không được cái tình huống này!

Về phần Lăng Tranh, hắn còn đang trong trạng thái hóa đá chỉ sợ còn không biết, tiếng cười to này của Lăng Tiểu Tranh sẽ trở thành ác mộng cả đời của hắn.

Về sau, phạm là hắn khi ở mặt trên, liền sẽ tự động tẩu vãng ở bên tai.....

Bác chủ: Tiểu cảnh sát đã có, tiểu cảnh khuyển còn có thể xa sao?

Chương kết thúc - HOÀN.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tu-nhan-canh-khuyen>